

ГАРАНТ-21

КОЛЕКЦИЯ

ПЕРИ МЕЙСЪН

СЛУЧАЯТ С КРАЛИЦАТА
НА КРАСОТАТА
И БОГАТИЯ НАСЛЕДНИК

АДВОКАТИ

ЪРА СТЕНЛИ
ГАРДНЪР

ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР СЛУЧАЯТ С КРАЛИЦАТА НА КРАСОТАТА И БОГАТИЯТ НАСЛЕДНИК

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Преди двадесет години Елън Адеър печели първо място на конкурс за красота. От това славно време ѝ остават спомените и една тайна. По всичко личи, че е имала връзка със сина на известен милионер, от която се ражда дете. След смъртта на богаташа започва люта битка за наследството му. Елън решава, че синът ѝ има право да го получи, и е готова да разкрие своята тайна. Но залозите са много високи. Хвърлили око на милионите долари, други хора се заемат да докажат, че тъй нареченият „наследник“ е просто измама.

Една медицинска сестра знае истината и решава да спечели от това. Когато намират трупа ѝ, всички улики сочат към Елън.

Ако Пери Мейсън не успее да разкрие убиеца, „кралският трон“ вероятно ще се превърне в електрически стол...

ПРЕДГОВОР

Като специалист по съдебна медицина професор Леон Деробърт се радва на голямо уважение и широко международно признание.

В много от своите книги аз подчертавам изключителната роля на съдебната медицина при разкриването на престъпления от най-различен характер.

Всички ние четем и слушаме за значението на науката при разкриването на престъпленията, но малцина знаят тъжното състояние на нещата при случаите, в които тя е изключена от тази сфера. А това е така, с изключение на случаите, при които се намесват квалифицирани експерти в областта на съдебната медицина.

В книгите за Пери Мейсън се опитвам да привлека вниманието на интересуващите се от тази материя читатели (много от които са първокласни любители — детективи) върху важността на съдебната медицина като един от основните фактори в криминалистиката.

По тази причина с удоволствие посвещавам настоящата книга на своя добър приятел Професор Леон Деробърт.

Ърл Стенли Гарднър

1

Телефонът вдигна Дела Стрийт, личната секретарка на Пери Мейсън. Размени няколко думи със служителката в приемната и се извърна към шефа си:

— Отвън чака една жена, която се казва Елън Адеър. Поднася извиненията си, че идва без предварително уговорена среща, но е готова да заплати таксата, която определите вие. Въпросът бил изключително спешен, жената е силно развълнувана.

Мейсън вдигна глава от документите на бюрото си и хвърли кратък поглед на ръчния си часовник.

Дела Стрийт прелисти календара с предварително насрочените срещи и тихо подхвърли:

— Разполагате с двадесет и осем минути до следващата среща...

— Мислех, че това време ще ми бъде достатъчно за юридическото обосноваване на казуса — рече Мейсън, после сви рамене и добави: — Но спешни неща винаги изникват, нали? Иди да й хвърлиш едно око, Дела. Опитай се да разбереш защо иска да разговаря с мен...

Дела кимна и отмести длан от слушалката:

— Кажй й, че идвам, Гърти...

Две минути по-късно секретарката отново се появи.

— Казвай — погледна я Мейсън.

— Харесва ми — започна Дела. — Висока и стройна жена, някъде около четиридесетте. Дрехите й са семпли, но скъпи, поведението й е като на жена, която е свикнала да заповядва. Четирипет сантиметра по-висока от мен, с чудесна фигура.

— За какво е дошла? — попита адвокатът.

— Исква да ви зададе няколко въпроса, свързани със закона. Били академични, без да я засягат лично...

— Още един клиент, който прави опит да се скрие зад анонимността — въздъхна той. — Сега ще се появи тук и ще ни предложи нещо от сорта на: „Да предположим, че А се омъжва за Б,

който впоследствие наследява от майка си някакъв имот в Ню Мексико... Да предположим, че А и Б се развеждат. Може ли А да заведе дело за половината от въпросното наследство?“ О, Дела, този сценарий ми е до болка познат!

Секретарката му подаде някаква банкнота и каза:

— Даде ми петдесет долара аванс.

Мейсън се поколеба, после поклати глава:

— Върни ѝ парите. Кажи ѝ, че първо ще я изслушам, а след това, ако реша да отговоря на въпросите ѝ, ще определя съответния хонорар. Но искам да я предупредиш, че ако не сложи картите си на масата, по-добре да си търси друг адвокат...

— Каза, че няма време да си търси друг адвокат — отвърна тя. — Искане да говори с вас, след което да се вземат съответните мерки...

— Ясно — въздъхна той. — Ще ми зададе академичните си въпроси, а после ще поиска да вземем мерки... Е, добре. Тази жена явно си има проблеми, нека видим какви са те. Покани я, ако обичаш...

Секретарката кимна и напусна стаята. Секунди по-късно се появи отново и отстъпи встрани, за да пропусне клиентката. Жената вървеше изправена, с гордо вдигната глава.

— Благодаря, че ме приехте, господин Мейсън — леко кимна тя, после спокойно се настани на стола за клиенти и добави: — Моля за вашето внимание, тъй като времето ми изтича и искам да си изясня положението, в което се намирам...

— За какво става въпрос? — попита Мейсън.

— Нека аз да задавам въпросите, моля — поиска жената. — Бихте ли ми разяснили какво точно означава право на личен живот?

— Това е правото на всеки гражданин да бъде оставен на мира — отвърна той.

— Означава ли то имунитет срещу публичността?

— Не. При него има ред изключения, както при повечето юридически казуси. Ако споделите с мен точно за какво става въпрос, може би ще си спестим доста време. Защото една лекция върху темата за правото на личен живот положително ще ни отнеме време, а част от информацията, която ще получите от мен, със сигурност няма да ви свърши работа...

— Например? — вдигна глава жената. — Бихте ли ми дали няколко примера за въпросните изключения?

— Вървите си по улицата и попадате в обектива на фотограф, който прави общи снимки за някакви свои цели. В този случай вие може да се видите във вестник или илюстрирано списание...

В случай, че въпросният фотограф снима лично вас, той ще наруши правото ви на личен живот само ако публикува тази снимка с цел лично облагодетелстване...

От друга страна, ако вие представлявате интерес за медиите — да речем сте станали жертва на обир, кандидатствате за обществена длъжност или пък предприемате действия, които представляват интерес за...

— Ясно, ясно — прекъсна го жената и хвърли нетърпелив поглед на часовника си. — Имате право, аз не зададох въпроса си по най-добрия начин... Казвате, че кандидатите за обществена служба са лишени от правото на личен живот, така ли?

— Да, до известна степен...

— А какво ще кажете за човек, който... Който да речем участва в конкурс за красота?

— Имате предвид жена, която е кандидат за спечелване на подобен конкурс? — погледна я Мейсън.

— Да.

— Същото — отсече адвокатът.

— Колко дълго продължава подобна ситуация?

— Докато трае конкурсът и ползата от евентуалното му спечелване... Искам да разберете, госпожице Адеър... Или може би госпожа?

— Госпожица! — натъртено отвърна жената. — Госпожица Елън Адеър.

— Добре, госпожице Адеър. Искам да разберете, че става въпрос за сравнително нова материя в правото, в която липсват ясно очертани граници. Нещата се решават конкретно за всеки отделен случай... По тази причина бих предложил да ме запознаете с конкретните факти — разбира се, ако става въпрос за нарушаване на правата ви. Само тогава аз бих могъл да използвам юридическите си познания и да ви предложа някакво решение.

От друга страна, ако целта ви е да получите законовите постановки от мен, а след това да ги приложите при своя случай, рискувате да направите огромна грешка. Познаването на законовите

принципи не означава, че механично можете да ги приложите в конкретните случаи...

Жената прехапа устни, поколеба се за миг, после погледна Мейсън в очите.

— Много добре. Преди двадесет години участвах в конкурс за красота, който се провеждаше в един от щатите на Средния Запад. Спечелих голямата награда. По това време бях на осемнадесет години. Първото място ми завъртя главата. Въобразих си, че съм кинозвезда, може би защото наградата беше пътуване до Холивуд и пробни снимки в една от големите филмови къщи по онова време.

— Дойдохте в Холивуд и направихте тези снимки, така ли? — попита Мейсън.

— Да.

— А след това идвали ли сте тук?

— Не — поклати глава жената. — Изчезнах...

— Изчезнахте ли? — погледна я с интерес адвокатът.

— Да.

— А защо?

— За да родя детето си.

Мейсън помълча малко, после тихо рече:

— Продължавайте. — В гласа му се долови съчувствие.

— Един от вестниците в родния ми град поддържа историческа рубрика — рече жената. — Знаете ги — от онези, които се връщат на събитията от близкото минало. Какво е станало преди двадесет и пет години, преди петнадесет, десет и така нататък...

Той само кимна.

— Въпросният вестник иска да публикува материал за мен, тъй като спечелването на онзи конкурс за красота си беше събитие за малкото градче. Хората се гордееха с мен... без значение, че пробните снимки в Холивуд завършиха с пълен провал. Разбира се, аз получих куп награди — автомобил, кинокамера, прожекционен апарат, козметика и тоалети, безплатен самолетен билет до Лас Вегас — изобщо онези неща, които се изсипват върху всяка кралица на красотата и чиято стойност напълно се покрива от безплатната реклама на производителите. Но аз бях прекалено млада и глупава, за да го разбера. Въобразявах си, че получавам всичко това благодарение на своята популярност и чар...

— А след това изчезнахте, така ли? — подхвърли Мейсън.

— Да — кимна жената. — Писах на приятелките си, че съм получила съблазнително предложение и заминавам за Европа. Разбира се, не заминах никъде...

— Този разговор очевидно е тежък за вас — погледна я със симпатия Мейсън. — Той ви връща към миналото, което искате да забравите. Но също така е очевидно, че нещо спешно ви принуждава да го сторите... Във вестника знаят ли къде се намирате?

— Могат да разберат.

— Как?

— Дълга история — въздъхна жената. — Изчезнах без следа, не оставих адрес дори на семейството си. Напомням ви, че това се случи преди двадесет години. За такъв дълъг период могат да се променят доста неща. Днес има много самотни майки и това не се смята за грях. Но преди двадесет години не беше така. Жената в подобно положение изпитваше дълбоко чувство на срам. От родителите си, от обществото... Целият град се гордееше с мен, но ако бяха разбрали за детето, щяха да ме разпънат на кръст...

— Излишно е да ми обяснявате — усмихна се съчувствено Мейсън. — Аз съм адвокат и добре познавам тъмните страни на живота... Значи вие изчезнахте и близките ви не са знаели нищо за вас, така ли?

— Не.

— А какво стана?

— Баща ми почина, а майка ми се омъжи повторно. Вторият ѝ съпруг също умря, а преди няколко месеца почина и тя. Остави петдесетина хиляди долара, които завеща на мене, разбира се, ако съм жива...

— Майка ви е живяла в същото малко градче, където...

— Не — прекъсна го посетителката. — Премести се в Индианаполис. Имах адреса ѝ и редовно ѝ изпращах картички за празниците... Без подпис, но съм сигурна, че тя знаеше от кого са...

Както и да е... Заминах за Индианаполис, наех адвокат и получих наследството. Никой не ме свърза с кралицата на красотата отпреди двадесет години...

— А какво ви кара да мислите, че някой ще го стори сега? — попита Мейсън.

— За тези двадесет години родното ми градче се разрасна — отвърна тя. — Същото стана и с местната преса. Днес вечерният вестник „Кловървил Газет“ е едно проспериращо и агресивно издание. Историческата рубрика, за която споменах, призовава читателите да изпращат всякакви интересни материали, свързани с близкото минало... Ето един от тях...

Жената отвори чантичката си и извади вестникарска изрезка. Мейсън я пое и започна да чете на глас:

„Преди двадесет години нашият град имаше честта да излъчи победителката в редовно провеждания щатски конкурс за красота. Това беше момиче на име Елън Калвърт, чиято ослепителна външност направи впечатление не само тук, но и в Холивуд. Скоро след конкурса тя замина за Европа, където трябваше да положи началото на една многообещаваща кариера.

Но повече не се чу нищо за нея. Интересно е да научим къде е днес Елън Калвърт, с какво се занимава.

Бащата на Елън е покойник, а майка ѝ Естел напусна града и по непотвърдени данни се е омъжила отново.

Каква е историята на Елън Калвърт? Дали физическата красота, заради която напусна родния град и близките си, ѝ донесе очакваната слава? Или ще се окаже, че тя е поредната жертва на главозамайването и днес води живот, изпълнен с разочарования?

Читателите са любопитни да научат какво в действителност е станало с някогашната кралица на красотата Елън Калвърт...“

Адвокатът ѝ върна изрезката и попита:

— Кога променихте името си на Елън Адеър?

— Когато изчезнах.

— Част от въпросите ми вероятно ще ви се сторят недискретни — предупреди я той, после веднага попита: — Адеър ли се казва бащата на детето ви?

Тя стисна устни и поклати глава:

— Има неща, които не възнамерявам да обсъждаме тук, господин Мейсън!

— Но се опасявате, че след публикуването във вестника може да ви открият, така ли?

— За съжаление да. Ако започнат да се ровят, без съмнение ще установят, че мама се е омъжила за Хенри Лелънд Бери, че след смъртта ѝ аз съм се появила, за да получа наследството си... Вероятно можете да си представите как съм се чувствала, господин Мейсън. Срамувах се от мама, беше ми ясно какъв удар за нея ще бъде евентуалната ми поява... Това, че след смъртта ѝ отидох да прибера парите, вероятно ще ви се стори егоистично и грубо, но ако не бях го направила, парите отиваха в държавата...

— Доколкото разбирам, желанието ви е да потулите тази история, нали така? — попита Мейсън.

— Точно така.

— Но ако се наложи да се намеся, репортерите на вестника без съмнение ще разберат, че сте тук...

— Тук живеят десетина милиона души — отвърна жената.

— Значи вярвате, че няма да ви открият, така ли?

— Могат да го направят само по един начин — като проследят нишката от Индианаполис... Но трябва да бъдат спрени преди това.

— Дела — извърна се към секретарката си Мейсън. — Обади се на главния редактор на „Кловървил Газет“.

— Да кажа ли кой го търси?

Той кимна.

— Набери го чрез номератора на кантората.

Дела Стрийт кимна и се прехвърли в приемната при Гърти.

Мейсън я изчака да излезе и се обърна към клиентката си:

— Вие смятате, че се отнася за нещо повече от обикновено читателско любопитство, нали?

Жената кимна.

— Бихте ли споделили с мен?

— Мисля, че не е необходимо — отвърна тя. — Ще кажете на редактора, че аз съм ваша клиентка?

— В общи линии, да — кимна Мейсън.

Дела Стрийт се върна в кабинета и каза:

— Ще ви свържат всеки момент.

— Дай един долар на госпожица Адеър — нареди ѝ Мейсън.

— Моля? — погледна го изненадано младата жена.

Той махна с ръка към чекмеджето, в което държаха пари за дребни разходи.

Дела го отвори, извади банкнота от един долар и тържествено я подаде на Елън Адеър.

— И тъй, Дела Стрийт е жителка на Холивуд, която възнамерява да постави една пиеса — започна Мейсън. — Тя желае да ви даде роля в тази пиеса и...

Телефонът иззвъня.

Секретарката вдигна слушалката и кимна на шефа си.

— Ало? — рече Мейсън. — Вие ли сте главният редактор на „Кловървил Газет“? Да, разбирам... Казвам се Пери Мейсън, адвокат от Лос Анжелес. Представител съм на една холивудска компания, която желае да сключи договор с госпожица Елън Калвърт. Да, жената, за която наскоро писа вашият вестник...

— Това е голяма чест за нас — отвърна човекът от другата страна. — Очевидно привличаме вниманието на читатели далеч извън територията, на която се разпространява вестникът...

— Това е факт — отбеляза адвокатът. — Интересува ме докъде сте стигнали с материала, който готвите за госпожица Калвърт...

— Още проучваме. Разполагаме с няколко хубави снимки от коронацията ѝ на онзи конкурс. Главно от банкета, даден в нейна чест от местната Търговска камара. Имаме също така и материали от...

— Свалете ги! — отсече Мейсън.

— Моля?

— Казах да ги свалите!

— Страхувам се, че не ви разбирам...

— Не отпечатвайте тези материали. Спрете ги, забравете ги. И изобщо не се опитвайте да ги използвате някога!

— Мога ли да попитам защо?

— Преди всичко защото аз желая това. Ако не се вслушате в съвета ми, ще си имате големи неприятности!

— Извинете, но не сме свикнали да ни нареждат по телефона какви материали да пускаме и какви не! — раздразнено отвърна човекът насреща. — А още по-малко пък да ни заплашват!

— Не ви заплашвам — рече Мейсън. — Просто защитавам интересите на свой клиент и това беше първата ми стъпка в тази посока. Длъжен съм да ви помоля да свалите материала. Предполагам, че имате юридически съветник и бих искал да говоря с него. Готов съм да му изложа всички юридически обстоятелства, на които се основава моето искане.

— Защо не се опитате да ги изложите пред мен? — попита главният редактор. — Готов съм да обсъдя с вас всяко валидно обстоятелство от подобен характер.

— Да сте чували за нарушаване на личните права? — попита Мейсън.

— Че кой вестникар не е чувал за тях — отвърна редакторът. — Доста мъглява материя, но самата доктрина ми е известна...

— Доктрината, както я наричате вие, е облечена в законова форма — заяви адвокатът. — И тази форма забранява намеса в личния живот на гражданите. Всеки гражданин на тази страна има правото да не бъде обезпокояван.

— Чакайте малко — рече редакторът. — Аз не съм юрист, но добре знам, че в този закон има и изключения. Правото на личен живот отпада в момента, в който някой пробуди интереса на медиите. А когато въпросното лице умишлено предизвиква такъв интерес, доктрината за...

— Губите си времето — прекъсна го Мейсън. — Няма смисъл да обяснявате законите точно на мен. По-добре кажете на вашия адвокат да ми се обади...

— Нима оспорвате законовите постановки, които изброих току-що? — попита редакторът.

— Не, разбира се. — Постановките са верни, но правото на личен живот започва да действа в момента, в който лицето престава да представлява интерес за медиите.

— Страхувам се, че не ви разбирам — рече мъжът насреща.

— Ако касиерът на една банка отмъкне сто хиляди долара, това е новина — зае се да обяснява Мейсън. — Вие имате пълното право да публикувате негови снимки, да следите съдебния процес срещу него и да уведомявате читателите си. Имате право и да публикувате присъдата срещу измамника. Но след като той изтърпи наказанието си и започне нов живот, под ново име, вие нямате право да публикувате

материали за извършеното от него престъпление. Това би се тълкувало като нарушаване на правото на личен живот...

— Прав сте — рече редакторът. — Но случаят не е такъв. Става въпрос за една много красива млада жена, с която местната общественост се гордее. В спечелването на конкурс за красота няма нищо срамно...

— За конкурса можете да пишете каквото си искате — каза Мейсън. — Но нито ред за днешното положение на въпросната дама. Моля ви, нека вашият юрист се свърже с мен!

— Няма да е необходимо, господин Мейсън — отвърна редакторът. — След като ми разясните позицията си, аз не бих рискувал да пусна материал, който ще ми докара на главата някое дело за обезщетение... Споменахте, че представлявате холивудски продуцент, нали? Означава ли това, че Елън Калвърт е направила кариера в киното, може би под друго име?

— Не, не означава! — отсече адвокатът.

— Моля?

— Означава, че отхвърлям въпроса ви.

— Добре, добре — засмя се човекът от другата страна. — Успяхте да пробудите интереса ми. В тази история има някаква мистерия. Но ние разполагаме със сведения, които могат да ни доведат до успех. Майката на Елън Калвърт се е омъжила за човек на име Хенри Лелънд Бери. Можем да вземем адреса от брачното свидетелство, а след това...

— А след това ще се изправите пред съдебен иск за солидно обезщетение! — прекъсна го Мейсън. — Вижте, не искам да споря с вас и да ви заплашвам...

— Аз не се плаша лесно...

— Прекрасно. Кажете на адвоката ви да ми се обади. Казвам се Пери Мейсън и...

— Не е нужно да повтаряте това, господин Мейсън — рече редакторът. — Името ви е достатъчно известно, електронните медии са отразявали доста от делата, които сте водили. Доколкото си спомням, дори сме публикували част от блестящите ви кръстосани разпити в съда...

— Много добре — рече Мейсън. — Нека вашият човек ми се обади...

— Не е необходимо — прекъсна го редакторът. — Материалът няма да се публикува. Благодаря, че се обадохте, господин Мейсън.

— Дочуване — рече Мейсън, остави слушалката и се извърна към клиентката си: — Материалът пада...

— Много ви благодаря, господин Мейсън — рече Елън Адеър, извади петдесет долара от чантичката си и му ги подаде.

— Дела, запиши адреса на госпожица Адеър — извърна се към секретарката си той. — Върни й тридесет долара и й дай разписка за двадесет. Мисля, че няма да имате повече проблеми, госпожице. Но ако възникнат, просто ми позвънете...

— Още веднъж благодаря — кимна Елън Адеър и царствено се надигна от мястото си. — За съжаление не мога да ви оставя адрес.

— Би трябвало — пое протегнатата й ръка Мейсън. — Така ще можем да ви открием, ако има усложнения...

— Няма да стане — решително поклати глава жената.

— Съжалявам — рече с въздишка Мейсън. — Разумно е да имам някаква връзка с вас. Може би телефонен номер...

Елън Адеър се поколеба, после надраска няколко цифри върху бележника на бюрото, откъсна листа и го подаде на Дела.

— Настоявам за пълна дискретност — рече. — Използвайте този номер само ако е крайно наложително.

— Ще бъдем дискретни — обеща Мейсън.

Елън Адеър пое рестото и разписката, които й подаде Дела Стрийт, дари присъстващите с ослепителна усмивка и се насочи към вратата.

— Можете да излезете и от тук — каза Мейсън и й посочи вратата, от която се излизаше направо в коридора. Дела Стрийт направи крачка напред и я отвори.

— Благодаря — рече за последен път клиентката и царствено се оттегли.

Адвокатът помълча малко, после вдигна глава и промърмори:

— От това ще изскочи нещо.

— В какъв смисъл? — погледна го Дела.

— Още не знам... Но имам чувството, че сме се докоснали само до върха на огромен айсберг... Едно момиче печели конкурс за красота и започва да живее с представата, че светът е в краката му. След което разбира, че е бременно... Това става преди двадесет години, когато

подобни неща са абсолютно недопустими. Доста млади момичета в това положение са избирали самоубийството пред срама...

Но нашата госпожица поема удара е вдигната глава. Прекъсва всякакви връзки с близки и познати, справя се абсолютно сама. Като при това съумява да запази и някаква царственост. Тя не е от хората, които биха се огънали...

— От друга страна обаче, не смее да се омъжи — подхвърли Дела Стрийт. — Вероятно защото е трябвало да сподели тайната си с евентуалния съпруг... Времената са били други.

Мейсън замислено кимна, помълча малко, после рече:

— Чудя се какво е станало с детето...

— Днес би трябвало да е на около деветнадесет — рече секретарката, после на устните ѝ се появи усмивка: — Какво е станало с него, шефе? Това е една отделна история!

— Тя очевидно не желаше да отговаря на подобен въпрос, затова ѝ го спестих — рече Мейсън. — Желаше единствено да спрем материала във вестника. Е, спряхме го...

Хвърли поглед на часовника си и се изправи:

— Време е за поредната ми среща. В тази професия е така: от една заплетена история минаваш на следващата...

2

В два следобед на следващия ден Дела Стрийт вдигна вътрешния телефон, изслуша Гърти и каза:

— Добре, нека почака...

Остави слушалката и се извърна към Мейсън:

— Един човек в приемната иска да ви види. Името му е Джармин Дейтън и твърди, че въпросът е важен и се отнася лично до вас. Гърти го помолила да се представи и той казал, че е от „Кловървил Газет“.

— Адвокат?

— Вероятно не. Представил се е само като Джармин Дейтън.

— Още вчера имах предчувствие — присви очи Мейсън. — Покани го да влезе, Дела...

Секретарката кимна и миг по-късно се появи в кабинета с човек, приближаващ петдесетте. Косата му беше оредяла, но фигурата му издаваше добро здраве.

— За мен е удоволствие, господин Мейсън — рече мъжът и тръгна през стаята с протегната ръка. Пръстите му бяха дебели и къси. — Наистина голямо удоволствие!

Адвокатът пое десницата му.

— Изминах доста километри, за да се срещна с вас, сър. Радвам се, че ме приехте без предварително уговорена среща.

— Бихте могли да телефонирате — рече Мейсън.

— Сигурно няма да ми повярвате, но толкова бързах, че нямах време да се обадя — отвърна Дейтън. — Качих се в самолета буквално в последния момент! Никак не си падам по тичането, а и лекарите не ми го препоръчват. Но случаят е толкова спешен, че мислех единствено как да хвана проклетия самолет. Разрешавате ли да седна?

— Моля — покани го Мейсън. — Значи представлявате „Кловървил Газет“, така ли?

— Да. Реших, че ще е най-добре да си поговорим очи в очи.

— Адвокат ли сте?

Мъжът поглади с длан високото си чело, после пръстите му се спуснаха към врата и накрая нерешително се спряха около брадичката.

— Не съвсем — отвърна.

— Нека бъдем точни — рече Мейсън. — Или сте адвокат, или не сте...

— Не съм.

— Служител на вестника?

— Пак трябва да кажа не съвсем... Моля ви, господин Мейсън, не ме подлагайте на разпит. Близък съм с главния редактор и той реши, че ще е най-добре лично да поговоря с вас. Без телефони, без посредници, право в очите, на масата...

— Масата е налице — отвърна Мейсън и почука с пръст по плота на бюрото си.

— Става въпрос за Калвърт — рече Дейтън. — В тази история има нещо тайнствено, от нея положително щеше да излезе страхотен материал. Разбира се, вестникът не желае никакви съдебни искове, но желае самата история. От въпросното събитие са изтекли двадесет години, но хората продължават да тънат в догадки. Имам предвид хората, които тогава са били млади... Това някак не е честно. Нито по отношение на Елън Калвърт, нито по отношение на читателите.

— Нека се разберем — вдигна ръка адвокатът. — Вестникът ви изпраща чак тук с мисията да ме убедите да не възразявам срещу публикацията. Като срещу това обещава, че ще публикува само онези неща, които са станали преди двадесет години. Така ли да ви разбирам?

Дейтън отново потърка челото си и въздъхна:

— Продължавате да ме притискате, господин Мейсън. Истината е съвсем проста: вестникът публикува читателски въпрос във връзка с Елън Калвърт и телефонът започна да звъни. Десетки и стотици хора се питат какво е станало с младата красавица и искат материал за нея.

Вчера главният редактор е разговарял с вас малко предпазливо и това се дължи главно на часовата разлика — ние сме с два часа назад. Но след това бе взето решението да хвана първия самолет и да сложа картите на масата...

— Ето я масата, слагайте ги с лицето нагоре — рече Мейсън.

— Искаме да открием Елън Калвърт и да разберем какво е станало с нея. Дори сме готови да платим, при това доста внушителна

сума...

— Внушителна за мащабите на провинциален вестник? — пожелала да уточни Мейсън.

— Вече не сме провинция, а доста голям град — възрази Дейтън.

— Колко?

Очите на посетителя се заковаха върху лицето на Мейсън.

— Готови сме да платим за вашето сътрудничество, господин адвокат — рече той. — Отделно ще платим и на Елън Калвърт...

— Колко?

— Кажете вие...

— Не знам.

— Ние сме в състояние да платим назованата от вас сума — заяви Дейтън. — Разбира се, ако тя е в разумни граници...

— Трябва да помисля по въпроса — отвърна след кратко колебание Мейсън.

— Разбира се, господин адвокат, разбира се... Наясно съм, че този въпрос трябва да бъде обсъден с клиентката ви.

Дейтън рязко стана на крака:

— Аз ли да ви потърся, или ще го сторите вие?

— По-добре ми дайте телефон, на който мога да ви открия.

— В такъв случай ще се наложи да ви позвъня по-късно. Разбирате, че съм пътувал цяла нощ, а от летището дойдох направо в кантората ви. Все още не съм си намерил хотел. Предполагах, че ще имам известни затруднения да се срещна с вас, тъй като вие сте известен адвокат и твърде зает човек. Нещо повече — вие сте прочут адвокат... Ще ви се обадя в момента, в който се настаня. Благодаря, че ми отделихте от времето си, господин Мейсън.

Дейтън решително се насочи към вратата, от която се излизаше направо в коридора, отвори я и напусна кантората.

— Частен детектив — отбеляза Мейсън. — От онези момчета, които носят револвер под самото си и не се спират пред нищо. Нали пазиш телефона на клиентката?

Дела Стрийт кимна.

— Ще ѝ позвъним след малко. Преди това искам да ме свържеш с детективска агенция „Дрейк“. Предпочитам да разговарям лично с Пол Дрейк...

Секретарката набра номера. Детективска агенция „Дрейк“ се намираше на един и същи етаж с кантората на Мейсън, отгатык асансьорите. Пол Дрейк беше в кабинета си.

— Пол — пое слушалката Мейсън. — Току-що разговарях с един частен детектив, познах го по издутината под мишницата. Доста решителен тип... Пристигнал е от Средния Запад със задачата да открие една моя клиентка. Очаква веднага да се свържа с нея и вероятно допуска, че няма да го направя по телефона. Следователно мога да очаквам опашка...

Ето какво мисля да направя... Точно десет минути след като приключим нашия разговор, аз ще изляза и ще тръгна към асансьорите. От теб искам да бъдеш в кабината, можем да разменим мисли за времето. Слизаме долу и се разделяме. Аз се отправям към стоянката на тъгла, вземам едно такси и тръгвам към железопътното депо. Там провеждам един разговор от уличен телефон, вземам друго такси и се връщам в кантората. От твоите хора искам да покрият целия маршрут, за да видим дали някой ме следи... Можеш ли да го направиш?

— Мога — отвърна Дрейк. — Двама от сътрудниците ми са тук и пишат рапорти. Ще пратя единия от тях да хване такси и да те чака...

— Много добре. За всеки случай му кажи къде отивам. Ако случайно ме изпусне на някой светофар, да идва направо в депото... Аз ще се помотая пред телефонните кабинки... А сега засечи времето. Излизаме точно след десет минути!

Мейсън остави слушалката и се обърна към секретарката си:

— Дела, дай ми номера на Елън Адеър.

— Това не е ли много шум за нищо? — погледна го с любопитство момичето. — Толкова труд за едно голо подозрение!

— Не е голо подозрение — поклати глава Мейсън. — Ако този тип не е частен детектив, значи трябва да ходя на врачка. А след като някакъв провинциален вестник ми праща частен детектив, а не репортер, значи става въпрос за нещо голямо. На всичкото отгоре имам предчувствието, че работата се върши от двама души. Единият може да е от Кловървил, но другият положително е местен...

Той изчака да изтекат девет минути и четиридесет и пет секунди, после излезе в коридора и с бърза крачка се отправи към асансьорите.

В момента, в който се изправи пред тях, Пол Дрейк излезе от кантората си и изрече:

— Здравей, Пери. Нещо ново?

— Нищо особено — отвърна Мейсън.

— Да не би вече да си тръгваш?

— Не, за бога! Отивам на консултация при един клиент.

Вратите се отвориха.

— Клиент, значи — промърмори Дрейк, след като влязоха в кабината.

— Аха — кимна адвокатът и с това разговорът приключи.

Долу се разделиха. Дрейк се насочи към автомата за цигари, а Мейсън излезе на тротоара и спря едно такси.

— Железопътното депо „Юниън“ — нареди на шофьора той и се облегна назад.

Водачът се справяше майсторски в оживеното движение и не след дълго пристигнаха.

Мейсън плати, остави малък бакшиш и се насочи към редицата телефонни кабинки, разположени до входа на депо. Влезе в една от тях и застана така, че раменете му да скриват шайбата. После набра номера на детективска агенция „Дрейк“.

— Рут, обаждат се Пери Мейсън — рече в слушалката. — Можеш ли да ме свържеш с Пол?

— В момента говори по другия телефон — отвърна секретарката на Дрейк. — Мисля, че получава рапорт по вашия въпрос...

— Ще почакам — рече Мейсън.

След около две минути в слушалката прозвуча гласът на Дрейк:

— Здравсти, Пери. От кабините пред депо ли се обаждаш?

— Имаш си опашка...

— Едър тип, някъде около четиридесетте, облечен е в...

— Не. Човекът е към шейсетте, с високи скули, тъмнокафяв костюм, бяла риза и черна вратовръзка, а обувките му са черни. По всичко личи, че познава добре района.

— Значи е местен — отбеляза Мейсън. — Колко струва наемането на местен човек за подобна мисия, Пол?

— Ако е местен — четиридесет до петдесет долара на ден, плюс разходите — отвърна той. — Чака те в едно такси пред входа на депо.

— Значи имам проблем — въздъхна Мейсън. — Ще ми трябва примамка.

— Каква по-точно?

— Жена на около тридесет и осем, висока не по-малко от метър седемдесет и пет, с кестенява коса. Искам да тежи петдесет и пет — шестдесет килограма, да бъде на мое разположение и да разполага с апартамент. Името ѝ ще бъде Елън Смит. Трябва да живее сама, да минава за тайнствена личност и да няма прекалено много контакти. Да бъде готова да получава и изпълнява моите инструкции... Ако е възможно, апартаментът ѝ не трябва да бъде току-що нает...

— В това отношение нямаш проблеми — прекъсна го Дрейк. — Разполагам с един апартамент, нает на името на секретарката ми. Няма начин да се разбере кой плаща наема...

Що се отнася до останалото, ще ми трябва малко време. Разполагам със списък на жени — агенти, които използвам на повикване. Една от тях отговаря напълно на условията ти, освен това мисля, че в момента е свободна... Според мен трябва да внимаваш, Пери... След като някой си прави труда да следи всяка твоя стъпка, вероятно подслушват и телефоните ти... Това никак не е трудно, особено при съвременната електронна техника...

— Нали затова ти звъня от депото. Виж дали агентката ти е свободна и я помоли да дойде в кантората ми след половин час. Става ли?

— Ако е свободна, няма проблеми — отвърна Дрейк.

— Позвъни ми пак след десет минути.

— Добре.

Адвокатът напусна телефонната кабина и тръгна към депото. После щракна с пръсти, сякаш е забравил нещо, обърна се и се затича обратно.

В резултат почти се сблъска със слаб мъж с високи скули, квадратна челюст и кафяв костюм. Беше около шестдесетте.

Заобиколи го, влезе в кабината и набра номера на Елън Адеър, като отново застана така, че тялото му да скрива шайбата.

Гласът насреща повтори току-що избраните цифри.

— Госпожица Адеър, моля — рече Мейсън.

— Момент.

След няколко секунди се включи нов глас:

- Кабинетът на госпожица Адеър.
- Моля, свържете ме с госпожица Адеър.
- Кой се обажда?
- Мейсън.
- Момент.

Най-накрая прозвуча гласът на Елън Адеър.

— Слушайте ме внимателно — започна адвокатът. — Искам да зная в каква ситуация съм попаднал и каква игра играете вие. Замесена ли сте в някакво престъпление и какво е то?

— За какво говорите? — учуди се жената.

— В кантората ми се появи представител на „Кловървил Газет“, който твърди, че много читатели се интересуват от съдбата ви и вестникът е готов да заплати значителна сума, за да публикува вашата история.

— О, Господи! — възкликна Елън Адеър.

— Почакайте, това не е всичко — продължи той. — Веднага разбрах, че имам работа с частен детектив и взех съответните мерки. Допуснах, че той очаква да се свържа с вас и подслушва телефона ми. По тази причина взех едно такси до железопътното депо и в момента ви се обаждам от телефонната кабина пред него. Следи ме друг човек, най-вероятно местен частен детектив...

Всичко това струва доста пари, които някой явно е готов да плаща. Според мен онзи, който дойде в кантората ми, действително е частен детектив от Кловървил. Другият отлично познава района и трябва да е местен. Това означава, че някой е похарчил неколкостотин долара за въпросната операция. Въпросът ми е в какво сте се забъркали, тъй като вече съм замесен и аз. Очевидно представлявате интерес за някого...

— Не мога да ви кажа — отвърна Елън. — Още не...

— И аз така си помислих. Затова ми кажете къде да се срещнем довечера в седем и половина. Ще бъда в компанията на Дела Стрийт, ще отидем да вечеряме и ще си поговорим. Предлагам „Синия бивол“, знаете ли го?

— Да — отвърна Елън. — Ще бъда там точно в седем и половина, но само ако сте сигурен, че хората подире ви няма да ни засекат.

— Мога да го уредя — отвърна Мейсън. — Но искам да ви предупредя, че тази история никак не ми харесва. Страхувам се, че ще бъда въвлечен в...

— Не, няма причини да се притеснявате — прекъсна го Елън Адеър. — Няма да бъдете въвлечен в абсолютно нищо, нещата засягат само мен. Точно по тази причина имам нужда от вас. Досещам се кой стои зад всичко това и знам, че само вие ще ми помогнете. Готова съм да си платя, разбира се...

— Добре — рече с въздишка Мейсън. — Още вчера разбрах, че ми казвате малка част от истината, и съм любопитен. Освен това не обичам разни частни детективи да ме правят на маймуна. Сега ще се опитам да резюмирам нещата, а вие ме поправете там, където греша... Хората, които ви търсят, не са ви виждали от двадесет години. Познават ви като младо и хубаво момиче, с ръст малко над средния... Следователно една добре изглеждаща жена с вашия ръст може да бъде използвана като примамка, нали така?

— Да, предполагам...

— Май не ви е удобно да разговаряте...

— Да.

— Мога ли да попитам къде се намирате?

— Разговаряте с главния търговски агент на „Френч, Колман и Суейзи“ и ще се радвам, ако проявите разбиране...

— Благодаря — рече Мейсън. — Ще се видим в „Синия бивол“. Кажете на оберкелнера, че сте гостенка на господин Мейсън, и той ще ви доведе в моето сепаре.

Адвокатът прекъсна линията, изчака няколко минути, след което отново набра агенцията на Дрейк.

Телефонът вдигна самият Пол Дрейк.

— Пери?

— Аз съм.

— Всичко е уредено. Агентката ми ще се премести във въпросното жилище. Ще изглежда така, сякаш от доста време живее там. Вероятно ще се наложи да се храни навън...

— Кога може да дойде в кантората?

— След около тридесет-четиридесет минути.

— Нека бъдат четиридесет — рече Мейсън. — След срещата искам да тръгне към апартамента, като направи всичко възможно да

улесни преследвачите си. Ще се правим на наивни, Пол, ще играем открито. Ще ги оставим да я проследят, но нека нещата не изглеждат прекалено лесни. Искам тези хора да са сигурни, че имат работа с един нищо неподозиращ адвокат, който не може да им бъде достоен противник... И още нещо. Тази вечер ние с Дела ще бъдем в „Синия бивол“ на запазена маса. Искам да съм абсолютно сигурен, че никой няма да ме проследи дотам. Трябва да бъда уведомен, ако някой се опитва да го стори. Ще отидем с такси, точно в седем и половина ще бъдем там. Смятам, че всичко ще бъде наред, но искам някой от твоите хора да ни покрива...

— Ясно — рече Дрейк. — Точно след четиридесет минути Елън Смит ще бъде в кантората ти. Ще се представи на секретарката ти с това име и ще каже, че има среща с теб. След като си поговорите, ще отиде в служебния апартамент и ще чака там до второ нареждане.

— Много добре — отбеляза Мейсън. — Случайно да имаш уред, с който да проверим дали кантората ми се подслушва?

— Имам.

— Тогава иди там и го включи. Не искам никакви микрофони.

— Няма да ми стигне времето — отвърна Дрейк. — Има много начини да се прикачат към телефона ти...

— Забрави за телефона — прекъсна го Мейсън. — А по всяка вероятност и за микрофони в кабинета ми. Тези типове ме смятат за пълен ахмак... Ще поддържам връзка с теб за евентуални инструкции. Мога ли да имам доверие на тази Елън Смит?

— Абсолютно.

— Много добре.

Мейсън прекъсна разговора, излезе навън и махна на първото свободно такси. Прибра се в кантората си и повика Дела Стрийт.

— Нещо ново?

— Пол си тръгна преди малко — отвърна секретарката. — Беше домъкнал някакъв странен уред. Каза, че кантората не се подслушва, и може да ви даде гаранция за това...

— И аз така си помислих — кимна Мейсън.

— Мога ли да зная какво става? — погледна го с любопитство Дела.

— Още не — усмихна се той. — В замяна на това днес ще вечеряш с шефа си и с една клиентка. Можеш да се подготвиш за един

сочен бифтек с всички екстри. Ако не греша, на път сме да се забъркаме в страхотна интрига. След десетина минути тук ще се появи висока жена на около тридесет и осем години и ще каже, че има среща с мен. Ще се представи под името Елън Смит. Кажи на Гърти веднага да я пусне...

— А мога ли да попитам коя е тази Елън Смит?

— Двойник — ухили се Мейсън.

— Двойник ли? — учудено го изглежда Дела. — На кого?

— На нашата клиентка Елън Адеър. В момента, в който напусне кантората, ще я проследят до апартамента ѝ.

— А после?

— После нашият приятел Джармин Дейтън ще стане много неотстъпчив. Ще открием, че от „Кловървил Газет“ изведнъж ще забравят приказките за щедри хонорари. Нашият приятел Дейтън ще ни пожелае всичко хубаво и ще ни остави да си блъскаме главите по въпроса какво всъщност става...

— А как ще реагирате вие?

— О, ще си блъскам главата, разбира се — отвърна с усмивка Мейсън. — Човек не бива да разочарова един частен детектив, който е прекарал нощта в самолета и пристига тук, без дори да си е ангажирал хотел, но едновременно с това има време да се отбие до една от местните детективски агенции и да си осигури нужната подкрепа.

— Ако нямаше такива случаи, вие положително щяхте да умрете от скука — въздъхна Дела Стрийт. — Но в момента агенцията на Пол Дрейк си начислява доста значителни разходи, а ние нямаме клиент, който да ги поеме...

— По отношение на тези разходи клиентът съм аз — отвърна Мейсън. — Защото аз се опитвам да разбера защо едно младо момиче, което печели конкурс за красота и светът е в краката му, изведнъж забременява и изчезва, защо остава неомъжено в продължение на двадесет години, а след това изведнъж търси юридическа помощ, за да спре някаква ретроспективна публикация в местен вестник...

— А какво е станало с бебето? — попита Дела Стрийт.

— На този въпрос клиентката ни несъмнено ще отговори да вървим по дяволите — рече Мейсън.

— Защо?

— Ако знаем отговора, положително ще знаем и защо „Кловървил Газет“ изпраща частен детектив на другия край на страната, ще знаем и кой плаща на този детектив, за да ме следи... — Обзет от възбуда, Мейсън пристъпи към машината за кафе и добави: — Мисля, че след всичко това имаме право на малка почивка.

Телефонът иззвъня точно когато отпиваха първите глътки от чашите си.

— Елън Смит е тук — обяви Гърти.

— Кажи й да влезе — каза Мейсън, после промени решението си: — Чакай, Дела ще дойде да я посрещне...

Дела Стрийт излезе в приемната и миг по-късно се появи с висока жена, която поразително приличаше на Елън Адеър.

Мейсън одобрително я огледа и каза:

— Документите ви, моля.

Жената отвори чантичката си и му подаде служебна карта от детективска агенция „Дрейк“.

— Трябва да бъдем предпазливи — рече с усмивка той. — Моля, седнете. Имаме десет-петнадесет минути, за това време спокойно ще изпием чаша кафе...

— С удоволствие — отвърна жената.

— Ще ми кажете ли на колко години сте?

— За работодатели тридесет и две — отвърна жената. — За любовници тридесет, а ако трябва да бъдем точни — на тридесет и осем...

— Добре казано — усмихна се Мейсън.

Дела поднесе чаша кафе на посетителката.

— А вие ще ми кажете ли за какво става въпрос? — попита на свой ред тя.

— Честно казано, още не знам — отвърна Мейсън. — Но съм готов да споделя с вас това, което ми е известно до този момент... Докато трае операцията, ще ви наричам Елън Смит. Вие ще носите това име, защото определени хора трябва да ви приемат за жена на име Елън Калвърт, живяла преди години в малко градче от Средния Запад, което днес вече не е толкова малко...

Елън Калвърт — тоест вие, е напуснала въпросното градче преди двадесет години при твърде тайнствени обстоятелства. Определени хора се опитват да разберат какви са били те, къде е била през това

време, какво ѝ се е случило. Според мен тези хора се опитват да разберат и много други неща, но все още не мога да кажа какви са те.

Причината да сте тук е следната: тази сутрин при мен се появи един човек, който очакваше да се свържа с истинската Елън Калвърт, която е моя клиентка. Очакваше да я покана в кантората си, за да обсъдим негово конкретно предложение. Междувременно този човек поставя под наблюдение както лично мен, така и кантората. Вие отговаряте на описанието на Елън Калвърт, с което разполага въпросният мъж. Това означава, че ще бъдете следена от момента, в който напуснете тази сграда. Доколкото съм осведомен, детективска агенция „Дрейк“ разполага с апартамент за специални цели...

— Точно така — кимна жената. — Господин Дрейк го използва за свидетели, които не желае да регистрира в хотел. Понякога неговите агенти го използват и за провеждане на разпити. В жилището има скрити микрофони и всяка дума се записва. Не е нищо особено, няма скъпо обзавеждане. Апартамент като всеки друг...

— Мисля, че ще ни свърши работа — кимна Мейсън. — Когато излезете от тук, ще вземете такси и ще отидете там. В блока има ли заден вход?

— Да — кимна жената. — Има, откъм двора.

— Отивате там, отключвате и влизате. Държете се така, сякаш сте собственичка. В продължение на около час ще бъдете свободна и можете да правите каквото искате. В това време агентът, който ви е проследил, ще докладва за изпълнението на задачата. Може би ще ви оставят на спокойствие за няколко часа, може би за ден или два. Зависи какви ще бъдат инструкциите им.

Ето какво ще направите вие: веднага след като влезете в апартамента, ще се измъкнете през задния вход. От там се стига до някаква улица, нали?

— Да, до една малка алея.

— На тази алея ще ви чака с кола един от оперативните агенти на Дрейк. Качвате се при него, отивате у дома си и опаковате достатъчно дрехи и вещи за неколкодневен престой. Не мога да ви осигуря достатъчно надеждна легенда и по тази причина ще се представите за безработна. Ще живеете скромно и икономично. Ще посещавате малки семейни ресторанчета и ще пазарувате от супермаркети.

— Има един на ъгъла — рече жената.

— Много добре — кимна Мейсън. — Такси ще ползвате само в краен случай. Никакви коли от агенцията на Дрейк, тъй като могат да бъдат идентифицирани по номерата. Сигурен съм, че рано или късно някой ще ви потърси. Но независимо от предлога, по който го сторят, вие трябва да им затръшнете вратата под носа. Може би ще ви предложат да участвате в състезание с награди, може би ще ви се представят като продавачи на лотарийни билети или нещо друго. Но има вероятност да действат и директно: някой ви звъни на вратата и казва, че няма смисъл да се криете, защото знае цялата история на Елън Калвърт. След което ви предлага пари. Може би ще ви се представи като частен детектив и ще ви предложи да го запознаете с историята си доброволно, за да не прибегва до насилие.

— Но при всички случаи аз трябва да му затръшна вратата под носа, нали така?

— Точно така.

— А да отричам ли, че съм Елън Калвърт?

— Нищо няма да отричате. Просто отказвате да говорите и затръшвате вратата. Там има ли телефон?

— Да.

— Номерът?

— Пол Дрейк го знае.

— Добре, ще го взема от него.

— Нещо друго?

— Излизате от тук видимо притеснена, но запазвате царствената си осанка. Държите главата си вдигната, но ви личи, че сте разтревожена. Избърсвате една въображаема сълза, като леко размазвате грима си с кърпичката. В средата на коридора се спирате, сякаш сте забравили нещо важно. Правите две-три крачки в обратна посока, после свивате рамене и отново тръгвате към асансьора... Предполагам, че познавате апартамента, за който става въпрос...

— Използвала съм го няколко пъти. Веднъж стоях там да пазя една свидетелка.

— Идете дотам с автобус, а не с такси.

— Няма да ми е трудно — усмихна се жената. — Вече съм го правила, тъй като не всички клиенти са готови да плащат за такси...

— Много важно е да не допуснете грешка — предупреди я Мейсън. — Например да сбъркате автобуса. Със сигурност ще

започнат да ви следят от момента, в който напуснете кантората. Направете така, че преследвачът да има достатъчно време да се качи в същия автобус...

— Мисля, че ми е ясно — кимна жената.

— При никакви обстоятелства няма да използвате името Елън Калвърт, нито пък ще признавате, че се казвате така. Ако някой ви притисне, използвайте името Елън Смит. Отказвате всякакви разговори, държите се така, сякаш криете нещо...

— Измама, мошеничество? — вдигна вежди тя.

— Не. Просто сте жена, която крие миналото си.

— Трябва да е доста бурно минало — усмихна се Елън Смит. — Разбира се, ако не е свързано с някакво престъпление...

— Това също го имам предвид — кимна мрачно Мейсън.

Жената допи кафето и подаде чашата си на Дела Стрийт:

— Може ли още мъничко, моля?

Тя се вгледа в лицето на Мейсън и каза:

— Много съм слушала за вас. За пръв път ми се удава възможност да работя по ваш случай и мисля, че това ще ми достави удоволствие.

— Дано — рече Мейсън. — Но ви предупреждавам, че ако не се случи нещо неочаквано, може би ще се наложи да висите доста дълго в онзи апартамент...

— О, не се безпокойте за това — отвърна жената. — Там има телевизор и радиоапарат, освен това ще си взема някоя книга... Ще се чувствам като в отпуск, при това платен. Особено на фона на някои други задачи, които съм изпълнявала...

— Предполагам, че водите доста вълнуващ живот — отбеляза той.

— И още как — кимна Елън Смит, остави чашата си на шкафа и се надигна: — Време ли е да тръгвам?

— Да — изправи се и Мейсън. — Ще взема телефона ви от Пол Дрейк. Вие имате номера ми. Обадете се в момента, в който се случи нещо, но не забравяйте за подслушвателните устройства. Нашият човек положително ще постави, особено ако операцията се проточи. Бъдете предпазлива, но най-вече бъдете Елън. Когато ми се обаждате, казвате просто „Елън“. Никакви фамилни имена.

— Разбрано.

Адвокатът я изпрати до вратата.

— Дръжте се наивно, но с достойнство — приключи той. — Все едно, че нищо не подозирате.

— Разбрано — повтори жената и се усмихна. После вирна брадичка и напусна кабинета.

Мейсън затвори вратата след нея, обърна се и подаде празната си чаша на Дела.

— И сега какво? — изгледа го продължително младата жена.

— Нищо — ухили се Мейсън. — За известно време рутинните дела да вървят по дяволите! Случаи като този освежават скучния живот на всеки адвокат!

— А кой ще плаща разходите?

— Засега аз — продължаваше да се усмихва той. — Все едно, че съм излязъл във ваканция...

— Хубава ваканция, няма що!

Мейсън си сложи сметана и малко захар в кафето и замислено започна да го разбърква.

— Тази вечер трябва да сме абсолютно сигурни, че зад гърба ни няма опашка — рече. — Успеем ли, работата ще се получи. Хрътките ще хукнат по погрешна следа...

— Имате вид на дете, което е получило нова играчка — отбеляза Дела Стрийт.

— Точно така се чувствам — кимна с усмивка Мейсън.

3

Точно в седем и половина влязоха в „Синия бивол“. Оберкелнерът веднага ги забеляза и почтително тръгна към тях.

— Сепарето ви чака, господин Мейсън — рече той. — Заедно с една посетителка...

— Отдавна ли е там? — попита Мейсън.

— Пристигна преди пет минути.

— Как изглежда?

— Висока и властна жена, някъде около тридесетте.

Дела Стрийт се извърна към Пери Мейсън и многозначително намигна.

— Пиер е галантен както винаги — усмихна се той. — Трябва да ѝ кажа за комплимента... А сега да вървим...

Оберкелнерът забърза пред тях. Скоро спря пред едно от сепаретата и дръпна завесата. Елън Адеър вдигна глава, тревогата в очите ѝ се стопи.

— Малко сте подрали — отбеляза Мейсън.

Жената само кимна.

— Коктейл?

— Едно сухо мартини, моля.

— Две бакарди и едно мартини, Пиер — поръча адвокатът. — Моля те да се погрижиш лично...

— Веднага, сър.

— Гладна ли сте?

— Не особено.

— Тогава започвайте — настани се на свободното канапе той. — Говорете тихо и се постарайте да ми обясните за какво става въпрос.

— Не съм богата, но разполагам с малко пари — започна Елън Адеър. — Наследството от майка ми, имам и известни спестявания. Работя като главен търговски консултант във фирмата „Френч, Колман и Суейзи“ и имам лични причини да държа в тайна истинската си

самоличност. Което значи, че не мога да си позволя и не желая да бъда идентифицирана като Елън Калвърт.

— А бихте ли ми казали защо?

Жената се поколеба за момент, после поклати глава.

— Искам да науча нещо повече за хората от Кловървил, които се интересуват от вас — настоя Мейсън. — Или поне за човека, когото са изпратили тук. Познавате ли го? Имате ли идея кой е той? Здравеняк на около четиридесет и пет, започнал да оплешивява, носи...

Жената поклати глава още преди края на описанието.

Появи се келнерката с коктейлите.

— След десет минути ни донесете по още един заедно с менюто — разпреди се Мейсън.

Момичето кимна и се оттегли.

— Печелите конкурс за красота, след което забременявате — рече адвокатът.

— Точно така.

— За бременността са нужни двама. Кой беше бащата?

— Нужно ли е да знаете?

— Да, ако ще ви помагам.

Жената отпи от коктейла си, помълча малко, после започна:

— Бях на осемнадесет, изглеждах добре. Хората казваха, че съм красива, въобразявах си, че светът е в краката ми. Въпросният мъж беше пет години по-възрастен от мен, богат наследник и плейбой... Бях поласкана от вниманието му, бях влюбена в него...

— А той във вас? — попита Мейсън.

Елън Адеър се поколеба, после го погледна право в очите и сви рамене:

— Не знам. По онова време мислех, че не беше...

— Защо?

— Тогава ме интересуваше единствено кариерата. Бях сигурна, че разполагам с всичко за успешната й реализация. После разбрах, че съм бременна, и всичко се обърка... Не забравяйте, че говорим за събития отпреди двадесет години, господин Мейсън. Бях уплашена, изпаднах в паника.

— И вероятно съобщихте новината на приятеля си?

— Веднага.

— Как реагира той?

— Уплаши се повече и от мен. После ми каза да не се тревожа. Баща му беше президент на голяма корпорация, там си имали човек, който се грижел за добрата им репутация. Той щял да уреди нещата...

— И?

— Обясних му, че не желая да правя аборт. Той се ядоса, нарече ме старомодна патка, разделихме се сърдити. Нито той можеше да ми влезе в положението, нито аз — в неговото.

— Какво стана после?

— Експертът по връзки с обществеността наистина знаеше какво трябва да се направи — продължи жената.

— На следващия ден получих един плик по специален куриер. Без обратен адрес. Вътре имаше десет банкноти по сто долара. А във вестника прочетох, че моят любим е заминал на продължително пътешествие из Европа. Повече не го видях.

— Къде е той сега?

— Не знам.

Мейсън започна да си играе със сламката от коктейла.

— Мисля, че знаете — отбеляза след кратка пауза.

— Ще ви кажа какво зная — колебливо започна жената. — Около година след завръщането си от Европа той се ожени за някакво момиче, с което се запознал по време на пътуването. Доколкото ми е известно, бракът им не е бил особено щастлив, но те останаха заедно докрай...

— Какво се е случило с нея? — попита Мейсън.

— Почина преди около година и половина.

— Имаха ли деца?

— Не.

— Бащата на младежа?

— Той почина отдавна, преди десетина години. Синът му наследи компанията.

— Не ви ли мина през ума, че читателското писмо до „Кловървил Газет“ може би не е случайно, а част от някакъв план, който цели да бъдете открита?

— А на вас мина ли ви?

— Сега вече да — кимна Мейсън. — Особено след това, което чух...

— И на мен — призна с въздишка жената. — Още в момента, в който прочетох съобщението. Изпаднах в паника и затова се втурнах като луда към кантората ви...

— Имате ли представа кой може да ви търси?

Тя енергично поклати глава.

— Много сте категорична, Елън — усмихна се Мейсън. — Ами бащата на детето ви?

— Не съм казала, че имам дете! — отсече жената.

— Но не сте казали и че нямате. Просто отбягвате този въпрос. Признахте обаче, че сте изпаднали в паника и сте отказали да направите аборт. Логично е да се заключи, че сте запазили детето и днес то е на около деветнадесет години... Преживели сте грешките на младостта, създали сте си нов живот, изградили сте си кариера. Междувременно светът се променя. Фактът, че имате незаконно дете, вече не шокира никого. Някои хора биха вдигнали вежди, разбира се, но нищо повече. Нямате поводи за паника. От всичко това стигам до заключението, че сегашните ви тревоги са свързани по някакъв начин с детето...

— Разсъждавате съвсем логично — призна с въздишка жената.

— Означава ли това, че предположенията ми са верни?

Тя се поколеба, после го погледна право в очите.

— Верни са. Искам да го защита... Искам да защита детето си.

— Момче е, нали?

— Да — тръсна глава Елън. — Имам син и възнамерявам да го защитавам с всички средства!

— От какво, от кого?

— От баща му!

— Всяко дете има право на баща...

— Да, особено когато расте. Има право на баща, от когото да се учи, на когото да подражава... Но не и на един страхливец, който заминава за Европа и зарязва любимата си бременна!

— Има и друго, нали? — попита Мейсън.

— Има — кимна Елън. — Не искам синът ми да научи нищо, искам да го предпазя...

— От истината за произхода си?

— Отчасти и от това.

— Мисля, че ще е най-добре да ми кажете цялата истина.

Келнерката донесе новите напитки и менюто. И тримата си поръчаха стекове.

Елън Адеър вдигна чашата, преполови я на един дъх, след което го предупреди:

— Не се опитвайте да ме притискате!

— Просто искам информацията, която ще ми позволи да направя нещо за вас — отвърна Мейсън.

— Добре, ще ви я дам: бях младо и глупаво момиче с добра външност, нищо повече. Забременях и получих хиляда долара. Това бяха всичките ми пари. Днес вече зная какво е искал да ми внуши онзи тип от компанията — специалист по връзки с обществеността, по разрешаване на проблемите — наричайте го както искате... Да замина някъде и с част от тези пари да направя аборт. След което да се прибера при родителите си и да им предложи някаква невинна история — за емоционални проблеми, или нещо от този сорт...

— Но вие не постъпихте така, нали?

— Не — кимна жената. — Дойдох тук и си намерих работа.

— Каква?

— Домашна помощница.

— Какво стана после?

— Жената, за която работех, бързо откри, че съм бременна. Двамата със съпруга ѝ нямаха деца. От години мечтаели да си осиновят дете, но им отказвали по причини, които нямали нищо общо със способността им да бъдат родители...

Жената предложи да се преместим в Сан Франциско, да постъпя в болница и да родя под нейно име. Така щеше да се сдобие с мечтаното свидетелство за раждане. Обещаха ми да гледат детето като свое и аз няхах причини да се съмнявам в това. Бяха много добри хора.

— И го направихте, така ли? — попита Мейсън.

— Да.

— Значи момчето смята тези хора за свои истински родители?

— Да.

— А вас познава ли ви?

Елън Адеър пресуши чашата си и тръсна глава:

— Това вече не е ваша работа, господин Мейсън! Казах достатъчно, за да разберете положението, в което се намирам. Имам

нужда от вашата помощ и мога да ви платя. Единственото ми желание е тези хора да не ме открият никога! Никога, разбирате ли?

— Искате да кажете, да не открият сина ви...

— То е едно и също.

— Значи истинският му баща наследява голяма корпорация?

— Да.

— Което би му позволило да даде на сина си едно наистина добро образование, нали така?

— Това е вярно — кимна Елън. — Но синът ми вече е на деветнадесет. Евентуалната намеса в живота му би донесла повече вреда просто защото баща му може да предложи образование и възпитание по подобие на своите...

— А какво ще стане, ако вземе да умре? — попита Мейсън.

— Адвокатът си е адвокат — въздъхна Елън. — Признавам, че сложихте пръст в раната...

— Каква по-точно е тази рана?

— Истинският баща на детето ми няма съпруга и няма деца — промълви тя. — Двамата му природени братя нямат никакви интереси в завода, който притежава, но ще бъдат единствените му наследници в случай, че умре без наличието на завещание. Едно дете, дори и незаконно, коренно променя нещата. Ако въпросният човек предполага, че някъде има син или дъщеря, той може да остави завещание в този смисъл. Тогава братята му нямат никакви шансове...

— Що за хора са те?

— Въпросът ви е излишен — въздъхна Елън и отмести чашата си. — Нали виждате какво става? Това е информацията, с която ще разполагате, господин Мейсън. Задачата ви ще бъде да издигнете висока стена около мен и да не допускате никого. Намерете ми двойничка, направете каквото намерите за добре. Нека бащата е абсолютно сигурен, че синът му е мъртъв.

Мейсън бавно поклати глава.

— Имате нещо против? — изглежда го Елън.

— Синът ви има права...

— Но аз съм му майка!

— А мъжът, за когото става въпрос, му е баща.

— Той не заслужава това!

— Няма значение дали го заслужава или не — поклати глава адвокатът. — Бащата има своите права, също както момчето... Аз мога да ви кажа следното: ще направя всичко възможно да не ви открият, поне на първо време. Но няма да предприемам никакви действия, които са в противоречие със съвестта ми.

— Мисля, че тези условия не ме задоволяват! — отсече жената.

— Не е задължително да наемате мен — сви рамене Мейсън. — Вашите двадесет долара покриват всичките ми разноски до момента. Спокойно можете да си наемете друг адвокат.

— Не, разноските ви са далеч по-големи — възрази Елън. — Наехте детективи, харчихте пари и за...

— Смятайте, че това е моят личен принос към случая — усмихна се той.

Тя се замисли, после рязко отмести стола си назад.

— Вие сте адвокат и трябва да уважавате моето доверие, господин Мейсън. Нямате право да злоупотребявате с информацията, която ви дадох. Не зная точно колко ви струват наетите детективи, но предполагам, че двеста долара стигат. Смятайте, че вече не се занимавате с този случай. Вие сте прекалено усърден и съвестен, но има и доста факти, които не са ви известни... Съжалявам, но вече не съм гладна. Предоставям ви възможността да се проявите като кавалер и да платите сметката. Лека нощ!

Елън Адеър стана и напусна сепарето.

Мейсън погледна двете банкноти по сто долара на масата, после се обърна към Дела Стрийт.

— В блока ти има ли котка? Котка, или куче...

— Съседите ми имат котка — отвърна младата жена.

— Тогава тя ще получи стека на госпожица Адеър — рече Мейсън. — Можеш да й предадеш, че котките понякога печелят от неразбирателството между хората...

4

Точно в девет сутринта на следващия ден Пол Дрейк почука на вратата по уговорения начин и Дела Стрийт побърза да му отвори.

Висок мъж с дълги крайници и привидно бавни движения, детективът се отпусна в стола за клиенти, сплете пръсти и се усмихна:

— Пак си затънал до гуша, а?

— Пак — кимна Мейсън.

— Все същото — продължаваше да се усмихва Дрейк. — Дойде някой да му изготвиш схема за изплащане на вилата, залавяш се за работа и хоп — от невинния случай изскочи я някоя измама, я убийство!...

— Сега пък какво има? — направи физиономия адвокатът.

— Не че си пъхам носа, където не ми е работа, но имам чувството, че пак си забъркал голяма каша...

— Каква каша?

— Става въпрос за онази високата мадама, дето вчера я нае за примамка...

— Какво за нея?

— Ами... Изведнъж заприлича на голяма червена херинга, която доста рибари се опитват да хванат...

— Колко?

— Тази работа предизвика и моя личен интерес, Пери — най-сетне престана да се усмихва Дрейк. — Реших да ѝ хвърля едно око. Хората, дето са се заловили с нея, действат много професионално, но все пак оставиха след себе си следи...

— Продължавай.

— Може би знаеш, че огледалата за обратно виждане на колите под наем са боядисани в различни цветове.

— В различни цветове ли?

— Става въпрос за рамката. Когато гледаш в огледалцето от мястото на шофьора, то си е огледалце и нищо повече. Но когато го гледаш отвън, виждаш само рамката, нали? Компаниите за коли под

наем боядисват именно тази рамка. Така, когато гледаш една кола отвън, ти знаеш, че тя се дава под наем, а от цвета ѝ разбираш точно за коя компания става въпрос...

— Това ми е известно, Пол — кимна Мейсън.

— Твоята примамка свърши добра работа — продължи детективът. — Вчера, веднага след като напусна кантората ти, тя беше поета от един едър тип с олисяла глава на около четиридесет и пет години. Долу на тротоара я чакаше друг — доста дълъг и кльощав, с високи скули, някъде към шейсетте.

— Интересно — промърмори адвокатът.

— Агентката ми взе автобуса за служебната квартира... Между другото, ето ти адреса и телефонния номер. — Дрейк извади две картички и ги постави на бюрото: — Едната е за теб, а другата — за Дела. Сложи я в джоба си, Пери. Според мен случаят ще има бързо развитие...

— Защо?

— Действа се прекалено припряно, котелът ще гръмне всеки момент...

— Продължавай, Пол.

— Агентката ми се обади по телефона веднага след като се прибра в квартирата. Каза, че е била проследена от кола и е изпълнила инструкциите ти — тоест, измъкнала се през задния вход, отишла да прибере някои вещи от жилището си, а след това се е върнала обратно. Преди това се отбила в супермаркета и напазарувала за четири-пет дни... Само два часа по-късно се появили две коли. Едната карал мъж на около четиридесет и пет с едро телосложение — онзи същият, който ти е заприличал на частно ченге. Зад волана на другата седял кльощавият, който според живописното описание на агентката ми прилича на тъжен мишелов... Двамата паркирали един срещу друг, всеки до съответния тротоар...

До този номер се прибъгва само когато се харчат сериозни пари за проследяване и екипът иска да е абсолютно сигурен, че няма да изпусне нито обекта си, нито евентуалните му посетители. Казано с други думи, той е заел такава позиция, че може да възобнови проследяването незабавно, без да прибъгва до маневри или други подозрителни действия...

Мейсън само кимна.

— Реших да отскоча до мястото — продължи Дрейк. — Искях да огледам обстановката и да запиша номерата на въпросните коли. От огледалцето на първата разбрах, че е наета от една агенция, която използва автоматизирана система за даване на коли под наем без пряк контакт с клиентите си. Няколко пресечки по-нататък направих обратен завой и установих, че втората кола е наета от същата агенция. Отбих се до офиса ѝ, използвах връзките си и успях да проверя дали между клиентите ѝ има хора от Средния Запад, пристигнали в близките няколко дни...

Знаеш, че агенциите с автоматизирани системи винаги искат данни за своите клиенти — адрес, номер на кредитната карта, номер на шофьорската книжка, номер и регистрация на личния автомобил...

— Продължавай — кимна Мейсън.

— Така получих две имена за теб — усмихна се Дрейк. — Плешивият здравеняк се казва Джармин Дейтън и живее в Кловървил. Кльошавият дългуч с погребалната физиономия също е от Кловървил, казва се Стивън Локли Гарланд... Поразрових се в архивите и открих, че имам мой човек в едно градче, което се намира само на четиридесет километра от Кловървил. Обадох му се и го попитах познава ли частно ченге на име Джармин Дейтън. Оказа се, че го познава много добре. Дейтън е типичен представител на занаята — дълги години работил в полицията на Кловървил, стигнал чак до началник на полицейски участък, после се забъркал в някакъв политически скандал, уволнили го и открил частно детективско бюро... До тук добре. Сега стигаме до другия, Гарланд. Наистина интересен тип.

— Тъй ли? — вдигна вежди адвокатът.

— Най-голямото промишлено предприятие в Кловървил е „Компанията за пружини и ресори“. Стара и уважавана частна фирма, която от едно-две поколения насам практически притежава града... На всяка крачка се натъкваш на нейни офиси и филиали...

— Продължавай. — Мейсън вече беше силно заинтригуван.

— Въпросният Гарланд работи в компанията от години. Официалната му длъжност е „връзки с обществеността“, но пълномощията му са далеч по-големи. Той е човекът с връзките, той урежда всички неудобни за компанията проблеми и разполага с изключително широки пълномощия... На практика към него се обръща всеки, който иска да получи някаква изборна длъжност в Кловървил.

Представя му подробната си предизборна програма, поема съответните ангажименти... Не го ли стори, губи изборите...

Ако някой си позволи действия, които не съвпадат с интересите на „Компанията за пружини и ресори“, Гарланд кротичко обикаля кредиторите му и нещата моментално се връщат в желаните релси. Това му е спечелило прякора „Плъзгавия“...

— От всичко това стигам до заключението, че срещу нас се е изправила тежка артилерия — усмихна се Пери.

— Има и още нещо — погледна го Дрейк. — От няколко дни насам пресата в Кловървил се занимава с една-единствена новина: президентът на „Компанията за пружини и ресори“ е изчезнал безследно в морето... Името му е Хармън Хаслет, преди около две седмици предприел поредното си пътешествие до Европа с яхта. Някъде в Бискайския залив яхтата му изпратила сигнали за помощ, които изведнъж прекъснали. Спасителните кораби открили само един надуваем пояс с името на яхтата. Предполага се, че тя е потънала с всички хора на борда...

Сега трябва да ми кажеш колко дълбоко искаш да се заровиш в тази история, Пери...

— Проклет да съм, ако знам — въздъхна Мейсън. — Снощи ми отнеха случая, за цялата работа получих двеста долара...

— Охо — усмихна се приятелят му. — Дори да огранича разходите си до минимум, те пак ще надхвърлят двеста долара, при това с доста повече... Не знаех, че работиш за трохи...

— И аз — въздъхна адвокатът. — Но тъй като клиентката ми хвърли две по сто и се оттегли, аз възнамерявам да продължа... Ей така, от любопитство...

— Искаш ли нещо от мен?

— Да, Пол. Моля те да разбереш дали въпросният Хармън Хаслет е едноличен собственик на „Компанията за пружини и ресори“. Подозирам, че той е синът на основателя на тази компания, който или е мъртъв, или се е оттеглил... Трябва ми информация...

Естествено, интересуват ме двамата, които вървят по петите на нашата примамка. Искам да зная къде са отседнали и с какви връзки разполагат тук. Този Гарланд например го сбърках с местен детектив...

— Защо?

— Защото прилича на човек, който умее да се оправя тук...

— Както умее да се оправя и във всички големи градове на САЩ — отбеляза Дрейк. — Този човек явно разполага с връзки навсякъде, а дейността му е в големи мащаби и включва всичко: умиротворяване и заглаждане на проблемите, детективска дейност, шпиониране и Бог знае още какво...

— Ще ми съобщиш, когато разходите ти стигнат четиристотин, Пол — усмихна се Мейсън.

— И спирам дотам, така ли?

— Откъде да знам. Тази история страшно ме заинтригува, но ще работя върху нея ей така, за удоволствие...

— Добре, Пери — изправи се Дрейк. — Ще те държа в течение.

Мейсън го изчака да излезе и се обърна към Дела Стрийт:

— Записа имената, нали?

Секретарката кимна. Беше си водила бележки през цялото време на разговора.

— Искате ли ги?

— Не, запомних ги — отвърна Мейсън. — Джармин Дейтън и Стивън Локли Гарланд... Тоя Гарланд ми изглежда доста интересен тип.

— Поставете ме в трудно положение — предупреди го тя.

— Защо?

— Как да оправдая тези двеста долара пред данъчните? Те ще искат информация за делото, срещу което сте получили този хонорар...

— Ще им кажеш, че съм си взел кратък отпуск... — ухили се Мейсън.

Дела Стрийт въздъхна.

— Понякога проявявате пълно пренебрежение към задълженията ми на секретар-счетоводител.

Някъде следобед Дрейк отново почука на вратата и Дела Стрийт стана да му отвори.

— Пери, получих допълнителна информация от Кловървил — каза детективът. — Не знам точно за какво става въпрос, но ти вероятно ще направиш връзката...

— Казвай — рече Мейсън.

— Кловървилската „Компания за пружини и ресори“ на практика е еднолична собственост. Била е управлявана от Хармън Хаслет до момента на изчезването му преди няколко дни. Основател е баща му Езекия Хаслет и както вече ти казах, тази компания владее целия град. Хаслет не е бил женен, но има двама доведени братя — Брус и Норман Джаспър. Според слуховите те ще наследят абсолютно всичко, ако Хармън не е оставил специално завещание. Клаузата за специално завещание е малко странна, тъй като, макар и женен за известно време, собственикът не е имал деца.

Пак ще повторя, че става въпрос за непотвърдени слухове, но агентът ми се почувства длъжен да ги сподели.

Преди много години, когато Хармън бил млад и буен, имало някаква история с едно момиче в „особено положение“ — както се изразявали тогава. Било хубаво момиче, но бедно, докато Хармън бил от „каймака“ на Кловървил... Научил за „особеното положение“, той се обърнал към Гарланд — нашия приятел Плъзгавия, чиито основни задължения включвали оправянето на бъркотии от този сорт. Не казал нищо на баща си, вероятно защото се е страхувал, че Езекия ще вдигне страшен скандал.

Старият Гарланд се е заел да оправи нещата. Положително е успокоил момчето с думи като „не се притеснявай, на всеки може да се случи“... После се заловил за работа. Посъветвал Хармън да се качи на първия кораб за Европа и да остане там колкото е необходимо, а той самият е изпратил една хилядарка на момичето с намека да се оправя както намери за добре.

— Как научи всичко това? — прекъсна го Мейсън.

— Агентът ми поддържа близки отношения с човек, пред когото Хаслет е споделил тайната си — отвърна Пол Дрейк. — И тъй, нещата се уредили точно според плана на Гарланд. Младият плейбой заминал за Европа, а Плъзгавия изпратил на момичето десет чисто нови стотачки в ненадписан плик. Между другото, Хаслет не споменава името на момичето нито веднъж... То взема парите и изчезва. До този момент всичко се развива според плановите на Гарланд, но с едно малко изключение: момичето повече не се появява...

Точно от това започва да се безпокои Хаслет. Той инстинктивно чувства, че ако всичко се е уредило, някогашната му любима трябва да се появи. Но тя не го прави. Родителите ѝ не знаят нищо за нея, след известно време се преселват в друг град. Доколкото можах да разбера, бащата умира, а майката се омъжва повторно...

Хаслет живее с мисълта, че някъде има незаконно дете, и решава да похарчи известна сума в опит да открие момичето, но не постига абсолютно нищо.

Доведените му братя искат да докажат, че такова дете не съществува, а ако има, то не е дете на Хаслет. За тази цел трябва да открият момичето и да разберат какво е станало с детето. В случай, че е живо, трябва да се докаже липсата на всякаква връзка между него и Хаслет...

Самият Хаслет е абсолютно сигурен, че ако детето е живо, то е негово. В това не може да го разколебае дори опитен интригант като Гарланд.

— Значи му е имал пълно доверие, така ли? — вметна Мейсън.

— Сигурно — сви рамене Дрейк. — Гарланд положително е изпълнявал и други деликатни мисии и сигурно е знаел да си държи устата затворена...

— Ако разглеждаме ситуацията от гледна точка на младия Хаслет, несъмнено ще стигнем до заключението, че той е получавал добри съвети.

— А някой разглеждал ли е ситуацията от гледната точка на момичето? — обади се Дела.

— Гарланд с положителност го е сторил — отвърна детективът. — Но преценката му е била напълно погрешна.

Мейсън хвърли кос поглед към Дела Стрийт.

— Фактът, че момичето не се завръща у дома и прекъсва всякакви контакти с родителите си, съвсем ясно сочи, че не е направило това, което се е очаквало от него — поясни Дрейк.

Мейсън и секретарката му мълчаливо се спогледаха.

— От всичко това можем да заключим, че имаме работа с една много загадъчна жена — продължи Дрейк. — Аз не зная какво се опитваше да постигнеш, като ме помоли да ѝ намеря двойница. Изпълних желанието ти и толкоз. За случая зная само това, което чух от теб и от агента си в Кловървил. Предполагам, че не желаш да нарушаваш адвокатската тайна, и по тази причина не те питам нищо. Събрах каквото можах и ти докладвам...

Пол Дрейк се изправи и с лека въздишка добави:

— Това е положението, Пери... Длъжен съм да ти съобща съвсем официално, че въпреки всички възможни отстъпки двестата долара на клиентката ти отдавна се стопиха. Същата съдба сполетя и допълнителните двеста, които лично ти вложи в това разследване. Трябва да ми кажеш дали да спирам до тук.

— Това означава ли, че ще си прибереш агентката от служебната квартира?

— Естествено — отвърна той. — Плащам ѝ на час, плюс всички разноски. При това го върша без никаква печалба за себе си...

— Не го прави, Пол — намръщи се Мейсън. — Искam нормалните ти тарифи.

— Не ми каза дали да продължавам, или не...

— Ще спреш, когато ти кажа. Тази работа ми носи удоволствие, освен това имам предчувствието, че от твоята информация ще изскочи един хубав заек...

— Оспорване на завещание? — вдигна вежди Дрейк. — Това малко се разминава с работата, която обикновено вършиш...

— Аз съм действащ адвокат. Пол — усмихна се Мейсън. — А това означава, че съм готов да се заема с разрешаването на всякакви казуси. Вярно е, че съм специалист по наказателно право, но съм работил и по дела за обезщетение, оспорвал съм и завещания... Има ли битка, аз съм насреща, приятелю...

— В случая положително ще има битка — отбеляза Дрейк. — Но на този етап ще са нужни средства...

— Имам достатъчно пари, Пол.

— А освен това имаш и огромна слабост към приключенията — засмя се той.

— Това е вярно. Но тази слабост винаги върви с чувството за справедливост. Видя ли човек, върху когото са се струпали... Всъщност няма значение.

— Няма да правя никакви предположения, Пери — усмихна се Дрейк. — Не искам да зная къде си скрил истинското момиче, но те предупреждавам да бъдеш крайно предпазлив. Гарланд не е глупак, а Джармин Дейтън е изключителен професионалист. За известно време вероятно ще успееш да ги будалкаш, но после...

— Ще внимавам — обеща Мейсън.

Гърти се включи във вътрешната линия малко преди края на работното време. Дела Стрийт изслуша съобщението ѝ с вдигнати вежди, после рече:

— Задръж така, Гърти...

Обърна се към Мейсън и с тих глас събщи:

— В чакалнята се намира човек на име Стивън Л. Гарланд. Извинява се, че няма предварително уговорена среща, но настоява да разговаря с вас по въпрос, който щял да ви заинтригува...

— Добрият стар Гарланд Плъзгавия — изви вежди Мейсън, — който умее да решава всякакви проблеми. Какво иска според теб?

— Информация — отвърна Дела Стрийт.

— Избрал е доста странен начин — промърмори адвокатът. — Такива като него предпочитат да подслушват телефоните и да подкупват свидетелите... Както и да е. Доведи го, Дела. Нека видим какво иска...

Минута по-късно в кабинета се появи кльощавият Гарланд с намръщено лице.

— Добър ден, господин Мейсън — поздрави с басов глас той.

— Моля, седнете — покани го адвокатът.

— Вие знаете всичко за мен.

Мейсън вдигна вежди, но не каза нищо.

— Хайде да свалим картите, Мейсън. Времето не работи за нас, затова ще е най-добре да бъдем откровени.

— Слушам ви...

— От дълги години се занимавам с проблемите на „Компанията за пружини и ресори“ в Кловървил. Започнах в отдел „Жалби и рекламации“, после се издигнах до юридически съветник и човек, който се занимава с всички проблеми на компанията...

Адвокатът само кимна.

— Интересувам се от една жена, която е ваша клиентка — продължи Гарланд. — Вие си въобразявате, че тя е скрита вдън земя,

но аз зная къде е.

— Тъй ли?

— Да. В блок „Роуза Ли“, апартамент 310. Записана е като Елън Смит, но истинското ѝ име е Елън Калвърт. Преди двадесет години ѝ направих лоша услуга, за която днес съжалявам. Но човек не може да върши само добри неща, особено когато е забъркан в големи игри...

— Вие сте забъркан в големи игри, така ли?

— В най-големите.

— Например?

— Плащат ми за определена работа. Опитвам се да я върша добре. Преди време шеф на компанията беше Езекия Хаслет — типичен представител на старата школа. Твърд като скала. Един Господ знае какви са били младежите от неговото поколение. По мое мнение — стегнати и дисциплинирани, изпълняващи многобройните си задължения, без никакво свободно време...

Езекия държеше репутацията на „Компанията за пружини и ресори“ да бъде безупречна и това беше моята работа. Оправях нещата, когато някой от работниците кара колата си пиян, или пък друг взел, че изнасилил колежката си. Всичко трябваше да бъде скрито-покрито, а това не е лесна работа, повярвайте ми. Изнасилената жена например искаше да заведе дело, но аз си направих труда да ѝ обясня какво означава това — експертизи, деликатни подробности, обсъждане на сексуалния ѝ живот до момента... Тя ми заяви, че не ѝ пука от това, но старият Гарланд си знаеше работата. Изброих ѝ множество примери и прецеденти, посочих имена и телефонни номера. Накрая ѝ дадох плик с хиляда долара, уредих ѝ да се премести на работа в една компания в друг град, купих ѝ билет за автобуса и я изпратих с благословии... Сигурен съм, че в края на краищата тази жена остана доволна от развързката...

— А какво стана с другата жена, за която споменахте в началото?

— присви очи Мейсън.

— При нея нещата се пообъркаха, макар че прибягнах до същата тактика — призна с въздишка Гарланд. — Тя беше влюбена в младия Хаслет и нещата бяха отишли твърде далеч. С други думи, тя беше бременна... Напомням ви, че в онези години това беше доста тежко прегрешение. Тя говореше за „срам“ и други такива неща, категорично отказа да направи това, което днес е ежедневие за всяка млада жена.

— И какво искаше?

— Нямам представа. Бях убеден, че иска да се омъжи за Хаслет и да запази бебето. Но сега съм сигурен, че дори не е било и това. Просто е изпаднала в паника и не е знаела как да постъпи. Разбира се, аз направих каквото трябва... Изпратих младия Хаслет в Европа и му наредих да пътува. Така можеше да бъде открит само от човек, който разполага с време и много пари. А на момичето изпратих хиляда долара в ненадписан плик. Това беше обичайната предпазна мярка — щях да откажа всякаква връзка с нея в случай, че вдигне шум...

Тази комбинация винаги беше печеливша. Отначало се правят на оскърбени, но след това практичността им надделява. Сядат си на задника, преброяват няколко пъти десетте стотачки и изчисляват, че две от тях спокойно ще ги оправят. В много редки случаи се изръсваха с повече — да речем, с четиристотин долара. Поне шестстотин им оставаха чиста печалба, с тях можеха да заминат където пожелаят и да изкарат няколко седмици. След което се връщаха у дома и предлагаха на близките си някоя банална история — временна амнезия, силно желание да пътуват и прочее, и прочее...

Понякога се прибираха и с нов приятел, който изгаряше от желание да заеме овакантеното място на младоженеца и който обикновено нищо не знаеше за миналото на своята избраница.

— Но в този случай не стана така?

— Не стана — кимна Гарланд. — Не съм сигурен, че разбирам какво всъщност се случи. Сега обаче зная къде е това момиче и възнамерявам да си поговоря с него. Вие сте го скрили, но аз ще се добера до него. Всичко е въпрос на време...

— Сигурен ли сте? — попита Мейсън.

— Да, и ще ви обясня защо. Хаслет изчезна в морето. Доведените му братя търсят евентуален наследник, след което ще заведат дело за придобиване на собственост върху компанията. А аз съм служител на тази компания. Готов съм да работя както за братята, така и за евентуалния наследник. Но за тази цел трябва да зная къде точно се намирам. Искам сам да изясня нещата, а не това да стане с помощта на частните детективи, наети от братята.

— Какво по-конкретно искате от мен? — попита адвокатът.

— В тази история са замесени много хора и всеки от тях гони интересите си — отвърна Гарланд. — Доведените братя на Хаслет,

представявани от адвокат на име Дънкан Ловит, се стремят да докажат, че собственикът на компанията никога не е имал незаконно дете. Ако това стане, те ще наследят завода и ще станат мои работодатели в продължение на три години, след което вероятно ще се пенсионирам.

Поставете се на мое място, Мейсън. Веднага ще разберете, че не мога да действам против интересите им. Но нека допуснем, че наистина съществува незаконно дете. Нека допуснем, че Хармън Хаслет е оставил завещание, според което това дете наследява всичко, стига бащинството му да бъде доказано по безспорен начин. Днес това дете трябва да е някъде на около деветнадесет. Ако то стане собственик на завода, аз ще се окажа в коренно различно положение...

— И това е причината да се озовете тук, така ли?

— Да.

— Вероятно знаете, че професионалната етика ми пречи да ви дам каквато и да било информация — изглежда го тежко Мейсън.

— Зная — кимна Гарланд. — Зная всичко за професионалната етика. Но също така съм наясно, че не сте вчерашен. Убеден съм, че вие сте единственият човек, който разполага с фактите и...

Острият звън на телефона го накара да млъкне. Звънеше апаратът с нерегистрирания номер на кантората, а с него разполагаха само Дела Стрийт и Пол Дрейк.

Секретарката се извърна към Мейсън и му хвърли въпросителен поглед.

— Аз ще отговоря, Дела — рече той и вдигна слушалката: — Какво има, Пол?

— Примамката ти е в беда.

— По-точно?

— В апартамента е проникнал някакъв адвокат на име Ловит, придружен от непозната жена.

— По дяволите! — ядоса се Пери. — Предупредих я да не пуска никого!

— Измамили са я — поясни Дрейк. — На вратата почукала жената, агентката ми отворила само до ограничението на веригата. Мъжът бил в дъното на коридора и държал сандъче с инструменти. Жената казала, че живее в апартамента отдолу и банята ѝ е наводнена от канализацията на нашия апартамент.

Елементарно Уотсън, но нашата се хванала и ги поканила да влязат. Мъжът оставил сандъчето на пода. Вътре имало стари вестници и някакво куфарче. Отворил куфарчето и казал:

„Сега ще ти задам няколко въпроса, скъпа. Ако ми отговориш правилно, всичко ще бъде наред. Но ако излъжеш, ще имаш сериозни неприятности...“

— И какво е станало?

— Агентката ми отказала да говори и им заповядала да се махат. Но те все още са там и тя чака инструкции. Иска да знае дали трябва да повика полицията...

— Кажи ѝ да не предприема нищо. До двадесет минути ще съм там. А на натрапниците може да съобщи, че чака адвокатата си. Нека спомене името ми, това може би ще ги уплаши. Ако все пак останат, ще се разберем на място...

Мейсън тресна слушалката и се обърна към секретарката си:

— Вземи си бележника, Дела. Тръгваме!

После се сети за посетителя и се извърна към него:

— Споменахте за един апартамент в „Роуза Ли“, Гарланд. Там действително се намира жена, която познавате под името Елън Смит. Искам да ви съобщя, че в момента тя има неканени гости...

— Между тях положително фигурира един тип на име Дънкан З. Ловит — промърмори Гарланд. — Умен е и действа бързо. Наел е частен детектив, който знае за случая колкото и аз. Идвам с вас, Мейсън. В тази работа сте вложили доста усилия и доста пари, нали?

— Добре — съгласи се адвокатът. — Ще ви повозим безплатно. Може би ще ми е необходим свидетел...

— Не забравяйте, че аз съм свързан със случая — предупреди го той.

— Какво от това? — сви рамене Мейсън. — Предполагам, че то няма да ви тласне към престъпление, нито пък ще ви накара да дадете неверни показания. Имам чувството, че сте играч, който спазва правилата...

— Добре, Мейсън — въздъхна кльощавият. — Нека свалим картите си. Наистина ще направя опит да спазвам правилата, но ви предупреждавам, че имам задължения към хората, които представлявам, и мога да ви свия някой номер!

— Добре, да тръгваме — усмихна се адвокатът. — Аз също си падам по номерата...

— Джармин Дейтън вече е там и наблюдава апартамента — предупреди го Гарланд.

— Много добре, значи ще вземем и него. Малко публика няма да е излишна. Ще използваме моята кола, тъй като имам намерение да понатисна педала...

— Да вървим — изправи се Гарланд.

Мейсън паркира на пресечката срещу блока и слезе от колата. Двата му пасажери сториха същото. Дела носеше куфарче с бележници и химикалки.

Стивън Гарланд се огледа и рече:

— Ей там чака Дейтън. Да го повикам ли?

— Да — кимна Мейсън.

Гарланд махна с ръка и от близката кола излезе частното ченге с яко телосложение.

— Качваме се горе, Дейтън — пристъпи към него адвокатът. — Идвате ли с нас?

Онзи се поколеба за момент, хвърли поглед към Гарланд и сви рамене:

— Защо не?

— Мейсън ще ни е от помощ — поясни Гарланд. — Мисля, че нещата се променят и оттук нататък всеки от нас ще действа както намери за добре...

— Това ме устройва — промърмори ченгето.

Четиримата влязоха във входа и се изкачиха на етаж, където се намираше служебният апартамент на Дрейк.

Мейсън почука на вратата.

Отвори агентката, веригата остана на мястото си. Щом го зърна, тя въздъхна с облекчение и свали веригата.

— Влезте, моля.

Адвокатът пристъпи прага и изрече на висок глас:

— Аз съм Пери Мейсън, а тези господа са Стивън Локли Гарланд и Джармин Дейтън. — Младата дама е моята секретарка Дела Стрийт.

Слаб мъж на около петдесет години с остър нос, близко разположени очи и набръчкано лице се насочи към него с протегната ръка:

— За мен е чест, господин Мейсън. Аз съм Дънкан Ловит от адвокатската кантора „Ловит, Прайс и Максвел“, официален

представител на Брус и Норман Джаспър, които са доведени братя на Хармън Хаслет. Може би знаете, че неотдавна господин Хаслет изчезна в морето при трагични обстоятелства...

Аз разследвам една измама, господин Мейсън. Познавам както вашата репутация, така и качествата ви на юрист и по тази причина съм убеден, че не бихте искали да се замесвате в подобни неща. Радвам се, че тази жена се обърна точно към вас...

Познавам господата, които ви придружават, приятно ми е да се запозная и с вас, госпожице Стрийт. Разрешете ми да представя госпожица Максин Едфийлд от Кловървил, която от известно време е моя клиентка. Нека седнем и да чуем какво ще ни разкаже тя. Убеден съм, че след това нещата ще са ясни за всички и ще можем да говорим делово. А може би дори ще станем приятели...

— Добър ден на всички — обади се с остър глас Максин Едфийлд — слаба и висока жена около четиридесетте, с умни сиви очи и прекалено голяма уста с тънки устни.

— Разкажи им историята си, Максин — подкани я Ловит.

— Цялата ли? — вдигна вежди тя.

— Да.

— Аз съм жена, която работи — възрази тя.

— Аз също — окуражително ѝ се усмихна Дела Стрийт, а Мейсън само вдигна вежди.

— Никога не съм имала достатъчно пари, за да получа добро образование, дори секретарски курсове не успях да завърша — започна Едфийлд. — Отначало бях сервитьорка в кафе „Кловървил“, с течение на времето стигнах до касиерка. За мен това е добра работа...

— А как се озовахте тук? — попита Мейсън.

— Благодарение на господин Ловит, който ми купи билет за самолета — отвърна жената. — Господин Ловит е адвокат на собствениците на кафе „Кловървил“ и той уреди това пътуване.

— Премини върху същността, Максин — рече Ловит.

— Кога за пръв път видя жената, която се представя тук под името Елън Смит?

— О, отдавна... Може би преди двадесет години. Още когато и през ум не ѝ е минавало да участва в конкурси за красота...

— Добре ли я познаваше?

— Доста добре.

— Имате предвид жената, която стои до мен и която докосвам по рамото? — попита Мейсън.

— Точно така.

— Как се казва тази жена? — попита Ловит.

— Елън Калвърт.

— Колко добре я познавате?

— Много добре. Понякога си споделяхме тайните. Хранеше се в моето кафене и станахме приятелки. Започнах да ѝ препълвам чинията, кафето в чашата ѝ винаги беше горещо, а когато няха работа, сядах при нея да си побъбрим...

— Само от кафенето ли я познавате?

— Не. Станахме приятелки и започнахме да си ходим на гости. Тя ме канеше в своята стая, аз — в моята. Беше много красиво момиче, може би малко по-високо от необходимото. Аз я учех как да се държи. Казвах ѝ: „Вирни брадичка, скъпа. Опитай се да изглеждаш още по-висока...“ Повечето момичета като нея носят обувки с ниски токове и ходят прегърбени — правят всичко възможно да изглеждат по-ниски... Но момиче, което се гордее с височината си и ходи изправено, веднага придобива царствена осанка и привлича погледите. Много хора харесват високите момичета...

Тя сподели с мен, че се срамува от ръста си, че се притеснява, когато танцува с мъж, който е по-нисък от нея. Аз я посъветвах да забрави тези притеснения и да се държи изправена.

— Премини върху емоционалната част — обади се Ловит.

— Един-два пъти излизахме заедно — продължи Максин. — Елън беше много забавна, особено когато бяхме в компанията на момчета...

— Това можеш да го прескочиш — нетърпеливо я прекъсна Ловит. — Разкажи ни за връзката ѝ...

— За коя по-точно?

— Знаеш за коя.

— С Хаслет ли?

— Точно така.

— Елън си намери работа в „Компанията за пружини и ресори“, където бързо привлече вниманието на младия Хаслет. Искам да кажа, че по онова време той беше млад. Най-много на двадесет и две, а самата Елън беше на осемнадесет.

Разбира се, Хармън Хаслет беше най-желаният млад мъж в града. Съвсем наскоро беше завършил колеж и започна работа в компанията на баща си... Елън се срещаше с него. Бяха много предпазливи, тъй като старият Езекия — бащата на Хармън, щеше да вдигне ужасен скандал, ако разбере, че синът му излиза с момиче от администрацията... Старият Езекия беше от онези сурови типове, които никога не се усмихват. Сигурна съм, че се е докоснал до жена едва след сватбата си...

— Продължавай — рече Ловит.

— Ами... Нещата доста се задълбочиха. По някое време младият Хаслет явно си е дал сметка накъде са тръгнали и започна да бие отбой... Точно тогава Елън ми поиска съвет. Призна, че може би е била прекалено достъпна, че е отишла твърде далеч и това е накарало любимият ѝ да се откаже от идеята за брак... И вероятно беше така. Докато беше с нея, Хармън наистина се държеше като влюбен, но в момента, в който останеше сам, поведението му коренно се променяше. Мисля, че разбирате какво имам предвид...

— Продължавай — отново се обади Ловит.

— Елън сподели с мен, че ще се опита да го върже, като му каже, че е бременна. Предупредих я, че това може би ще сложи край на връзката им. Но тя ми отговори, че нещата не вървят и трябва да опита нещо кардинално...

— Всичко това са мръсни лъжи! — ядосано възкликна агентката на Дрейк.

— Тихо, Елън! — изглежда я предупредително Мейсън. — Нека чуем историята, която ни предлага тази жена.

— Продължавай, Максин — рече Ловит. — Не се стеснявай, че можеш да навлезеш в интимни подробности. Ние все пак сме адвокати и трябва да знаем цялата истина...

— Добре — кимна жената. — Накратко казано, тя съобщи на Хармън, че е бременна...

— А беше ли?

— Не, за бога!

— Сигурна ли си?

— Абсолютно!

— Какво стана после?

— Тя поиска да се омъжи за него. Прибягна до вечния номер със съсипания живот на невинното младо момиче, за което някой трябва да поеме вината...

— И?

— Хармън Хаслет направо се побърка. Страхуваше се да поеме такава отговорност, страхуваше се да не научи баща му. И в крайна сметка потърси помощта на човека, който оправяше всички бакии на компанията. Мисля, че това сте вие, господин Гарланд...

Той мълчеше, а лицето му беше безизразно.

— И тъй, младият Хаслет помолил специалиста по проблемите да намери лекар на Елън, но онзи категорично отказал, посочвайки му всички възможни последици от подобен акт, включително и вероятността да се превърне в обект на изнудване... После казал, че ще уреди нещата по свой начин.

Отишъл при Езекия и му предложил да изпратят Хармън на продължителна обиколка из Европа за придобиване на опит и опознаване на пазарите. Не зная точно какво му е казал, но бащата одобрил идеята и Хармън заминал.

Някъде по същото време присъстващата тук Елън получила по пощата един плик без обратен адрес. Вътре имало хиляда долара и нищо повече. Десет банкноти по сто...

— Тя ли ти каза, че го е получила? Ти видя ли парите?

— Видях ги. А тя ми каза, че не е успяла да пипне джакпота и ще трябва да се задоволи с утешителната награда. Имаше намерение да замине някъде, където не я познават, и да започне нов живот...

— Каза ти това, така ли?

— Да.

— Тази жена тук?

— Да.

Ловит се усмихна и огледа лицата на присъстващите.

— За ваше сведение, господа, аз разполагам с показанията на Максин Едфийлд в писмена форма, дадени под клетва. Според мен никой от вас няма да прояви желание да се забърква във фалшиви искове, с изключение може би на Елън Калвърт. Надявам се, че сега вече ще се откажете, драга...

Агентката на Дрейк погледна към Мейсън.

— Не казвай нищо — посъветва я адвокатът.

— Не мога ли поне да отхвърля тези...

— Още не — отсече той. — Адвокатът ти те съветва да запазиш мълчание.

— Кое то е напълно разбираемо — усмихна се Дънкан Ловит. — Всеки адвокат на мястото на господин Мейсън би постъпил така. Позволявам си да отбележа, че след като се запознахте с показанията на госпожица Едфийлд, вие вероятно ще сметнете случая за приключен...

— Искам да задам няколко въпроса на госпожица Едфийлд — вдигна глава Мейсън.

— Моля, направете го — кимна с усмивка колегата му.

— Ако позволите на този адвокат да си задава въпросите, скоро ще останете без свидетел — предупреди го Джармин Дейтън.

— Глупости — възрази Ловит. — Свидетелката разказа каквото знае и е готова да го повтори пред съда. Там също ще трябва да отговаря на въпроси, нали? Нищо не ни пречи да приключим още сега, тъй като тя ще говори истината и само истината... Нали така, Максин?

— Точно така, господин Ловит.

— Хайде, задавайте въпросите си — рече с усмивка Ловит.

Стивън Гарланд измъкна пакет цигари и огледа присъстващите.

— Някой да има нещо против пушенето?

Никой не възрази.

Гарланд запали, издуха дима и попита:

— Колко въпроса възнамерявате да зададете, господин Мейсън?

— Само няколко.

— Аз съм неутрален — рече кльощавият. — Седя си в ъгъла и слушам...

— Не се заблуждавайте, Гарланд — обади се Джармин Дейтън. — Ако си седим и слушаме, бързо ще се превърнем в дивеч, попаднал на мушката на ловеца...

— Длъжни сме да поемем този риск — усмихна се той.

— Просто защото няма къде да се скрием...

— Какви са въпросите ви, господин Мейсън? — попита Максин Едфийлд. — Готова съм да отговарям на всякакви въпроси, по всяко време. Аз съм работила цял живот, имала съм доста преमेждия, но винаги съм била почитена. Никога досега не съм печелила пари по нечестен начин...

— Много похвално — рече Мейсън. — Но аз не се интересувам от миналото ви, госпожице Едфийлд. Бих се радвал да получа отговор на един-два въпроса, които все още не са ми ясни...

— Какви са те?

— Казахте, че с хилядата долара Елън Калвърт се е преместила на място, където не я познават, нали така?

— Да.

— Тогава откъде вие знаете това?

— От самата нея.

— Не мога да разбера защо би направила подобно нещо.

— А защо да не го направи? Била е млада, вярвала е, че с хиляда долара в чорапа светът ще падне в краката ѝ. Трябва да ви кажа, че ако на тази възраст ми бяха предложили хиляда долара, за да замина, щях да се кача на първия влак, който тръгва от Кловървил...

— Страхувам се, че не разбирате какво искам да изясня — рече Мейсън. — Елън Калвърт току-що е спечелила конкурс за красота, предлагат ѝ пробни снимки в Холивуд...

— Разбирам ви много добре — прекъсна го Максин. — Наистина е била убедена, че светът е в краката ѝ, а вие недоумявате защо в такъв момент би пожелала да изчезне, нали?

— Точно така.

— Това е едната страна на въпроса, трябва да разгледате и другата. Нашата Елън е съвсем близко до това, за което мечтае всяко момиче в Кловървил и околностите му — да пипне най-добрата партия в града. И когато отношенията им започват да охлаждат, тя се решава на отчаян ход и прибегва до номера с бременността. Но номерът не минава.

В крайна сметка Елън разбира, че е изгубила завинаги мъжа на своите мечти. Лично аз съм убедена, че тя е била влюбена в него. Дълбоко и искрено. Но всяко момиче трябва да се грижи за себе си и тя прекрасно го знае...

Вече е била в Холивуд, направили са ѝ пробните снимки. Известно време се е надявала, но после е разбрала, че става въпрос за класическата ситуация „не си правете труда да звъните, ние ще ви потърсим“...

Всъщност какво е станало на практика? Както при всеки конкурс за красота хората от киното поемат ангажимента да ѝ направят пробни

снимки. Тоест — да я изправят пред камерата и да я накарат да изиграе някаква сценка. И толкоз.

Самият процес е интересен и вълнуващ за нея, надеждите ѝ са големи. Дълбоко вярва, че е изиграла ролята си чудесно — демонстрирала е по убедителен начин всичко, което се изисква от истинските актриси: любов и омраза, ужас и смайване. Но от гледна точка на холивудските специалисти нещата съвсем не стоят така. Те просто са се забавлявали да гледат как едно обикновено момиче прави физиономии с убеждението, че става за актриса... Били са наясно с възможностите ѝ, но са проявили деликатност и не са искали да я разочароват. „Върни се в Кловървил, а ние ще преценим пробните снимки — вероятно са ѝ казали хората от киното. — Не си прави труда да ни звъниш, ние сами ще те потърсим...“

От този момент нататък Елън започва да осъзнава, че мечтите ѝ няма да се осъществят. Това съвпада и с охладняването на отношенията с приятеля ѝ. Той все още твърди, че я обича, но вече започва да мисли за последиците. Особено за момента, в който старият Езекия Хаслет открие, че синът му има връзка с една от служителките в компанията и тази връзка е далеч по-дълбока от позволеното, а момичето се надява на брак...

— Мислите ли, че Елън си е давала сметка за всичко това? — попита Мейсън.

— Елън седи до вас, можете да я попитате — засмя се Максин. — Разбира се, че си е давала сметка. Това ви е проблемът на вас, учените адвокати — знаете законите наизуст, но от човешката природа нищо не разбирате... Освен това винаги подценявате жените.

Когато мъжът общува с жена, той показва намеренията си по хиляди дребни начини — с погледа, с гласа, с начина, по който излага мислите си... Елън прекрасно е усещала какво вълнува партньора ѝ.

— А вие откъде знаете?

— От самата нея. Разказвала ми е за дългите мълчания на Хармън, за мрачното му настроение. Започнал да я търси все по-рядко и по-рядко, опитвал се да я подготви за раздялата. Не успял, разбира се. Очевидно той също е имал чувства към нея, тъй като след тези периоди на отчуждение следвали периоди на пламенна любов, на клетви за вярност и всичко останало... Но за Елън нещата били ясни.

Моментът, в който разбрала, че е изгубила Хармън завинаги, съвпаднал с разочарованието ѝ от пробните снимки в Холивуд. Разочарованието ѝ било огромно. И точно тогава получава плик с хиляда долара, без никакви допълнителни условия. Аз също бих постъпила като нея — вземам парите и изчезвам. Всяко младо момиче би постъпило така...

— Познавахте Елън добре, така ли?

— Разбира се, че я познавах добре. Никое момиче няма да сподели любовните си тайни с непозната, още по-малко пък плановете си да върже любимия с фалшива бременност...

— Не съм казал, че сте били непозната за нея — поясни Мейсън. — Искях да разбера доколко сте я познавали...

— Познавах я добре — повтори Максин.

— Става въпрос за жената, която стои до мен, така ли? — пожела да се осведоми той.

— Точно за нея става въпрос — убедено кимна Максин. — Много е променена, но това без съмнение е Елън Калвърт!

— Това е някогашното младо момиче, което е споделило с вас намеренията си да сложи капан на Хармън Хаслет с фалшива бременност, така ли?

— Да. Няма смисъл да ми внушавате каквото и да било. Това е Елън Калвърт.

— Момент, момент — обади се Дънкан Ловит. — В сегашната ситуация не се интересуваме от самоличността на тази жена. Още повече, че тя не се отрича от нея...

— В сегашната ситуация трябва да сме абсолютно сигурни в достоверните показания на свидетелката — меко възрази Мейсън.

— Разбирам — кимна другият адвокат, после на лицето му се появи широка усмивка: — Аз просто очаквах по-умел разпит от ваша страна. Това не означава, че ви критикувам, господин адвокат. Просто репутацията ви на майстор на кръстосания разпит, как да кажа... вероятно е малко преувеличена... Защото въпросите ви са някак незначителни...

— Незначителните въпроси не вършат работа — кимна Мейсън. — Но основната цел на кръстосания разпит е да установи дали свидетелят казва истината.

— Така пише в учебниците по право — иронично се ухили Ловит. — Но ние с вас прекрасно знаем, че от кръстосания разпит придобиваме лични впечатления за свидетеля, които на следващия етап използваме за личните си цели. И ако този свидетел наистина казва истината и тази истина не ни изнася, ние правим опит да го объркаме, нали?

— Убеден ли сте, че в случая постъпвам именно така? — изглежда го продължително Мейсън.

— Не знам — сви рамене той. — Но вашата репутация безспорно ми е повлияла, защото очаквах едва ли не някакво чудо...

— Съжалявам, ако съм ви разочаровал — рече Мейсън.

— Няма значение — тръсна глава Ловит. — Сега по-добре преминете върху същността на кръстосания си разпит, или както там го наричате...

— В момента ме интересува паметта на свидетелката. От описаните събития все пак са минали почти двадесет години...

— Глупости! — отсече Ловит. — Тя позна Елън Калвърт в момента, в който я зърна на вратата. Дори я поздрави. Не беше ли така, Елън?

— Предпочитам да не отговаряш — обади се предупредително Мейсън и хвърли кос поглед на агентката на Дрейк.

— Мисля, че напразно си губите времето — рече Ловит. — Идентифицирането на Елън Калвърт не подлежи на никакво съмнение.

— Ще ви задам един въпрос, госпожице Едфийлд — рече Мейсън. — Съвсем обикновен въпрос. Сигурна ли сте в самоличността на Елън Калвърт, както сте сигурна в точността на останалите си показания?

— Абсолютно.

— Означава ли това, че ако бъркате тази самоличност, показанията ви също подлежат на съмнение?

— Я почакайте! — скочи Ловит. — Какво се опитвате да направите?

— Възразявате ли, ако госпожица Едфийлд отговори на този въпрос? — изглежда го Мейсън.

— Не ми харесва начинът, по който го поставяте — троснато отвърна Ловит, после се извърна към свидетелката: — Максин, това ли е наистина Елън Калвърт?

— Разбира се, че е тя.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Този човек не може да ме обърка. Познавам я добре, досещам се какво иска да постигне той с въпроса за достоверността на показанията ми. Част от фокусите му, за които ме предупредихте още в Кловървил...

Ловит спря очи върху агентката на Дрейк, помълча малко, после бавно седна на мястото си.

— Нека бъдем наясно — отново пое инициативата Мейсън. — Ако бъркате относно самоличността на Елън Калвърт, аз ще поставя под съмнение и всичките ви останали показания.

— Глупости! — отсече Максин. — Това е Елън Калвърт, а историята, която ви разказах, е вярна отначало докрай!

Мейсън се обърна към агентката на Дрейк и отчетливо каза:

— Моля, нека истинската Елън Калвърт стане на крака.

В стаята се възцари напрегната тишина.

— Наистина ли го искате? — попита агентката.

— Да — кимна той.

— Добре. Истинското ми име е Джеси Алва. Имам редовен лиценз за частен детектив и работя в детективска агенция „Дрейк“. Преди известно време получих задачата да се появя в кантората на господин Мейсън, да остана за известно време там, а след това да дойда в този апартамент, който е нает от детективска агенция „Дрейк“. Това достатъчно ли е, господин Мейсън?

— Мисля, че да — кимна адвокатът.

— Това е капан! — скочи на крака Ловит.

— Нали очаквахте нещо подобно? — изгледа го Мейсън. — Бяхте разочарован от баналния начин, по който проведох разпита на свидетелката ви, за което наистина съжалявам...

— Лъже! — извика Максин Едфийлд. — Всички лъжат! Не им позволявайте да ви заблудят, защото тази жена е Елън Калвърт!

— Носите ли някакъв документ за самоличност, госпожице Алва? — попита Мейсън.

Агентката кимна и извади портмоне, претърпкано с кредитни карти, шофьорска книжка и служебна карта на частен детектив.

Дънкан Ловит ги пое от ръцете ѝ и започна да ги преглежда. Вършеше го бавно, взираше се в снимките, а след това в лицето на

агентката. Накрая затвори портмонето и с нежелание го върна на собственичката му.

— Предупредих ви! — изръмжа Джармин Дейтън. — Пуснете ли го да си разиграва коня, не очаквайте нищо добро!

— Това не променя нещата по отношение на нашата жалба в съда — рече Ловит. — Наследник все още няма...

— Това е капан! — възмущаваше се Максин Едфийлд. — Мейсън е снабдил тази жена с фалшиви документи за самоличност! Откъде сте сигурни, че Елън Калвърт не живее тук под друго име и не е започнала работа като частен детектив? Фактът, че притежава шофьорска книжка на името на някоя си Джеси Алва, все още не означава, че пред нас не стои Елън Калвърт!

— Всичко зависи от твоите спомени, Максин — замислено промълви Дънкан Ловит.

— Познах я и държа на показанията си! — отсече Едфийлд. — Не се е променила много. Все още държи брадичката си вирната, в поведението ѝ се долавя някогашната царственост. Разбира се, днес е доста по-стара, но някои неща у хората си остават непроменени. Не позволявайте на този Пери Мейсън да ви заблуди!

Ловит запази мълчание.

— Какво ще кажеш, Гарланд? — обади се Джармин Дейтън.

— Седя и гледам сеир — ухили се кльощавият. — Но трябва да призная, че имам известна вина, тъй като подцених противника... На практика не разполагах с кой знае какво: една снимка отпреди двадесет години и словесно описание на висока жена с царствена осанка. Като се замисля за всичко, което се случи през последните дни, стигам до заключението, че то стана прекалено лесно — появата на тази жена в кантората му, проследяването ѝ до този апартамент...

— Значи мислиш, че тя не е Елън Калвърт? — изгледа го Дейтън.

— Ако тя е Елън Калвърт, аз съм Наполеон Бонапарт! — изсмя се Гарланд.

— Няма да ви позволя да ме лишите от обещаната награда! — пронизително изкрещя Максин Едфийлд. — Тази жена е Елън Калвърт!

Мейсън хвърли многозначителен поглед към Дела Стрийт, която си водеше записки.

— Какво означава „обещаната награда“, Максин? — попита той.

— Тоя тип Ловит обеща да ми плати...

— Млък! — изрева Ловит. — Затваряй си проклетата уста!

Максин Едфийлд го послуша.

— Записа ли това, Дела? — попита в настъпилата тишина Мейсън.

— До последната дума — отвърна секретарката.

— Е, тогава да си вървим у дома — усмихна се той.

— Почакайте, почакайте! — извика Ловит. — Не искам тези изявления да бъдат интерпретирани погрешно. Обещах на Максин Едфийлд да поема разносните по пътуването и по сто долара за всеки ден от престоя ни тук. Не съм й обещавал пари срещу показания...

Мейсън любезно се усмихна и поклати глава:

— Това не променя нещата. Мисля, че последната ми забележка остава в сила... — Обърна се към агентката и добави: — Госпожице Алва, можете да предадете на Пол Дрейк, че сте изпълнили задачата, за която бяхте наета, и си отивате у дома. Благодаря за сътрудничеството.

След тези думи адвокатът стана, пристъпи към вратата и широко я отвори:

— От тук, моля...

Мейсън и Дела Стрийт излязоха от асансьора и се насочиха към кантората.

— Ще се отбием ли при Пол Дрейк? — попита младата жена.

— Не — поклати глава той. — Вече е получил доклада на Джеси Алва и знае, че за него случаят е приключен.

— А за нас?

— Още не знам — усмихна се Мейсън. — Но финалът беше драматичен, нали?

— И още как — засмя се секретарката му. — Никога няма да забравя физиономията на онзи адвокат, който изрази разочарование от способностите ви да водите кръстосан разпит, а след това изведнъж разбра, че сте подхлъзнали свидетелката и случаят му отива на кино!

— Но фактът, че Максин Едфийлд не разпозна Елън Калвърт изобщо не се отразява върху достоверността на показанията ѝ — отбеляза замислено той.

— Как така не се отразява? — учуди се младата жена. — Ами признанията, които я принудихте да направи?

Мейсън пхна ключ в бравата на вратата си и леко го завъртя.

— Това е едната страна на въпроса — рече. — Признанието, че е получила пари срещу показанията си, действително има голямо значение...

Бутна вратата, пусна Дела пред себе си, затвори и продължи:

— Но вероятността Максин Едфийлд да казва истината остава доста голяма. Изгаряла е от желание да свърши работа на Дънкан Ловит и когато той я води в секретната квартира, на вратата на която ги посреща висока жена с царствена осанка, тя съвсем естествено заявява, че тази жена е именно Елън Калвърт... В крайна сметка тя има предварителните уверения на Дънкан Ловит, Стивън Гарланд и Джармин Дейтън, че търсят именно тази жена, нали?

— Гърти все още е тук — каза Дела Стрийт и се насочи към междинната врата. — Трябва да ѝ кажа, че сме се върнали. — Вдигна

телефона за вътрешна връзка и рече: — Гърти, вече сме тук... Има ли нещо, което... Какво? Какво?! Господи! Почакай малко! — Извърна се към Мейсън и забързано добави: — Истинската Елън Калвърт е в чакалнята и настоява да ви види!

— Пресвети боже! — възкликна Мейсън. — Сега вече денят ни ще е пълен!

— Как мислите, дали Гарланд и Дейтън продължават да наблюдават кантората? — изгледа го разтревожено Дела Стрийт.

— Едва ли — поклати глава той. — Не биха допуснали, че ще проявя глупостта да повикам клиентката си именно сега... Нито пък, че тя ще прояви глупостта да реши да се появи. Но тя вече е тук, Дела. Кажи на Гърти да я покани...

След секунди на прага се появи Елън Адеър, която каза:

— Моля да ме извините, господин Мейсън. Промених решението си и просто трябваше да се срещна с вас.

— Избрали сте доста неподходящо време да промените решението си — отбеляза Мейсън. — Но както и да е... Седнете.

— Защо да е неподходящо времето? — попита тя.

— Вероятно вече знаете, че Хармън Хаслет е изчезнал безследно в морето след катастрофа с яхтата си. По този случай тук се появиха две лица, които умират да ви открият. Става въпрос за Стивън Гарланд, който се занимава с деликатните въпроси в компанията на Хаслет. Придружава го частен детектив на име Джармин Дейтън. Те знаят, че сте посещавали кантората ми, и очакваха да го сторите отново...

Аз отгатнах ходовете им и от детективската агенция насреща наех една дама, която е на вашите години и има вашето телосложение. Дадох ѝ съответните инструкции и я пратих в един служебен апартамент.

Току-що се връщаме от апартамента, където имаме доста драматични разговори. Адвокат на име Дънкан Ловит доведе една свидетелка, която установи самоличността на моята агентка като Елън Калвърт. Казва се Максин Едфийлд и твърди, че е била ваша приятелка по време на връзката ви с Хармън Хаслет. Вие сте споделяли интимните си тайни с нея и най-вече тревогата си за бъдещето на вашата връзка. След като сте се посъветвали с тази жена, вие сте решили да принудите Хаслет да се ожени за вас, като сте му казали, че сте бременна...

Хаслет очевидно се е уплашил от хода на събитията и набързо е заминал за Европа. Така го е посъветвал Гарланд. Според свидетелката Гарланд ви е изпратил хиляда долара в банкноти по сто, след което вие сте решили да заминете и да започнете нов живот. Тя твърди, че изобщо не сте били бременна, а цялата работа е била да вържете Хаслет...

— Ах, тази малка, лъжлива...

— Спокойно — вдигна ръка Мейсън. — Сега най-важното е да ви запозная с цялата информация по случая. После можем да обсъждаме подробностите...

Максин Едфийлд идентифицира агентката ми като вас. Както вече казах, тя е на вашата възраст и има вашата фигура, а аз си направих труда да ѝ дам известни инструкции по отношение на поведението и походката...

В резултат се получи нещо доста странно. Максин Едфийлд настоява, че е казала истината. Докрай твърдеше, че въпросната жена е Елън Калвърт някогашната ѝ приятелка. Разбира се, нейните показания отидоха по дяволите в момента, в който агентката разкри истинската си самоличност.

А сега вие сте тук. Ако Гарланд и Дейтън продължават да наблюдават кантората ми с надеждата, че все пак ще се появите, значи са улучили джакпота...

— Това вече няма значение — тръсна глава жената. — Възнамерявам да изляза на светло и да се боря!

— За какво ще се борите?

— За два милиона долара, които трябва да наследи синът ми.

— Чакайте малко! — подсвирна изненадано Мейсън. — При първото си посещение тук изобщо не споменахте тези неща!

— Всеки има право да промени решението си — заяви Елън Адеър.

— А по каква причина го сторихте вие?

Жената отвори чантичката си и извади вестникарска изрезка.

— От „Кловървил Газет“ — поясни и остави изрезката върху бюрото.

Адвокатът сведе очи към изписаното с тлъсти букви заглавие:

После попита:

— Сега ли научихте това?

— Не — отвърна посетителката. — Знаех, че Хармън Хаслет е единствен акционер и лично ръководи бизнеса си. Но нямах представа, че за двадесет години този бизнес толкова се е разраснал. Явно става въпрос за един огромен концерн...

— Давате ли си сметка какво означава всичко това? — погледна я настоятелно Мейсън. — Предявите ли претенции към наследството, ще бъдете обвинена в измама, а синът ви с години ще се влачи по съдилищата... Между впрочем той знае ли коя е истинската му майка?

— Вече знае. Говорих с него и всичко му обясних. Беше доста по-лесно от очакванията ми, защото жената, която го е отгледала, вече беше събудила подозренията му.

Адвокатът помълча известно време, после замислено промълви:

— Възможен е и друг сценарий... Вие сте една изключително умна жена, която се договаря с младеж на подходяща възраст, съчинява достоверна история и се опитва да отмъкне два милиона долара!

— Вярвате ли, че наистина съм такава? — попита директно Елън Адеър.

— Не знам какво да мисля — откровено отвърна той. — Нещата се развиват прекалено драматично и вие изведнъж се появявате тук с коренно различни намерения... Бих казал, че изпитвам известно недоверие...

— Не мога да ви обвинявам в нищо, господин Мейсън — рече тя. — Наистина постъпих доста глупаво. Трябваше да обмисля нещата по-внимателно...

— Добре — въздъхна той. — Сега искам да чуя истината. Веднага подчертавам, че настоявам за това в качеството си на ваш адвокат. Просто ми разкажете как стоят нещата, а после ще видим дали мога и дали трябва точно аз да защитавам интересите ви... И така, колко истина се съдържа в това, което ми разказахте предишния път?

— Всичко е истина — отвърна Елън Адеър. — Позволих си да ви спестя само малка част от нея...

— Че действително имате син, така ли?

— Пристигнах тук преди малко повече от двадесет години — започна жената. — Бях бременна, бях отчаяна. Но пътувах и живеях икономично, все още разполагах с по-голямата част от онези пари. Не можех да си търся работа като секретарка, тъй като щяха да ми искат препоръки от компанията на Хаслет. По тази причина се задоволих с почистване по къщите и гледане на деца.

Пуснах обява във вестника. Обади се една жена на име Беърд и поиска среща. Семейството не беше особено заможно, но господин Беърд имаше добра работа. Съпругата му Мелинда не беше добре със здравето. Нямаха деца, изглеждаха съвсем обикновено семейство...

Започнах работа при тях. Не след дълго госпожа Беърд забеляза състоянието ми. Аз си признах всичко, а после ѝ обещах да работя до последния момент. Бях решила да родя детето и да го дам за осиновяване...

Жената беше много откровена с мен, държеше се изключително добре. Попита ме дали съм мислила за аборт и аз честно си признах, че съм отхвърлила тази възможност.

С това приключи първият ни разговор, но два дни по-късно тя каза, че говорила с мъжа си. Много им се искало да осиновят детето ми, но юридическите пречки били твърде големи.

След което госпожа Беърд ми направи и конкретното си предложение: ще пусне слух между приятелите на семейството, че е бременна. Господин Беърд ще остане в Лос Анжелес, за да не изгуби добрата си работа, а ние двете ще заминем за Сан Франциско. Там аз ще родя детето си, но под името Мелинда Беърд. По документи то ще бъде регистрирано като законно дете на Мелинда и Огъст Лирой Беърд...

Това беше целият план. След известно време щяхме да се завърнем в Лос Анжелес. Аз щях да остана на постоянна работа при тях, а те щяха да отгледат детето ми. Единственото им условие беше да не казвам на никого за нашата малка комбинация, най-вече на детето...

Мейсън замислено я гледаше.

— А защо променихте решението си? И защо дойдохте при мен?

— Защото видях какво пише във вестниците — отвърна Елън. — Състоянието на Хармън Хаслет възлиза на повече от два милиона долара и негов единствен наследник е синът ми.

— А вие не искате ли част от него за себе си?

— Не. Нямам юридическо основание.

— При предишния ни разговор заявихте, че искате синът ви сам да си пробива път в живота, да не знае нищо за истинския си баща... Но сега намеренията ви са други.

— Много мислих върху тези неща — рече с въздишка Елън. — Допреди няколко дни бях убедена, че бащата на детето ми е жив и става въпрос за евентуална месечна издръжка в размер на двестатриста долара... Но сега се оказва, че е мъртъв, а състоянието му възлиза на два милиона!

— Продължавам да съм настроен скептично от това, което чувам — откровено си призна Мейсън.

— Аз обаче случайно разполагам с доказателство за верността на своята история — заяви жената.

— Интересно — промърмори Мейсън и се приведе напред. — Какво може да бъде това доказателство? Може би показанията на хората, които са отгледали детето ви?

— За съжаление не. И двамата са мъртви. Загинаха при автомобилна катастрофа.

— Как тогава ще докажете твърденията си?

— Чрез показанията на една сестра от болницата в Сан Франциско.

— Искате да кажете, че тази сестра помни обстоятелствата по раждането на сина ви отпреди двадесет години въпреки хилядите раждания след това?

— Говорите така, сякаш това е напълно невероятно — погледна го жената.

— И наистина мисля така — кимна адвокатът.

— Когато чуете подробностите, ще си промени мнението и ще разберете, че това е най-простото нещо на света...

— Дайте ги тези подробности.

— Постъпих в родилното на първия работен ден на въпросната сестра. Ако си спомняте, влязох в болницата под името Мелинда Беърд и трябваше да се регистрирам на нейните години. Тя беше на двадесет

и девет. Всъщност тя беше на тридесет и една, но ние решихме, че можем да скрием една-две — както го правят повечето жени...

Но сестрата помислила, че е станала грешка, и дойде да говори с мен.

— Как се казва тази сестра?

— Агнес Бърлингтън.

— Дойде да говори с вас преди раждането, така ли?

— Да.

— И ви попита дали не сте сбъркали годините си?

— Да.

— Какво ѝ отговорихте?

— Казах, че грешка няма. Че действително съм родена на датата, посочена в документите, но просто изглеждам по-млада...

— Как реагира тя?

— Каза, че това са врели-некипели и очевидно я вземам за глупачка. На което аз отвърнах да ме остави на мира... Аз бях първата ѝ пациентка и затова ме е запомнила.

— Не виждам как можете да бъдете сигурна в това — отбеляза Мейсън.

— Сигурна съм, защото вече разговарях с нея.

— Какво?!

— Точно така, вече разговарях с нея.

— Къде е тя?

— Тук, в Лос Анжелес. Продължава да работи като медицинска сестра.

— Кога разговаряхте с нея?

— Съвсем наскоро. Тази Агнес Бърлингтън се оказа дяволски умна жена. Още тогава усетила, че става нещо нередно, и си направила копия от всички болнични документи. Поради факта, че постъпих под името на Мелинда Бърд, аз дадох и точния ѝ адрес. Това беше задължително, тъй като трябваше да бъде вписано в акта за раждане...

И така, Агнес Бърлингтън се спотайва и изчаква подходящия момент. Той настъпи преди около две години. Появи се при мен и каза, че знае тайната ми. Беше си отбелязала всичко: как влизам в болницата под името на Мелинда Бърд, как бебето получава името Уайт Бърд, но всъщност е мой незаконен син.

— Какво искаше? — попита Мейсън.

— Пари, какво друго? — отвърна жената. — Действаше умно, като професионална изнудвачка. Медицинските сестри имат големи възможности в това отношение, стига да решат да ги използват. Тази мадама очевидно искаше...

— И в момента живее в Лос Анжелес, така ли?

— Да.

— С какво се занимава?

— Ами живее си в една хубава къща, работи когато пожелае, кара нова кола... С положителност си има няколко жертви като мен и затова не изпитва финансови затруднения.

— Каква сума измъкна от вас? — попита Мейсън.

— Не особено голяма. Тя е скромна в исканията си. Появява се един път в годината, обяснява ми, че й трябват двеста долара да покрие някаква ипотека, после изчезва. Идва чак на следващата, за да поиска триста... Прави го много възпитано, без да прибягва до заплахи...

— И твърди, че ви помни, така ли?

— О, да. Мисля, че наистина ме помни много добре. Направила ми е доста снимки в родилното, използвала един от онези фотоапарати с тридесет и пет милиметрови филмчета. Нямам представа как го е сторила без да забележа...

— А показва ли ви ги?

— Не.

— Не мислите ли, че блъфира?

— Не. Според мен наистина разполага със снимки.

— Значи сте плащали на тази изнудвачка, за да запазите миналото си в тайна — замислено промълви Мейсън. — Но сега ситуацията се променя и вие искате то да стане обществено достояние...

— Защо не? — сви рамене Елън Калвърт. — Семейство Беърд загинаха при автомобилна катастрофа, Хармън Хаслет изчезна в морето. Уайт е единствен наследник на състояние от два милиона долара и процъфтяващ бизнес...

Доста мислих как да постъпя с Уайт, господин Мейсън. След смъртта на осиновителите му той стана... как да кажа, доста неуправляем... Беърд му оставиха малко пари и той... показва всички признаци на разхайтен младеж... Мисля, че след като научи за наследството, бързо ще влезе в пътя и ще стане по-отговорен.

— По-скоро се надявате да го стори — отбеляза Мейсън. — Но може да стане и точно обратното...

— Не, няма да стане! — отсече жената. — В момента Уайт е нестабилен, тъй като не може да си намери място в живота. Докато семейство Беърд бяха живи, нещата се развиваха по съвсем друг начин. Но те умряха, той наследи малко пари и... Не, господин Мейсън. Премислила съм всичко. Отначало дойдох при вас с коренно различни намерения, но признавам, че решението ми беше погрешно. Сега искам да го променя...

— Ясно — кимна Мейсън. — А какво конкретно искате от мен?

— На първо време да снемете показанията на Агнес. Нали съществува процедура, чрез която да го направите? В смисъл, че всичко може да се случи на човек, който знае важни неща за другите... Да умре, да изчезне...

— Да, подобна процедура наистина съществува. Особено когато свидетелят знае важни факти, засягащи голямо наследство...

— Значи, точно това искам от вас.

— Синът ви носи фамилията Беърд, така ли?

— Да. Уайт Беърд. Изнудвачката издебнала момента, когато Мелинда и Огъст били извън града, и се свързала с него. Държала се много мило. Обяснила, че като медицинска сестра е присъствала на раждането му в болницата в Сан Франциско. Изявила желание да се срещне с майка му. Очевидно е възнамерявала да изнудва и семейство Беърд...

— За същата сестра ли говорим?

— Да. Представила се като Агнес Бърлингтън.

— Какво станало после?

— Попитала Уайт, дали майка му е висока жена с царствена осанка, на което той се засмял и отвърнал: „Не, по-скоро е ниска и пълничка“... Поговорили си още малко, после сестрата си тръгнала.

— Не ми казвате всичко — отбеляза адвокатът. — Хайде да говорим откровено.

— Добре — въздъхна Елън. — Сестрата започнала да изнудва семейство Беърд. Появила се при Огъст и му обяснила за какво става въпрос: как присъствала на раждането на сина му, как добре си спомня, че майката била висока жена с царствена осанка, която тя помнела

много добре. После поискала „на заем“ двеста и петдесет долара и той ѝ ги дал...

— После?

— След известно време се появила отново и пак поискала двеста и петдесет долара...

— Колко общо е измъкнала от тях?

— Хиляда двеста и петдесет...

— Откъде са дошли тези пари? Доброволно ли са ѝ ги плащали?

— Да. С нежелание, но доброволно...

— През това време и вие плащахте, така ли?

— Да. Постоянно ѝ отпусках „заеми“.

— А сега изведнъж решавате, че тази жена трябва да проговори — саркастично отбеляза Мейсън.

— Точно така. Плащах ѝ, за да мълчи. Сега искам обратното. Тя трябва да проговори!

— Всичко това би могло да бъде една добре замислена измама — изрече адвокатът.

— Какво искате да кажете?

— Научавате за огромното наследство, а след това се залавяте за работа. Намирате въпросната изнудвачка, уговаряте нещата с Уайт... Вижте, Елън... Ще поговоря с тази сестра, но ви предупреждавам, че съм настроен крайно скептично към историята ви... Ще ми трябват много доказателства...

— Тя ще ви ги предостави — отвърна Елън Адеър.

— Добре, ето какво ще направим — кимна Мейсън. — Ще поговоря с тази Агнес Бърлингтън и ако преценя, че казва истината, ще взема показания от нея...

— Няма ли начин да го сторите веднага? — нетърпеливо попита Елън Адеър. — Искам да кажа, че всичко може да ѝ се случи...

— Двадесет години нищо не ѝ се е случило. Да се надяваме, че нещата ще продължават така... Снемането на официални показания си има своите тънкости.

— Ще ги вземете, нали?

— При последната ни среща вие се отказахте от адвокатските ми услуги — подхвърли Мейсън.

— Но нещата се промениха. Сега искам да бъдете мой адвокат.

— Това го разбирам — отвърна той, после рязко смени тон: — Ами Максин Едфийлд?

— Какво Максин Едфийлд?

— Добре ли я познавахте?

— Да, познавах я наистина добре.

— И искахте съвети от нея?

— Да. Беше с няколко години по-възрастна от мен и имах нужда от съветите ѝ...

— Срецахте ли се с нея насаме?

— Да.

— Споделяхте ли подробности за връзката си с Хармън Хаслет?

— Да.

— Казахте ли ѝ, че сте бременна?

— Да.

— Тя научи ли за онези хиляда долара?

— Да. Тя беше единственият човек, на когото казах за тях.

— А да сте ѝ казвали, че всъщност не сте бременна?

— Не, разбира се. Защото бях бременна. Сутрин ми прилошаваше и Максин бързо разбра за какво става въпрос. Стана подозрителна и започна да ме разпитва. В крайна сметка ѝ разказах всичко...

— Но тя заявява под клетва, че не сте били бременна — отбеляза Мейсън. — Твърди, че всичко е било лъжа, за да вържете Хаслет.

— Знам — кимна Елън. — Животът ѝ не беше лесен. Някой ѝ е предложил тлъста сума и тя е приела да твърди каквото се иска от нея. Когато става въпрос за два милиона долара, всичко е възможно, господин Мейсън...

— И още как — съгласи се той.

— Значи Максин ще заяви под клетва, че всичко е било измама? — погледна го клиентката му.

— Не всичко. Само онази част от плана ви, която е била свързана с евентуален брак... Тя вече е подписала показания в този смисъл. Но работата е там, че ви сбърка с друга жена... Това поставя показанията ѝ под съмнение, но не означава кой знае какво. След двадесет години всеки може да сбърка...

— Вие ли я принудихте да направи погрешната идентификация?

— Поставих й мъничък капан и тя падна в него — призна с лека усмивка Мейсън.

— А ще говорите ли с Агнес Бърлингтън?

— Да — загрижено въздъхна той. — Искам да чуя какво ще каже... Но ви предупреждавам, че ще поема случая само след като се уверя, че има за какво да се заловя!

— Защо?

— Защото всеки, когото обвиняват в някакво престъпление, има право на защита. Независимо дали е виновен или не. А уважаващите себе си адвокати избягват да се забъркват в случаи като вашия... Лесно може да се окаже, че в качеството си на моя клиентка вие се опитвате да извършите престъпление.

— Разбирам, господин Мейсън. Бъдете сигурен, че нямаше да се обърна към вас, ако нещо в този случай намирисва на измама... И едва ли щях да потърся услугите на адвокат... Ако си спомняте, отначало не исках да завеждам дело за наследство. Нямам никакви лични претенции към богатството на Хаслет. Сега обаче става въпрос за сина ми...

— Помня това, което казахте. И не мога да не отбележа, че думите ви се разминават с действията... Що се отнася до мен, аз спокойно мога да имам едно наум и да не го забравям. В смисъл, че вие може би сте умна и пресметлива жена, която преди двадесет години е излъгала, че е бременна, за да върже Хармън Хаслет. Опитът се е провалил, вие прибирате хиляда долара и се местите тук, но не се отказвате от идеята да приберете част от имуществото на семейство Хаслет...

Попадате на Беърд, чието дете е приблизително на възрастта на вашето, ако наистина сте били бременна. След това просто се въоръжавате с търпение и чакате...

— Не бих могла да направя това, господин Мейсън!

— Защо?

— Защото не отговаря на характера ми! Нима не разбирате? Работих упорито и всеотдайно, изградих си добра кариера. В момента съм главен търговски агент на „Френч, Колмън и Суейзи“ в един от най-големите универсални магазини в околността. А и не трябва да забравяме показанията на онази сестра...

— Те ще са решаващите — заяви Мейсън. — Естествено, ако са достоверни...

— Вие положително ще разберете дали казва истината — отвърна Елън. — Няма да ѝ е приятно да признае за изнудването, но Уайт може да даде показания за посещението ѝ в дома му. По онова време е бил дванадесет-тринадесетгодишен и положително помни въпросите ѝ...

— Вие говорихте ли с него за това?

— Не, но съм убедена, че ще си спомни. Вече го беше разказвал пред Беърд и пред мен...

— Тя и пред двамата ли е говорила за пари?

— Не, само пред Огъст Беърд.

— Направо си е искала, така ли?

— Под формата на заеми.

— И той ѝ е давал?

— Ами да...

— От личната си сметка?

— Да.

— С чек?

— Не, само в брой.

— А Огъст Беърд е мъртъв...

— Да, също и жена му. Нали ви казах, че загинаха при автомобилна катастрофа?

— Значи не разполагаме с абсолютно нищо, освен с вашите показания, които всеки съд ще приеме за пристрастни, и евентуалните показания на медицинската сестра. Срещу тях имаме клетвените показания на Максин Едфийлд...

— Максин е лъжкиня! — просъска тя. — Продала се е за шепа сребърници!

— Ще се срещна с Агнес Бърлингтън, но ви предупреждавам, че ще я подложа на разпит! — рече Мейсън. — И положително ще разбере дали тази история е измислена, за да се докопате до парите на Хаслет!

— Как ще постъпите в такъв случай?

— Няма да поема случая. В момента правя само предварителни проучвания, но вие все още не сте моя клиентка. Ще разпитам Агнес Бърлингтън и толкова...

— Кога можете да го сторите?

— А кога е удобно?

— През деня тя е на работа — сви рамене Елън. — Мисля, че е най-добре да я хванем вечер...

— Довечера?

— Нямам нищо против.

— Искате ли да ѝ се обадите?

— Според мен не бива. По-добре да се появим направо в дома ѝ. Там ще ви представя като свой адвокат, а вие ще поискате информация за „заемите“, които е вземала от мен и Огъст Беърд... Тя вероятно ще отрече да е вземала пари от него, но ние ще я притиснем с посещението ѝ при Уайт...

— Не одобрявам този план — поклати глава Мейсън. — Предпочитам да събера впечатления от обикновен разговор с нея.

— В осем устройва ли ви?

— Устройство ме — отвърна адвокатът, после добави: — Има вероятност да бъдете проследена веднага след като напуснете кантората... Направихте грешка с идването си тук... С кола ли сте?

— Не, дойдох с автобуса.

— Много добре — рече Мейсън. — Значи ще си тръгнете с автобус. Качвате се в някой и се оглеждате за такси. Можете да се возите цял час, но трябва да откриете стоянка само с една кола...

— Ясно — кимна Елън.

— После вземате това такси и внимавате да не ви последва друга кола. Ще се приберете у дома по заобиколен път...

Довечера ще дойда да ви взема. Двамата с Дела ще потеглим към Холивуд, по улица „Ла Бреа“. Точно в осем ще бъдем на ъгъла с „Бевърли“. Вие ще ни чакате там и ще се качите в колата в момента, в който спра пред вас. След това ще направим няколко обходни маневри и ще отидем при тази сестра...

— Ами ако някой ни следи?

— Аз ще имам грижата за това — отвърна той.

Елън Адеър се изправи и царствено протегна ръка:

— Много ви благодаря, господин Мейсън, за доверието и за това, което правите за мен...

Дела Стрийт я изчака да излезе и попита:

— Е?

— Все още е рано да правим заключения — поклати глава адвокатът. — Тази жена може да е инсценирала всичко до последния детайл. В края на краищата имаме само нейната дума, срещу която стоят показанията на Максин Едфийлд. Що се отнася до медицинската сестра, шансовете да изтръгнем признания от нея, са малки. Тя е изнудвала тези хора години наред и прекрасно го знае...

— Да не забравяме, че сега става въпрос за наследство от два милиона долара — напомни му Дела.

— Как можем да го забравим — въздъхна Мейсън. — За тези два милиона се борят двама наследници, които си имат цял щаб умни и опитни хора — адвокат, частен детектив и специалист по деликатните въпроси... Преди да се изправя срещу този силен екип, ще ми трябва далеч по-голяма сигурност в клиентката...

— Къде ще се срещнем? — попита Дела Стрийт.

— Няма да се срещаме. Ще излезем заедно и ще отидем да хапнем нещо, а после се отправяме към ъгъла на „Ла Бреа“ и „Бевърли“, за да приберем царствената си клиентка...

Точно в осем Мейсън закова колата си на сантиметри от тротоара, а Елън Адеър излезе от сянката на ъгловата сграда и се качи в колата.

— С такси ли дойдохте? — извърна се да я погледне Мейсън.

— Да.

— Някой да ви е следил?

— Не.

— Добре. Сега къде отиваме?

— Известно време ще караме по „Ла Бреа“, после ще завием надясно. От шест месеца не съм ходила там, но мисля, че си спомням пътя...

— За какво жилище става въпрос?

— Бунгало с два апартамента. Агнес Бърлингтън държи западния. Много хубаво място, с полянка и самостоятелна алея за кола.

— Кога за последен път бяхте там?

— Преди около шест месеца.

— Защо?

— Опитах се да купя мълчанието на Агнес Бърлингтън. Тогава все още исках да запазя самоличността си в тайна...

— Платихте ли й?

— Дадох й „заем“.

— А сега ще си го поискате — замислено промълви Мейсън. — Минавало ли ви е през ума, че може да откаже?

— Искате да кажете, че ще поиска още пари?

— Да.

— Значи първо й плащам да мълчи, а сега трябва да платя и за да проговори, така ли?

— Такова нещо не можете да си позволите — рече Мейсън.

— Защо?

— Защото противната страна веднага ще ви обвини в умисъл и подтикване към измама. В случай като този не можете да платите на

свидетел за неговите показания...

— Тогава какво ще правим?

— Ако Агнес Бърлингтън не прояви интерес към искането ви, може би трябва да прибегнем до малка заблуда. Ще я накараме да повярва, че все още се опитвате да запазите нещата в тайна, а тя вероятно ще започне да ви заплашва с обратното.

— И какво ще спечелим от това?

— Трябва да я принудим да повтори заплахите си на място, където можем да ги запишем със скрит магнетофон.

— Тук завийте надясно — рече Елън Адеър, после добави: — Идеята не е лоша, може и да се получи... Но според мен няма да се стигне до там, защото тази жена ще проговори.

Известно време пътуваха в мълчание, после Елън се обади:

— Тук отново завийте надясно... Карайте две пресечки направо, а след това... Не, почакайте. Май се обърках. Три пресечки направо, а след това ще направим ляв завой... Да, точно така. Там вдясно е къщата на Агнес Бърлингтън, виждате ли я?

Мейсън отби и спря до тротоара.

— Можете да вкарате колата направо в алеята — рече жената.

— Алеята ми изглежда доста разкаляна — отбеляза адвокатът. — Виждате какви следи е оставил някой преди нас. Полянката е под наклон и водата се стича надолу...

— Какво ви пречи това?

— Меко е за тежка кола като тази, Елън...

— Но и гумите й са големи, нали?

— Какво ще спечелим, като влезем вътре? Когато отивам по работа при непознати и без предупреждение, предпочитам да не се натрапвам...

— О, тя едва ли ще има нещо против.

— Тук сме си добре — отсече Мейсън, слезе и заобиколи колата, за да отвори на двете жени.

До входните врати на двата апартамента се стигаше по тясна циментирана пътечка. Мейсън натисна звънеца на вратата вляво: цареше пълна тишина.

— Май не си е у дома — отбеляза Елън, след като адвокатът позвъни още няколко пъти.

— У дома си е — поклати глава той. — Всички лампи са запалени. Но може би е заета с нещо важно...

— Звънецът трябва да е повреден...

— Не е. Чувам го във вътрешността на къщата... — Мейсън опита още веднъж, после поклати глава: — Може би трябва да се върнем в колата и да почакаме малко. Вероятно е под душа...

— А защо не заобиколим откъм градината? — попита Елън. — Може да е в кухнята и да не чува звънеца заради включени домакински уреди.

— Апартаментът — близък е тъмен — рече адвокатът. — Това означава, че съседите ѝ ги няма. А аз по принцип мразя да надничам през чужди прозорци... — Натисна бутончето още два пъти, после направи крачка встрани и притисна чело към стъклото на един прозорец, който гледаше към верандата.

— Вижда ли се нещо? — обади се Дела Стрийт.

— Цялата дневна — промърмори той. — Слава богу, че завесите не са дръпнати докрай. Чакайте, чакайте... Какво е това?

— За какво става въпрос? — попита Дела Стрийт.

— Виждам женски крак...

— Какво прави тя?

— Нищо. Кракът се вижда зад вратата на друга стая, вероятно спалнята. Палецът сочи нагоре...

— Мили боже! — прошепна Елън. — Ако нещо се е случило с нея, аз съм загубена! Нека да погледна!

Пристъпи напред и опря чело в стъклото.

— Кракът е напълно неподвижен, а от положението му личи, че жената лежи на пода — рече Мейсън. — Дела, опитай входната врата, но едновременно с това почукай...

— Тя е в безсъзнание — прошепна Елън. — Изобщо не се помръдва...

— Входната врата е заключена — съобщи Дела Стрийт.

— Според мен трябва да извикаме полиция — рече Мейсън.

— Не, не! — възпротиви се Елън. — Нека преди това разберем какво се е случило. Ако е пияна или дрогирана, бихме могли да ѝ вземем показанията преди намесата на властите. Нима не разбирате колко важно е това за мен?

Адвокатът се колебаеше.

— Ако се е напила и е заспала на пода... — започна отново тя, но той махна с ръка.

— Рано е за такова нещо... Е, добре. Нека минем отзад и да опитаме черния вход... Между другото, там може би има и друг прозорец, от който ще се вижда по-добре...

Адвокатът слезе от верандата и тръгна по затревената площ. Направи две крачки и се спря.

— Почвата е доста мека. Някой е поливал здравата. Има подземна система за поливане, която и в момента не е изключена...

— Тогава да минем от другата страна — предложи Елън.

— Акт, който ще ни постави под ударите на закона, тъй като ще сме нарушили частна собственост — отвърна Мейсън. — Но няма как... Само по този начин ще стигнем до задния вход.

Тръгна пръв, жените предпазливо го последваха. Заобиколиха къщата — близък и скоро стигнаха пред малка веранда.

— Охо, тази врата е открената — отбеляза Мейсън.

— Нищо не ни пречи да влезем вътре...

— Тогава какво чакаме? — забеляза колебанието му Елън Адеър.

— Влизаме заедно и се държим близо един до друг — съгласи се най-сетне той. — Не пипайте абсолютно нищо. Започваме да викаме домакинята в момента, в който отворим вратата. Ясно ли е?

Думите му бяха придружени с действия. Вратата се отвори, гласът му есна в празната къща:

— Ало, има ли някой? Ало, госпожице Бърлингтън?

Никой не отговори.

Адвокатът прекоси кухнята и влезе в осветената дневна. Оттам свърна надясно и се насочи към също така осветената спалня, чиито завеси бяха плътно спуснати. После изведнъж се закова на място.

— Ето каква била работата — промърмори. — Стойте там, където сте!

Жената на пода беше на около четиридесет и две-три години, с разпиляна върху мокета тъмна коса, чиито краища бяха подгизнали от засъхнала кръв.

Беше по бельо, но с обувки и чорапи.

— Не пипайте нищо! — подвижна през рамо Мейсън, после пристъпи напред, наведе се и хвана вкочанената ръка на жената. Поддържа я няколко секунди, след което бавно я пусна.

— Мъртва е от доста време — обяви. — Предсмъртните гърчове са се появили и изчезнали, трупните петна вече са налице... Мисля, че трябва да повикаме полицията.

Елън Адеър изтика Дела настрана, втурна се към Мейсън, сграбчи ръката му и извика:

— Направете нещо, господин Мейсън, моля ви! Не можем да изгубим всичко по такъв начин!

— Дръпнете се! — изръмжа той. — Не мога да я съживя само защото се нуждаете от показанията ѝ!

— Господи, това е ужасно!

Жената пусна ръката му, отстъпи крачка назад и се спъна в трупа. Щом видя до какво се докосва, тя започна да пищи.

Мейсън я сграбчи и я извъртя към помощничката си.

— Изведи я от тук, Дела! И не ѝ позволявай да се докосва до каквото и да било!

Елън отново се препъна, политна към Дела Стрийт и се хвана за вратата. От устата ѝ излитаха ридания.

— Мисля, че е пред истеричен пристъп — отбеляза секретарката.

— Никакви пристъпи! — отсече Мейсън. — Искам да направя кратък оглед и после... Внимавай, Дела!

Елън Адеър направи рязко движение, откъсна се от секретарката и с олюляване хукна към вратата.

— Искам да се махам от тук! Искам да си вървя!

— Тя е в истерия! — извика Дела Стрийт. — Не бива да я пускаме навън в това състояние!

Мейсън хукна след Елън Адеър, настигна я на стълбите пред верандата и хвана ръката ѝ.

— Седнете и се овладейте! — заповяда ѝ.

Високата жена започна да пищи, но адвокатът затисна с ръка устата ѝ и я принуди да седне на циментовите стъпала.

Тя го погледна с разширени от ужас очи, след това отново се опита да изпищи.

— Дела — извика Мейсън, — на три пресечки от тук има сервиз. Иди дотам и повикай полицията, после веднага се връщай обратно. Аз ще се погрижа за Елън... — Обърна се към изпадналата в истерия жена и рязко добави: — Млъквайте вече! Не бива да привличаме

вниманието на съседите. По всяка вероятност става въпрос за убийство и трябва да се вземете в ръце!

Дела Стрийт изтича по циментовата пътечка, качи се в колата и рязко потегли.

— Сега ще си махна ръката, но вие не трябва да пицтите — рече успокоително Мейсън. — Полицията скоро ще бъде тук, но аз не искам да им казвате защо сме търсили Агнес Бърлингтън. Нито дума за изнудването, ясно ли е?

Разширените от ужас очи на Елън изпитателно се взираха в лицето му. Той бавно отдръпна ръката си от устата ѝ, после повтори:

— Ясно ли е? Ще говоря само аз...

Жената си пое дълбоко дъх.

— Какъв ужас! — промърмори, после тялото ѝ изведнъж се вдърви: — Лошо ми е, ще припадна!...

Мейсън протегна ръка и я хвана за врата.

— Наведете се, сложете глава между коленете.

Елън политна напред и се облегна на бедрото му.

— Постойте така — рече адвокатът и леко натисна главата ѝ надолу. — Не мислете за това, което видяхте. Мислете само за това, което ни предстои...

Тялото на Елън изведнъж се отпусна. Мейсън търпеливо чакаше. Мускулите ѝ най-сетне потръпнаха и се отпуснаха. Тя вдигна глава, в очите ѝ отново се появи ужас.

— Спокойно — рече Мейсън. — Полицията всеки момент ще е тук, трябва да се овладеете. Не забравяйте, че те не могат да запазят в тайна информацията за това, което се е случило тук. В рапорта ще бъде записано, че трупът е открит от Пери Мейсън, помощничката му и една клиентка. Репортерите ще пожелаят да узнаят коя сте вие и каква работа имате с мен. Не се съмнявайте, че бързо ще научат истината за цялата ви история в Кловървил. А Максин Едфийлд с удоволствие ще им предостави нужните подробности. Полицията ще претърси къщата. Агнес може би си е водила дневник, ще намерят познатите ѝ. Може би е имала приятел, може би е споделила с него... Ние трябва да сме готови за всичко и да действаме според обстоятелствата. Залогът е прекалено висок, за да си позволявате женски истерии, затова още веднъж ви приканвам да се вземете в ръце!

Елън пое дълбоко дъх, издиша и промърмори:

— Извинете...

— Ето, идва някаква кола — вдигна глава Мейсън. — О, това е Дела...

В момента, в който младата жена отвори шофьорската врата и стъпи на тротоара, от противоположния край на улицата се появи полицейска кола с включена червена светлина. Тя спря на няколко метра от колата на Мейсън и от нея изскочи униформен полицаи.

— Почакайте малко, госпожо! — извика към Дела той.

Секретарката се закова на място.

— Искam да не мърдате от тук! — прошепна настоятелно Мейсън, надигна се от стълбите и подвижна: — Насам, господин полицаи!

От патрулната кола изскочи втори униформен и бързо тръгна по пътеката. Той се вгледа в Мейсън.

— Кой сте вие?

— Пери Мейсън.

— Момичето?

— Секретарката ми — рече адвокатът и направи няколко крачки към полицаия.

— Какво се е случило?

— В тази къща има труп.

— Откъде знаете?

— Бяхме вътре.

— Как влязохте?

— През задната врата.

— С какво основание се промъквате през задната врата на хората?

— Имахме основания да помислим, че в къщата има човек — отвърна с лека въздишка Мейсън. — Доста дълго звъняхме на входната врата, но никой не ни отпори. Аз надникнах през прозорчето отпред и видях женски крак. Минахме отзад и открихме, че черният вход не е заключен. Всъщност вратата беше леко открената... И влязохме.

— Пипахте ли нещо? — попита полицаият.

— Страхувам се, че клиентката ми се докосна до това-онова. Изпадна в истерия и хукна да бяга. Спъна се в някакви мебели, после аз успях да я хвана и да я изведа на чист въздух. През това време секретарката ми отиде да ви повика...

— Къде бяхте паркирали?

— Отсреща, на улицата — отвърна Мейсън. — Алеята и тревните площи са доста разкаляни. Предполагам, че е включена системата за автоматично поливане. Проверих тялото, но не открих признаци на живот. Плътта е студена и отпусната. Това означава, че предсмъртните гърчове са отминали. Освен това системата за напояване действа от доста време насам. Осветлението е включено и аз имам основание да подозирам, че лампите са светили през целия ден, както и предишната нощ...

— Ще хвърлим един поглед — каза полицаят и се обърна към колегата си: — Извикай екип от отдел „Убийства“. — После отново насочи вниманието си към Мейсън: — Влезте в колата си и чакайте там. Коя е другата жена?

— Елате тук, Елън — подвикна адвокатът.

Елън Адеър стана и се насочи към полицаия. Вървеше бавно, но стабилно.

— Госпожицата е моя клиентка — поде Мейсън. — В момента е доста разстроена. Казва се Елън Адеър и заема отговорен пост във веригата универсални магазини „Френч, Колман и Суейзи“...

— Ясно — кимна полицаят. — Влезте в колата и тримата. Бихте ли ми показали шофьорската си книжка, господин Мейсън?

Мейсън се подчини.

Вторият полицаи надникна от прозорчето на патрулната кола и подвикна:

— Екип на отдел „Убийства“ тръгва насам. Ние трябва да охраняваме всички изходи на сградата.

— Добре, аз ще поема задния — кимна първият униформен. — Ти наблюдавай отпред, не изпускай от очи и тези хора тук. Мъжът е Пери Мейсън, известният адвокат...

— Не прекосявайте ливадата, не ходете и по алеята — предупреди го Мейсън. — По-добре заобиколете покрай апартамента — близък, както направихме ние...

— Благодаря — отвърна полицаят, после вдигна глава: — А вие как разбрахте, че ливадата е подгизнала, след като не сте минали през нея?

— Две крачки ми бяха достатъчни — отвърна адвокатът.

— Ясно — равнодушно кимна полицаят, включи фенерчето си и тръгна да обикаля сградата.

Колегата му се изправи на тротоара и подхвърли:

— Вие тримата можете да влезете в колата си и да чакате там, докато дойде екипът на криминалистите...

Лейтенант Траг от отдел „Убийства“ се облегна на шофьорската врата и попита:

— Как така точно вие открихте трупа?

— Дойдохме да се срещнем с Агнес Бърлингтън, но никой не ни отвори — отвърна Мейсън. — В апартамента светеше, надникнах през страничния прозорец и видях женски крак. Заобиколихме отзад и открихме, че вратата към кухнята е открената.

— Бутнахте я и влязохте, така ли?

— Да.

— А защо не позвънихте в полицията веднага след като видяхте крака?

— Защото не ми се отговаря в съда — усмихна се Мейсън. — Ако тази жена се беше натарелянкала, положително щеше да ме съди за морални щети, нали? На всичкото отгоре името ми отново щеше да се появи във вестниците...

— За ваша информация, Мейсън, никак не ни е приятно, когато разни адвокати откриват трупове... Особено пък когато става въпрос за вас. Вие твърде често се оказвате на местопрестъплението преди нас...

— Аз съм действащ адвокат, приятелю — отвърна той. — Нима си въобразявате, че седя в кабинета си и чакам клиентите да ме потърсят?

— Добре, добре — направи гримаса Траг. — Това го знам наизуст: вие сте действащ адвокат, вие не сте от онези, които чакат в кабинета си... Какво му е толкова спешното на този случай, че решихте да не чакате в кабинета си?

— Имам основания да вярвам, че Агнес Бърлингтън е разполагала с важна информация относно мой клиент — отвърна Мейсън.

— За какво по-точно става въпрос?

— Това нямам право да обсъждам.

— А какви показания трябваше да даде Агнес Бърлингтън?

— Повтарям, че не мога да говоря по този въпрос.

— Тайнствен както винаги, а? — криво се усмихна лейтенант Траг.

— Защиствам интересите на клиента си, нищо повече.

— Добре. Влизате вътре и откривате трупа... Докосвахте ли го?

— Да.

— Защо?

— За да проверя дали жената не е само в безсъзнание.

— Уликите сочат, че е била мъртва от доста време. Нима не забелязахте, че кръвта е засъхнала?

— Забелязах го. Но ако у тази жена все още имаше някакви признаци на живот, аз бях готов да направя всичко възможно, за да ѝ помогна.

— Но когато я докоснахте, разбрахте, че е мъртва...

— Да, при това отдавна.

— Познавате ли Агнес Бърлингтън?

— Не.

— Какво знаете за нея?

— Че е била медицинска сестра.

Траг се надвеси над прозорчето и се вгледа в Елън Адеър.

— Тази жена ли е вашата клиентка?

— Да — кимна Мейсън.

— Която заема отговорна длъжност в деловите среди?

— Да. Тя е главен търговски съветник в един от супермаркетите на „Френч, Колман и Суейзи“.

Погледът на Траг се насочи към Дела Стрийт и устните му се разтегнаха в усмивка.

— А другата дама е вашата неотразима секретарка Дела Стрийт... — Сви рамене, въздъхна и добави: — Е, хубаво... Нека чуем клиентката ви... Вашето име, моля?

— Елън Адеър.

— Моята клиентка госпожица Адеър не е склонна да дава никакви изявления — предупредително се обади Мейсън.

— Можете да я спрете в момента, в който пожелаете — усмихна се коварно Траг. — Продължавайте, моля... Нека чуем какво желаете да спделите с нас...

— Дойдох тук в компанията на господин Мейсън и госпожица Стрийт — започна Елън. — Открихме мъртвата жена и веднага позвънихме в полицията.

— Пипахте ли нещо в къщата?

— Всичко е в състоянието, в което го заварихме.

— А каква е причината да сте тук?

— За момента предпочитам да не обсъждаме този въпрос — обади се с усмивка Мейсън.

— Значи дойдохте тук, открихте мъртвата жена и позвънихте в полицията... — проточи Траг. Очите му се забиха като свредели в лицето на Елън.

— Да — кимна тя.

— Много добре — въздъхна лейтенантът. — Можете да си вървите. Ще ви потърсим, ако се наложи...

— Благодаря — рече Мейсън.

— За нищо — отвърна с прекалена галантност Траг. — За мен е истинско удоволствие да контактувам с хора, които изгарят от желание да сътрудничат на полицията.

11

— Това ли беше всичко? — учудено попита Елън Адеър, след като лейтенант Траг бавно се отдалечи към къщата, а Мейсън запали мотора.

— Това беше само началото — отвърна адвокатът.

— Но той не ме попита нищо... Нито откъде познавам мъртвата, нито защо сме тук.

— Защото знаеше, че няма да ви позволя да му отговорите — поясни Мейсън. — А дори и да му отговорехте, не можеше да бъде сигурен, че казвате истината.

— Това пък какво означава?

— Означава, че на този етап лейтенант Траг знае за убийството толкова малко, колкото и ние... Приблизителният час на смъртта може да бъде установен от вкочаняването на трупа, от включеното осветление и напоителната система, която положително работи от доста време насам... По всяка вероятност Агнес Бърлингтън е била убита преди около двадесет и четири часа, но вкочаняването на трупа е един от най-несигурните методи за установяване времето на смъртта. При някои хора то се появява почти моментално, докато при други става бавно и продължително...

Има и други методи за определянето на този час — телесната температура, последното хранене, състоянието на храната в стомаха и червата...

Същевременно Траг знае, че ние сме сериозни и отговорни хора и няма да се укрием от правосъдието. Той е убеден, че съм му казал истината, но не е сигурен, че това е цялата истина. На практика той е почти убеден, че съм му спестил най-важната част от нея — тоест, защо сме дошли чак до тук, за да разговаряме с Агнес Бърлингтън, върху какъв случай работя, защо вие сте моя клиентка и прочее...

— Аз наистина съм ваша клиентка, нали? — разтревожено попита Елън, докато колата излизаше на главната улица.

— Май е така — загрижено въздъхна Мейсън. — Вече съм обвързан с вас. Първоначално се отказахте от услугите ми, после се върнахте, обзета от паника. Защо го направихте, Елън?

— Не съм била обзета от паника. Обмислих нещата от всички страни и разбрах, че когато става въпрос за наследство от два милиона долара, няма начин да не привлече общественото внимание. Бях сигурна, че ще открият не само мен, но и Агнес Бърлингтън, и Уайт... По тази причина реших, че е време да изляза на светло, а Уайт рано или късно ще трябва да свикне с новата ситуация... С два милиона долара той би го сторил много по-лесно, нали?

— И се върнахте при мен...

— И се върнах при вас.

Известно време Мейсън мълча, после тихо подхвърли:

— Май ще се окажете доста пресметлива клиентка...

— Напротив, дори се опитвам да контролирам прекалената си чувствителност — възрази тя.

— Точно за това става въпрос — кимна той. — Доста добре се контролирате... В момента сте твърде спокойна...

— А защо да не съм?

— Само преди броени минути бяхте пред истерия — отбеляза Мейсън.

— Но успях да се справя с нея, нали? Една емоционална буря винаги прочиства атмосферата...

— След което сте хладна, спокойна и сдържана...

— Да, доста по-спокойна в сравнение с момента, в който открихме трупа.

— Но именно в този момент се държахте малко странно — отбеляза Мейсън. — Предупредих ви да не докосвате нищо, но вие направихте точно обратното — започнахте да се препъвате из помещенията, хващахте се за всичко, което ви попаднеше пред очите — гардероба, мебелите, вратите... А преди да влезем в къщата, опряхте ръце и във външното стъкло на входа.

— Какво лошо има в това? — попита Елън.

— Нищо лошо — въздъхна той. — Само дето къщата е пълна с вашите отпечатъци.

— Съжалявам.

— Ще съжалявате много повече през следващите дни. Траг няма да е очарован от факта, че открива отпечатъците ви навсякъде.

— Не зная как ще реагира, но ми се стори опитен полицаи, който сигурно е виждал жени, изпаднали в паника — сви рамене Елън. — Жената не е машина, господин Мейсън. Тя е емоционално същество и действията ѝ понякога не се подчиняват на логиката...

— Знам, знам — кимна Мейсън. — Но в главата ми се върти една мисъл... Чудя се дали тя ще се появи и в главата на Траг...

— Каква мисъл?

— При повторната си поява в кантората ми вие вече сте знаели за смъртта на Агнес Бърлингтън...

— За Бога, господин Мейсън! — възмутено извика жената. — Как можете да допуснете такова нещо! Обвинявате ме в измама, така ли?

— В нищо не ви обвинявам, но искам да отговорите честно на един въпрос: знаехте ли, че Агнес Бърлингтън е мъртва, когато се появихте при мен?

— Не, разбира се!

— Предлагам ви да си помислите малко, Елън. Ако сте били в тази къща преди и сте знаели, че вътре лежи мъртвата Агнес Бърлингтън, все едно, че сте влезли там с пистолет в ръка и сте натиснали спусъка...

— Вече ви казах, че не съм знаела нищо! Нямах представа, че е мъртва. Надявах се да я открием жива и здрава и да я накараме да проговори!

— Дано да е така — промърмори Мейсън, после рязко вдигна глава: — На алеята имаше следи от гуми, Елън. Личаха ясно, тъй като водата от подгизналата ливада се беше спуснала на там...

— И какво от това?

— А вие много настоявахте да вкарам колата си в алеята. Просто умирахте от желание да паркирам в калта...

— Помислих си, че така ще е по-удобно, а освен това...

— Защо, Елън?

— Ами... Всъщност не знам. Просто ми хрумна така...

— Аз пък мисля, че искахте моята кола да прикрие следите. И се питам дали тези следи не са били от *вашата* кола. По всяка вероятност сте я вкарали там по-рано през деня, а едва след като сте слезли от нея,

сте разбрали, че ще останат следи. После сте минали отзад, бутнали сте откrehнатата врата и сте открили трупа... Питам се дали не сте направили и един малък обиск. В смисъл, търсили сте дневник, някакви документи... И сте оставили отпечатъци.

После решавате да оправите нещата и се появявате при мен. Планът ви е прост, но ефикасен: трупът откривам аз, а вие — като повечето жени, изпадате в истерия и започвате да се лутате из къщата... По този начин лейтенант Траг ще получи обяснение за наличието на ваши отпечатъци навсякъде...

Елън се изправи, на лицето ѝ се появи студено изражение.

— Мисля, че при тези обстоятелства едва ли можете да бъдете мой адвокат, господин Мейсън!

— Свободна сте да прекъснете отношенията ни, когато пожелаете — отвърна Мейсън. — Но ви предупреждавам, че ако казаното от мен е вярно, скоро ще бъдете обвинена в предумишлено убийство! Изобщо не се надявайте, че номерата ви ще заблудят лейтенант Траг за повече от двадесет и четири часа. Затова ви предлагам добре да си помислите...

Елън Адеър запази мълчание.

— Е? — погледна я очаквателно той. — Къде остана справедливото ви възмущение?

Жената му отправи един продължителен поглед, после внезапно политна и се облегна на рамото на Дела Стрийт.

— Истина е... — прошепна тя.

Мейсън сподавено изруга и рязко завъртя волана.

— Къде отиваме? — попита Елън Адеър.

— На едно спокойно място, където се надявам най-сетне да чуя от вас цялата истина! — гневно отвърна адвокатът.

— Няма нужда да ходим никъде, защото вече ви казах истината — рече Елън Адеър.

— Вие сте глупачка! — отсече все така гневно Мейсън. — Затънали сте до гуша, а и мен дърпате заедно със себе си! Подценили сте полицията и това е основната ви грешка! Те бързо ще открият следите от автомобилни гуми в алеята, после ще се запитат какво всъщност сме търсили в тази къща. Разполагат с името и адреса ви, тъй като прегледаха шофьорската ви книжка. Ще открият колата ви и ще вземат отпечатыци от гумите, които ще съвпаднаат с отпечатыците в алеята на Агнес Бърлингтън. След което ще стигнат до заключението, че жената е убита именно от вас, а аз се появявам на сцената, за да прикрия евентуалните следи. И се обаждаме в полицията едва след като сме свършили тази работа. Лейтенант Траг ще издаде заповед за издирването ни...

— Мога да сменя гумите на колата си, преди да...

— Продължавате да се заблуждавате! — рязко я прекъсна той. — По този начин си купувате еднопосочен билет за затвора — в това можете да бъдете абсолютно сигурна. Какво направихте с пистолета?

— Какъв пистолет?

— Мисля, че Агнес Бърлингтън е била застреляна. Край трупа би трябвало да има пистолет...

— Нямаше никакъв пистолет.

Адвокатът направи ляв завой, напусна булеварда и спря пред един от крайбрежните мотели. Нае две съседни стаи, настани Дела Стрийт и Елън Адеър в едната от тях и отвори междинната врата.

— Сега ще поседим тук и хубавичко ще си поговорим — рече той. — А после ще чакаме представлението...

— Предполагам, че направих грешка, като се опитах да ви заблудя, но...

— Изявлението на седмицата! — саркастично се провикна Мейсън. — Сега искам да ми отговорите на един кратък и ясен въпрос:

вие ли убихте Агнес Бърлингтън?

— За бога, господин Мейсън! Аз не мога да убия дори муха! Разбира се, че не съм го направила!

— Кога бяхте там?

— В ранния следобед.

— Какво открихте?

— Всичко беше така, както го видяхме заедно.

— Искам да чувам само истината! — отново я предупреди Мейсън. — Там имаше ли пистолет?

— Не, нямаше.

— Какво направихте вие?

— Преодолях паниката и започнах да претърсвам къщата за някакви документи.

— Открихте ли такива?

— Открих един дневник.

— Какво направихте с него?

— Нямах време да го прочета. Просто го грабнах и хукнах навън. След това започнах да си давам сметка за всичко и...

— Не прочетохте ли поне част от този дневник?

— Да, направих го.

— И?

— Според мен е използвала някакъв код. Вътре пишеше неща от сорта на „Телефонирах на господин Хикс“, или „Имах среща с госпожа Игрек“... На места имаше забележки като „Доволна съм от срещата с господин еди-кой си“, като думата „доволна“ беше подчертана...

— Натъкнахте ли се на познато име?

— Нямаше имена, а само инициали. Но едно нещо ме накара да изпитам дълбоко безпокойство...

— Какво е то?

— На дата отпреди около три месеца е отбелязано „абонирах се за Кловървил Газет“...

— Къде е дневникът?

— Скрих го.

— Къде?

— Там, където никой няма да го намери.

— Не бъдете толкова сигурна — поклати глава Мейсън. — Полицията си знае работата...

— Аз също не съм вчерашна — отвърна Елън.

— Вие сте като изгубено в гората пеленаче — въздъхна той. — И може би точно затова ме хванахте неподготвен. Би трябвало да надуша, че нещо не е наред, и да ви подложат на един хубав кръстосан разпит за причините да промените решението си относно услугите ми... Но вече е късно. Бях в онази къща заедно с вас. Ако полицията успее да установи, че това е било второто ви посещение там и че сте прибрали дневника на жертвата, вие положително ще бъдете обвинена в предумишлено убийство!

— Какво мога да направя?

— В момента нищо, освен да си държите устата затворена — изрече с въздишка адвокатът. — Не можете да си позволите нищо друго. Ако полицията пожелае да ви разпитва, ще отговорите, че адвокатът ви е посъветвал да мълчите...

— Няма ли да изглеждам виновна с подобно поведение?

— Ако започнете да отговаряте на въпросите им, съвсем скоро ще изглеждате като убийца! — отсече Мейсън. — Ще ви хванат в лъжа, ще ви подложат един-два капана, а след това ще ви прочетат правата...

— Но и да мълча, пак ще ме осъдят, нали?

— Ако мълчите, запазвате възможността поне за юридическа битка — поясни Мейсън. — Те ще ви *мислят* за виновна. Ще ви арестуват по обвинение в предумишлено убийство, но трябва да докажат обвинението си, при това по безспорен начин. Някой е убил Агнес Бърлингтън, нали? И той е имал причини да го стори...

Вие ще трябва да се примирите с факта, че ви чака съдебен процес. Трябва да приемете риска да бъдете осъдена. Единственото нещо, което ще ви дели от сигурна присъда, са съдебните прекъсвания, разпитите на свидетелите и анализирането на доказателствата. Целта ни ще бъде да открием слабите места в обвинителния акт, да наблегнем на тях и да накараме съдебните заседатели да изпитат съмнение.

— Искате ли дневника? — попита тя.

— Аз съм съдебен служител и нямам право да укривам веществени доказателства — рече Мейсън. — Получа ли го, аз съм длъжен да уведомя полицията, при това веднага.

Но, от друга страна, също като съдебен служител, аз съм длъжен да защитавам вашите интереси. Вие вече ми казахте, че разполагате с този дневник, следователно аз мога да ви посъветвам да го предадете на полицията. Но ако предпочетете да не се вслушате в съвета ми, аз ще мълча. Професионално съм задължен да пазя вашите тайни. А сега да поговорим за сина ви...

— Какво за него?

— Полицията рано или късно ще го открие. Какво впечатление ще получи от него?

— Много добро, господин Мейсън. Той е приятен и добре възпитан млад човек, който...

— Къде живее?

— В старата къща на Беърд. След смъртта на семейството той наследи цялото им имущество.

— Тогава да тръгваме — надигна се Мейсън. — Отиваме при него с надеждата, че полицията не ни е изпреварила... Да вървим — кимна на Дела Стрийт той.

— На следващата пресечка вдясно — каза Елън Адеър. — Онази къща, която се вижда стотина метра по-нататък...

— Дали синът ви ще си е у дома? — попита Мейсън.

— Би трябвало.

— И той знае, че...

— Да, вече знае истината. Години наред ме смяташе за близка на семейството, но сега вече знае... Никога не прояви голям интерес към подробностите, наричаше ме просто „леля Елън“...

— Ясно. Да се надяваме, че ще го заварим у дома.

— Сигурно си е у дома. Скоро има изпит и трябва да учи... Ето, това е къщата.

Адвокатът отби вдясно и спря.

— Добре, да вървим. Напомням ви, че не трябва да споменавате нито дума за посещенията си в дома на Агнес Бърлингтън. За това не бива да говорите абсолютно пред никого. Хайде сега да се запознаем с момчето...

Слязоха от колата и тръгнаха по циментовата пътечка, която пресичаше добре поддържана тревна площ.

— Синът ви ли се грижи за градината? — попита Мейсън.

— Не, ползва услугите на градинар. Работата тук не е малко, а Уайт трябва да чете за изпити...

Елън Адеър вдигна ръка към бутона до входната врата. Позвъняването ѝ беше особено — няколко къси сигнала и един продължителен.

— Имаме си код — усмихна се на Мейсън тя. — Така знае кой го търси...

Почакаха няколко секунди, но в къщата цареше тишина.

— Странно — рече Елън, — трябва да си е у дома. Колата му е в алеята...

— Това ли е неговата кола? — попита Мейсън и махна по посока на ниския спортен автомобил, паркиран в дъното на алеята.

— Да.

— Скъп е — отбеляза Мейсън.

— Той е модерен младеж — поясни Елън. — Освен това осиновителите му му оставиха малко пари... Не мога да разбера защо не отваря...

Отново натисна бутона: няколко кратки позвънявания, едно дълго и две къси.

Дела Стрийт и Мейсън мълчаливо се спогледаха.

Внезапно някъде от вътрешността на къщата се разнесе звучен мъжки глас:

— Идвам, идвам...

Секунди по-късно вратата се отвори и на прага застана добре сложен млад човек.

— Лельо Елън... Мамо... Какво те води тук толкова късно?

— Уайт, искам да те представя на известния адвокат Пери Мейсън — рече Елън. — А това е личната му секретарка, госпожица Дела Стрийт...

Уайт Беърд смаяно зяпна.

— Най-известният адвокат в града! Но какво става?

— Нека влезем, Уайт — рече Елън Адеър. — Трябва да обсъдим нещо много важно.

— Във връзка с онова наследство?

— Да.

— Нима господин Мейсън ще защитава интересите ни, мамо?

— Той е на наша страна, но нещата са доста объркани — отвърна тя.

— Бас държа, че е така — ухили се младежът. — Няма начин да си спестим усложненията, когато става въпрос за цели два милиона долара! Хайде, влизайте...

Обърна се и тръгна към дневната.

— Доста се забави, преди да отвориш — отбеляза Елън.

— Защо? — учуди се Уайт. — Отворих веднага след като те чух да звъниш...

— Значи не си чул първото ми позвъняване...

— Два пъти ли звъня?

— Да.

— Съжалявам, лельо Елън... Мамо... Изобщо не съм те чул...

Откъм алеята се разнесе шумът от автомобилен двигател и Уайт побърза да добави:

— Чета усилено за този изпит! Цял следобед не съм вдигнал глава. Ще ме извините, ако изглеждам малко отнесен, но... Какво става, мамо? Защо идваш у дома в този късен вечерен час, при това в компанията на господин Мейсън и секретарката му?

— Направихме опит да разговаряме с една свидетелка, която разполага с важни сведения относно... Относно миналото. Потърсихме я у дома, тъй като господин Мейсън искаше да поговори с нея.

— Правилно — кимна Уайт. — Трябва да съберем всички важни сведения, които...

— За съжаление пристигнахме твърде късно и я заварихме мъртва — прекъсна го с хладен тон Елън.

— Мъртва ли?

— Да.

— Как така мъртва?

— Била е убита — поясни Мейсън.

— Убита?! — възкликна младежът. — А сега да не би?... Господи!

— Господин Мейсън допуска, че ще бъдем обект на разпити и точно затова трябва да поговорим...

— Коя е жертвата? — попита Уайт. — Аз познавам ли я?

— Едва ли — поклати глава Елън. — Става въпрос за една медицинска сестра, която е присъствала на раждането ти в Сан Франциско и която...

— Хей, чакай малко! — прекъсна я Уайт. — Да не би да говориш за Агнес Бърлингтън?

— Ти познаваш ли я? — втренчи се в него Елън.

— Разбира се, че я познавам — отвърна той.

— Как се запознахте? — намеси се Мейсън.

— Тя ме откри.

— Кога?

— Малко след смъртта на семейство Беърд. Дойде да ме информира, че не съм истински син на Огъст Беърд, че госпожа Беърд му скроила номер и ме пробутала за негов син... После добави, че ако този факт стане обществено достояние, аз ще се окажа без пукната

пара, при това, без да имам някаква вина. Каза, че истинската ми майка е Елън и още куп неща...

— Колко се съгласихте да ѝ платите? — попита адвокатът.

— Десет процента от наследството на Беърд.

— Защо не си ми казал това, Уайт? — възкликна Елън.

— Тя ми забрани. Предупреди ме да не казвам на никого, най-вече на теб. Заплаши ме, че ще загубя всичко...

— Изплатихте ли ѝ въпросните десет процента? — попита Мейсън.

— Да — кимна младежът.

— А кога я видяхте за втори път?

— Само преди два дни.

— Какво искаше?

— Каза, че има вероятност да наследя огромна сума и предложи да си помисля какъв процент да ѝ дам...

— Трябваше да ми кажеш това, Уайт! — почти проплака Елън.

— Честно казано, нямах такъв шанс, мамо — отвърна младежът.

— Виждам те твърде рядко. Освен това бях убеден, че тази жена говори глупости... Затова ѝ казах, че ако ми осигури парите, ще ѝ дам процент.

— Тя уточни ли за каква сума става въпрос? — попита Мейсън.

— Каза, че е огромна.

— А вие знаехте ли, че е била медицинска сестра в Сан Франциско?

— Да. Още при първото си посещение ме осведоми за това. Каза, че е присъствала на раждането ми и по тази причина знае, че семейство Беърд не са истинските ми родители. Оставих я да говори, предпочитам да мълча и да слушам...

— Сам ли живеете тук? — попита Мейсън.

— Да. Имам домашна помощница, която се грижи за всичко.

— Всеки ден ли идва?

— Да.

— А днес цял ден ли си бяхте у дома?

— Да. Заровил съм се в книгите...

— Елън Адеър има ли ключ от къщата?

— Разбира се — кимна младежът. — Винаги звъни, но си има ключ и може да влезе когато си поиска...

— А ако иска да скрие нещо, ще намери ли подходящо място тук?

— Разбира се — кимна Уайт.

— Ще имате ли нещо против, ако се поогледам?

— И през ум не ми е минало да го скрия тук, господин Мейсън — обади се Елън Адеър.

— Просто питам — промърмори той, стана и отвори вратата към коридора. Оттам се влизаше в две спални и една междинна баня.

— Коя е вашата спалня? — обърна се към младежа той.

— Онази вдясно.

Мейсън влезе, подуши въздуха и отвори вратичката на гардероба. На най-долния рафт имаше начената бутилка уиски, купичка с лед и две чаши, в които бучките все още не се бяха разтопили. Върху едната от тях ясно личаха следи от червило.

— Не сте залягали над учебниците, а по-скоро сте се забавлявали, Уайт — поклати глава адвокатът. — Когато майка ви позвъни за пръв път, вие сте помолили момичето да се измъкне през задната врата. После дойдохте да ни отворите, а тя изчезна с вашата кола... Нали така?

— Защо си пъхате носа, където не ви е работа, господин адвокат? — изгледа го с неприязън Уайт.

— Точно *това* ми е работата — отвърна той. — Опитвам се да намеря изход от една доста заплетена ситуация.

— Добре де, какво толкова — сви рамене Уайт. — Аз съм нормален човек и не съм извършил нищо противозаконно...

— Никой не твърди противното — рече Мейсън. — Но не обичам да ме лъжат. Още в момента, в който подуших дъха ви и чух колко сериозно четете за изпита, изведнъж ми се прииска да подложя версията ви на малка проверка...

— Е, хубаво, подложихте я — тръсна глава младежът.

— И сега какво?

— Нищо — отвърна адвокатът. — Просто проверявах дали може да ви се вярва...

— Уайт е добро момче — намеси се Елън. — Но в днешно време момчетата са подложени на прекалено силни изкушения и аз не мога да го виня...

— Знаете ли адреса на Агнес Бърлингтън? — обърна се към младежа Мейсън.

— Мисля, че е някъде тук, но не съм му обърнал внимание — отвърна Уайт.

Адвокатът рязко се завъртя, сграбчи момчето за раменете, обърна го към себе си и изръмжа:

— Кажи ми какво искаше тази жена! И без повече лъжи!

Уайт се изтръгна от ръцете му и отстъпи крачка назад.

— Не ме докосвайте! Освен това аз не лъжа!

— Лъжеш и това може да ти докара големи неприятности! — все така намръщено продължи Мейсън. — Казвай какво искаше от теб Агнес!

— Пари — намусено отвърна момчето.

— Колко?

— Десет процента от всичко, което мога да наследя в Кловървил.

— Постигнахте ли споразумение?

— Ами аз...

— Постигнахте ли споразумение? — повиши тон Мейсън.

— Да — рече с въздишка Уайт.

— В писмена форма?

— Не. Тя каза, че е по-добре да не оставяме следи, но ме предупреди, че ако я измамя, горчиво ще съжалявам...

— Когато някой най-накрая ми каже нещо, което прилича на истина, аз изпитвам дълбоко облекчение — въздъхна Мейсън.

— Настъпвате прекалено бързо — отбеляза Уайт.

— С това семейство просто нямам друг избор — информира го адвокатът. — Сега ми кажи ходил ли си някога в дома на Агнес Бърлингтън?

— Не.

— И не знаеш къде живее, така ли?

— Оставила ми е адреса си, но това е всичко...

— Някакви социални контакти с нея?

— В какъв смисъл социални? За бога, човече, та тя може да ми бъде майка! А аз си падам по младичките и гъвките... Не, не. С Агнес имах само делови контакти и нищо повече.

— Колко пъти се видя с нея?

— През последния месец само веднъж. Тя дойде тук и...

— А защо не каза на майка си?

— Тя ми забрани. Според нея мама била старомодна и не я бивало в тези неща. Евентуалното споразумение с нея щяло да бъде атакувано от адвокатите на противната страна и щяло да доведе до големи усложнения. И крайна сметка аз съм наследник на тези пари, а не мама...

— Каза ли ти за каква сума става въпрос?

— За два милиона долара.

— И ти прие да й дадеш десет процента от тях?

— Да, но при условие, че...

— При какво условие?

— При условие, че даде показания, които ще ми позволят да получа наследството.

— Опитвайки се да сключиш сделка от подобен характер, ти най-вероятно си загубил почти всички шансове да получиш това наследство — отбеляза Мейсън. — А сега ми кажи какво стана с документа...

— Какъв документ?

— Тя е получила нещо подписано от теб — уточни адвокатът.

— Не е. Вече ви казах, че предпочиташе да не оставяме нищо в писмена форма и...

— Била е длъжна да получи някакви гаранции от твоя страна — прекъсна го адвокатът. — Подписът ти й е бил абсолютно необходим. Затова престани с лъжите...

Уайт сведе очи, помълча малко и неохотно кимна:

— Добре де... Тя наистина ми поиска документ... Просто една подписана от мен бележка, а не официален договор...

— И ти подписа такава бележка, така ли?

— Да.

— Копие?

— Не. Тя каза, че копие е нещо опасно. Поискан оригинал, който обеща да скрие на безопасно място...

— Стига вече, Уайт — въздъхна с отегчение Мейсън. — Тази вечер говориш прекалено много и изръси цял куп лъжи...

— А вие какво очаквахте? — повиши тон младежът. — Да си сложа ръката на сърцето и да призная всичко на великия адвокат Пери

Мейсън? Забравяте, че съм дал обещание всичко това да си остане тайна!

Мейсън помълча, после се извърна към Дела Стрийт:

— Мисля, че вече е време да тръгваме.

— Ами аз? — обади се Елън Адеър.

— Вие ще вземете такси и ще се приберете у дома. Не ви съветвам да предприемате никакви действия, свързани със смяна на гуми или унищожаване на други улики... Разбрахте ли ме добре?

— Но това няма ли да означава, че се признавам за...

— Нищо не признавате — прекъсна я Мейсън. — От момента, в който полицията се свърже с вас, ще отказвате всякакви изявления без моето присъствие. А когато ви осигурят моето присъствие, аз ще ви посъветвам да не казвате нищо. Ясно ли ви е всичко това?

— Мисля, че това ще ми създаде лоша репутация...

— Положително. Но по-добре лоша репутация в очите на обществеността, отколкото...

— Какво става, мамо? — обади се нервно Уайт. — Нима не виждаш, че този човек те манипулира? Според мен спокойно можеш да разкажеш историята си, стига да пожелаеш това...

— Не е така, Уайт — меко отвърна Елън.

— Приятелката ти вероятно ще се върне да ти остави колата, нали? — попита Мейсън.

— Точно така, господин Всезнайко! — язвително отвърна Уайт.

— Е, хубаво — кимна адвокатът. — Ако искаш да свършиш нещо наистина полезно, поръчай такси за майка си... — После кимна на Дела Стрийт и се отправи към изхода.

Малко преди пладне се появи лейтенант Траг. Любезен и усмихнат, той отвори вратата на кабинета на Мейсън само секунда след телефонното предупреждение на Гърти.

— Здравсти Пери, здрасти Дела... Хубава сутрин, нали? Как сте, приятели?

— Много добре — отвърна Мейсън. — Имаш ли причина да ненавиждаш предварителното уговаряне на среща, лейтенант? Защо винаги нахлуваш в кабинета ми като у дома си?

— Защото данъкоплатците едва ли ще одобрят един полицейски служител да си клечи чинно в чакалнята, докато господин адвокатът си подрежда мислите или пък избутва клиента си през задната врата...

Усмивката на Траг беше топла и приятелска.

— Както виждаш, нямам клиент за избутване — разпери ръце Мейсън.

— Нямаш, защото ние ще те лишим от него, Пери. Страхувам се, че госпожица Елън Адеър ще бъде арестувана по обвинение в убийство... Предполагам, че ще настоява за адвокат, затова първо се отбих при теб. Така ще спестим време и нерви, нали?

— Откъде възнамеряваш да я прибереш?

— От универсалния магазин, в който работи. Не ми се иска да я унижаваме пред хората, но законът си е закон...

— Предполагам, че разполагаш с нужните улики — подхвърли Мейсън.

— Улики ли? — усмихна се полицаят. — Разбира се, че разполагам с улики. Как бих могъл да я арестувам без причина? Особено пък уважавана жена като нея, с отговорна работа...

— Дела, ти командваш тук, докато ме няма — извърна се към младата жена Мейсън. — А аз ще отида да свърша тази малка услуга на лейтенанта...

— Много мило от твоя страна, Пери — усмихна се Траг. — Никак не обичам да чакам някой изключително зает адвокат, който ми

съобщава, че ще присъства на ареста след час и половина или два и по този начин дава възможност на клиента си да измисли цял сценарий...

— Този път ще бъда съвсем откровен с теб, лейтенант — рече Мейсън.

— Много ти благодаря.

— Ще посъветвам Елън Адеър да не казва абсолютно нищо. А това означава, че ще чуеш историята ѝ чак в съда, ако изобщо се стигне до обвинение.

— Тц, тц, тц... — поклати глава полицаят. — Това не е много умно от твоя страна, Пери.

— Може и да не е, но според мен е най-подходящото поведение за случая...

— Ти си знаеш. Но ние ще ѝ зададем няколко въпроса, на които ще е по-добре да има отговори...

— Може да ги има, но няма да ви ги даде — отсече Мейсън. — И аз поемам цялата отговорност за това.

— Е, погребението си е твое — ухили се Траг. — Не е ли така?

— Не знам. Предпочитам да вярвам, че няма да погребваме никого... А сега да тръгваме.

— Долу ме чака патрулна кола — рече лейтенантът. — Възнамеряваме да закараме клиентката ти право в управлението. Ще дойдеш ли с нас, или предпочиташ собствен транспорт?

— Ще дойда с вас.

Адвокатът се обърна и хвърли един многозначителен поглед към Дела Стрийт.

— О, не се притеснявайте — светна лицето на Траг. — Дела, спокойно можеш да позвъниш във „Френч, Колман и Суейзи“ и да предупредиш, че им отиваме на гости. В крайна сметка известен адвокат като Пери Мейсън трябва да предлага някакви услуги на клиентите си, нали? Да вървим, Пери...

Двамата мъже напуснаха сградата. Все така усмихнат и в очевидно добро настроение Траг зае мястото до шофьора, а Мейсън седна отзад.

— Ще я сложим при теб, Пери — обърна се полицаят. — Няма да ѝ задаваме никакви въпроси по време на пътуването. — После се извърна към шофьора и нареди: — Централата на „Френч, Колман и Суейзи“...

Полицейската кола си заprobива път сред оживеното движение и не след дълго спря пред един пожарен кран, стърчащ от тротоара пред големия универсален магазин.

— Чакай тук — рече на шофьора Траг. — Идваш ли, Пери?

— Разбира се, нали затова бих тоя път — отвърна с въздишка Мейсън.

— Вярно — кимна лейтенантът.

Влязоха в административната сграда. Траг отвори вратата на търговския отдел, мина покрай някаква стресната секретарка и влезе в кабинета на Елън Адеър.

— Предполагам, че знаете защо съм тук, госпожице — рече той.

— Елън, ще бъдете арестувана по обвинение в убийство — обади се Мейсън. — В качеството си на ваш адвокат ви съветвам да не отговаряте на никакви въпроси.

— Момент, момент — вдигна ръка лейтенантът. — Има си процедури, които трябва да бъдат спазени. Няма да ви представя колко досадни са понякога те, но... — Изпъна гръб и застана пред бюрото на Елън. — Госпожице Адеър, арестувам ви по подозрение в убийството на Агнес Бърлингтън. Предупреждавам ви, че не сте длъжна да отговаряте на никакви въпроси и да правите изявления, тъй като те могат да бъдат използвани срещу вас. Имате право на юридическа помощ по всяко време. Присъстващият тук господин Мейсън предварително беше уведомен за намерението ни да ви арестуваме и е готов да присъства на всички разпити. Сега ви моля да ни придружите до полицейското управление. Уведомявам ви, че от този момент нататък вие сте официално арестувана.

— Вече ви казах, че...

— Недейте, Елън — вдигна ръка Мейсън. — Няма да правим никакви изявления.

— Но аз му казах, че...

— Той отлично помни какво сте му казали — предупредително я изгледа адвокатът. — А сега ще се опита да изтръгне от вас и други неща.

— Какво пречи да кажа, че съм невинна? — пламна Елън.

— Всичко — увери я Мейсън. — Той ще започне с дребни и незначителни неща и така ще ви приспи, че неусетно ще започнете да говорите и за важните...

— Кой по-точно, господин адвокат? — лукаво се усмихна Траг.

— Онези, които се стремят да разкриете, господин полицай — не му остана дължен Мейсън.

— Аз, разбира се, не зная какво имате предвид под „важни неща“ — продължаваше да се усмихва полицаят. — Но ние можем да докажем, че колата на Елън Адеър е била в алеята пред къщата... Следите са толкова ясни, че дори аз останах изненадан.

— Моите поздравления — рече той.

— Благодаря ти, Пери. Твоята клиентка е вкарала колата в алеята, видяла е колко е разкаляна и е решила да се върне обратно. Очевидно е много добра шофьорка, тъй като колелата ѝ изобщо не са боксували в калта...

Мейсън кимна.

— Госпожица Адеър е изкарала колата си на улицата без никакво отклонение на волана и това ни позволи да вземем перфектни отпечатъци както от предните колела на колата ѝ, така и от задните...

— Почвата беше подходяща — отбеляза адвокатът.

— Но всичко това стана по-късно — продължи лейтенант Траг. — Първото ни впечатление беше, че госпожица Адеър е вкарала и изкарала колата си в тази алея точно в предполагаемия час на убийството...

— И кой е този час? — небрежно подхвърли Мейсън.

— Въпросът ти е коварен — усмихна се Траг. — Предполагам, че здравата ще изпотиш съдебните лекари, които извършиха аутопсията. Тялото е открито след повече от двадесет и четири часа след смъртта, предсмъртните гърчове са минали... Ако знаехме кога е поела последната храна, положително щяхме да имаме по-добър резултат, но за съжаление жената е приготвила нещо у дома, изяла го е, а след това е измила съдовете. По тази причина можем да кажем само, че е била убита около два часа след храненето, но не знаем точно кога е станало това...

— А естеството на храната? — попита адвокатът.

— Чакай, чакай — усмихна се Траг. — Май обръщаме нещата с краката нагоре. Вместо аз да задавам въпроси на заподозряната, тя ме разпитва чрез личния си адвокат... Сега остава да ме предупредиш, че всичко казано от мен може да бъде използвано в съда...

— Би трябвало да имаш желание да обсъдим уликите заедно — изглежда го Мейсън. — Особено ако искаш да откриеш истинския убиец...

— Точно така — кимна лейтенантът. — А вие, ако искате да открием истинския убиец, също би трябвало да имате желание да отговаряте на моите въпроси... Например на въпрос, свързан с един плик на името на Елън Адеър, оставен в пощата до поискване... Защо се стреснахте, госпожице? Май не очаквахте толкова прецизна работа от полицията, а?

— За какъв плик става въпрос? — попита адвокатът.

— Доста голям плик, Пери — отвърна Траг. — Достатъчно голям, за да побере един дневник например...

Разбира се, ние все още не сме го отворили. Заповедите за обиск са едно, а правото на лична кореспонденция — съвсем друго. Трябва да изпълним куп формалности, за да се справим със Закона за пощите на САЩ, който е изключително строг. Властите открай време са много чувствителни по отношение на пощите, знаеш... Все пак успяхме да огледаме въпросния плик отвън... Надписан е на името на Елън Адеър и е оставен на поискване. Почеркът без съмнение принадлежи на госпожица Адеър... След час-два ще имаме разрешение за отварянето му и това може би ще промени всичко. Особено ако се окаже, че съдържанието му е било притежание на Агнес Бърлингтън...

Близки на мъртвата твърдят, че тя е имала дневник и го е държала в най-горното чекмедже на скрина си. При обиска такъв дневник не беше открит. Предполагам, че имаш представа в каква ситуация ще се окаже твоята клиентка, ако в плика, надписан лично от нея, открием именно тази вещ...

Госпожице Адеър, желаете ли да направите изявление относно съдържанието на плика, който се намира в пощата?

— Не, не желае! — твърдо отсече Мейсън.

— Би могла да каже поне дали е адресирала нещо до самата себе си — подхвърли Траг. — Почеркът е нейният, а когато човек постъпва по този начин, той не може да не предизвика нашето любопитство. Пак ви напомням, че най-много след час ще бъдем запознати със съдържанието на плика...

Елън Адеър отправи към Мейсън изпълнен с отчаяние поглед.

— Госпожица Адеър няма да направи изявление! — остана непреклонен адвокатът.

— Това не звучи особено добре по отношение на общественото мнение — отбеляза полицаят.

— Случаят няма отношение към общественото мнение. Става въпрос за дело, което ще бъде решено в съда, а не от вестниците!

— Нещата май започват да се протакат — изрече Траг.

— Да свалим картите си на масата, лейтенант — изглежда го Мейсън. — Госпожица Адеър има основателни причини да се въздържа от изявления. Някои неща от миналото ѝ трябва да останат в тайна. Започне ли да отговаря на въпроси, тя без съмнение ще се докосне до тези неща, а те са дълбоко лични. Следователно тя няма да отговаря на никакви въпроси и няма да каже нито дума!

— Разбирам тактиката ти, Пери — въздъхна лейтенантът. — Искаш цялата тежест за доказването на обвиненията да легне върху нас. Все пак се питам дали „дълбоко личните неща“, за които спомена, нямат нещо общо с едно наследство в градче, наречено Кловървил...

— Дори и да имат, какво от това?

— Нашата информация е на разположение на пресата — въздъхна Траг. — Не бих искал да се обсъжда личният живот на клиентката ти, но уликите са си улики... Освен това има една свидетелка на име Максин Едфийлд, за която вероятно вече си чувал. От нейните показания получихме ценна информация за евентуалните мотиви на госпожица Адеър да твърди, че има син от Хармън Хаслет, който съвсем наскоро е оставил наследство от два милиона долара. Опасявам се, че след като всичко това стане обществено достояние, госпожица Адеър ще трябва да направи съответните изявления...

— Госпожица Адеър няма да прави никакви изявления — заяви Мейсън.

— Може би ти ще ги направиш в качеството си на неин адвокат?

— Нямам подобни намерения.

— Значи сме изправени пред стена от мълчание — въздъхна Траг. — Но вие и двамата несъмнено разбирате, че се стремим към правосъдие и нищо повече. Не искаме да създаваме неприятности на когото и да било. Ако госпожица Адеър прояви любезността да отговори на нашите въпроси, ние от своя страна ще направим всичко

възможно да изясним нещата коректно и по най-безпристрастния възможен начин...

— И двамата знаем, че за да стигнеш до решението за арест, ти си сигурен в обвиненията и ще ги поддържаш в съда — рече Мейсън. — А сладките ти приказки са за птичките. Искаш да накараш заподозряната да проговори, за да получиш потвърждение на своите обвинения. Кратко и ясно...

— Нищо не пречи да опитам, Мейсън — ухили се лейтенантът, после се извърна към Елън и добави: — Госпожице Адеър, страхувам се, че се налага да ме последвате... Не зная как оценявате съветите на адвоката си, но не е твърде умно да адресирате до себе си плик с уличаващи доказателства... Разбира се, аз не искам да обвинявам никого. Според нашите процедури сега ще трябва да отидем заедно в пощата и да проверим дали там действително има писмо, адресирано до вас. След което правим официално искане до съда, който нарежда на пощенските власти да отворят въпросното писмо във ваше присъствие...

Искрено се надявам, че когато спазим тези процедури, в плика няма да се окаже дневникът на Агнес Бърлингтън, но се страхувам, че ще се получи именно така...

А сега, госпожице Адеър, моля да ме последвате. Ще се опитам да направя процедурите по арестуването максимално безболезнени за вас, но все пак трябва да ви кажа, че ако проговорите, много ще ни помогнете...

— Няма да стане — прекъсна го Мейсън. — Имаме право да запазим мълчание и държим на това. Лейтенант, искам да остана за пет минути насаме с клиентката си... Би ли почакал отвън? След това можеш да я откараш в управлението...

— След официален арест можеш да контактуваш с клиента си само в определените за целта помещения — възрази Траг.

— Вярно, но само след официален арест. Мисля, че този момент все още не е настъпил. Разбира се, ако желаеш да ми попречиш, аз ще отстъпя, но след това ще направя писмена жалба пред съответните органи.

— Не, не! — вдигна ръце полицаят. — Стига с тези капани! Пет минути ли каза?

— Да.

— Добре, имаш ги — рече Траг, направи един ироничен поклон и напусна стаята.

— В този плик е дневникът на Агнес Бърлингтън, нали? — извърна се към клиентката си Мейсън.

— Да — кимна тя.

— Къде го намерихте?

— В едно от чекмеджетата на скрина.

— Ясно. Значи влизате в къщата, откривате трупа, след което правите малък обиск и откривате дневника...

— Точно така.

— Някъде да забелязахте пистолет?

— Не.

— А вие самата притежавате ли такъв?

— Да.

— Модел, калибър?

— Колт, тридесет и осми калибър.

— Къде е в момента?

— Не зная точно. Някъде из апартамента ми... Не, всъщност сега си спомням... Дадох го на Уайт, който прояви желание да се упражнява в стрелба... Щеше да ходи на пикник с някакво момиче и искаше да се покаже. Той е много добър стрелец...

— Какво стана с пистолета? Върна ли ви го?

— Не, все още е у него. Освен ако... О, Господи!

— Какво има? — изгледа я Мейсън.

— Сега си спомням... Уайт каза, че след като свърши, ще го сложи в жабката на колата ми...

— А сложил ли го е?

— Не съм проверила, но предполагам, че го е сложил...

— Това означава, че при огледа на колата ви полицаите ще открият и един солиден револвер, тридесет и осми калибър...

— Вероятно — кимна с отчаяние жената.

— Ако въпросният револвер се окаже оръжието на престъплението, нищо не може да ви спаси! — мрачно промърмори Мейсън. — Всеки съдебен състав ще ви осъди за предумишлено убийство!

— Предполагам... Вие ме мислите за голяма глупачка, нали, господин Мейсън?

— При създалата се ситуация оценката ви е доста точна — кимна адвокатът. — Правехте се на прекалено хитра и май сама влязохте в капана...

Стана и отвори вратата към съседната канцелария.

— Три минути и половина — закачливо го информира Траг.

— Много добре, можеш да задържиш рестото — мрачно отвърна Мейсън.

Мейсън седеше с разкопчана риза и разхлабена вратовръзка, пред него имаше празна чаша от кафе. Пол Дрейк се беше настанил в креслото за клиенти и си водеше бележки, а Дела Стрийт зареждаше машината с кафе.

— Тази жена ми заседна като кост в гърлото, Пол — уморено промълви адвокатът. — Набутах се в игрите ѝ, без да мисля, а сега не мога да се измъкна... Едва ли ще мога да ти кажа с какви инкриминиращи доказателства разполага полицията просто защото не зная цялата истина. Но преди всичко друго трябва да разбере дали са открили фаталното оръжие...

— Клиентката ти има пистолет? — вдигна глава Дрейк.

— Колт, тридесет и осми калибър, закупен от магазин, в който разполагат с данните ѝ — кимна Мейсън.

— Къде е той сега?

— Вероятно у полицията — въздъхна адвокатът. — Но аз непременно трябва да разбере дали именно с него е произведен фаталният изстрел...

— И ако е така, какво? — попита Дрейк.

— Ако е така, единственият ми изход е да опитам предсъдебно споразумение. Защото шансът на Елън Адеър да бъде оправдана от съдебните заседатели е едно на десет хиляди...

— А ако жертвата не е застреляна с този револвер?

— В този случай ще трябва да докажем, че е именно така — въздъхна Мейсън. — Защото съвпаденията са прекалено много: тя притежава оръжие, което наподобява оръжието на престъплението — в смисъл, че то не е автоматичен пистолет и не изхвърля гилзи, а сам по себе си този факт представлява една доста сериозна косвена улика...

— Косвената улика все още не е...

— Косвена или не, тя е факт — прекъсна го адвокатът. — Въпросът е как ще бъде интерпретиран този факт от съда...

— От свои източници в полицията научих, че обвинението ще се гради върху един друг факт — вдигна глава детективът. — А именно, че Елън Адеър е била в къщата много преди да се обадите в полицията и е направила опит да премахне или промени уличаващите доказателства, които са се намирали там. За това свидетелстват следите от колата ѝ, оставени в алеята. Едва след като е свършила тази работа, тя се е обърнала към теб, за да откриеш трупа и да уведомиш полицията...

— Подобна линия на поведение няма да ме изненада — въздъхна Мейсън. — За всеки юридически защитник тя е пристрастна и несправедлива, но за обвинението е изключително удобна. Още повече, че я подкрепят и цял куп улики.

— Могат ли да докажат, че колата ѝ е била там, а самата тя е влизала в къщата? — попита Дрейк. — Ако това е възможно, твоята задача става изключително тежка. Трябва да разполагаш с много силни и правдоподобни обяснения за подобен ход от страна на клиентката ти.

— Това е само част от косвените доказателства, с които разполага обвинението — въздъхна Мейсън. — Има и много други. Например все още недоказаният, но твърде вероятен факт, че Агнес Бърлингтън е умряла около два часа след като се е хранила за последен път. Бих искал да знам какво точно е съдържанието на храната и кога е била поета тя...

— Как възнамеряваш да го сториш?

— Близко до къщата ѝ има супермаркет. Може би редовно си е пазарувала от там. От теб искам да направиш съответните проверки...

— Мислиш ли, че са я запомнили? — вдигна вежди Дрейк.

— Струва си да опитаме. Имам чувството, че жертвата е била от онези самотни жени, които предпочитат да си купуват готова храна от супермаркета и да я притоплят в микровълновата фурна...

Полицията не проявява особено желание да ме запознае със съдържанието на стомаха ѝ и това според мен е доста многозначителен факт... Ако е погълнала, да речем, един бифтек с пържени картофи и някаква салата, това почти сигурно ще означава, че е вечеряла навън, най-вероятно в компанията на мъж... А мъжете обикновено изпращат дамите си след вечеря, нали?

— Но ти не знаеш дали става въпрос за вечеря, обяд или закуска — възрази Дрейк.

— Зная обаче, че лампите са останали да светят и това ме навява на мисълта, че престъплението е било извършено по вечерно време. А ако смъртта действително е настъпила в рамките на два часа след поемането на някаква храна, то тази храна най-вероятно е била готова — от онези, които човек използва, когато не му се занимава с готвене...

Но ако храната се окаже с качество, което предполага цена между три и шест долара в ресторант, аз ще бъда склонен да заключа, че е била с мъж...

— Логично — кимна Дрейк.

— Следователно много неща зависят от естеството на храната — продължи Пери. — Понякога косвените улики са доста коварни и от тях рядко се стига до твърди и неоспорими заключения. Колкото и да е неприятно това на някои хора... Особено на такива, които се надяват да приберат наследство от два милиона долара.

— Друго? — попита детективът.

— Не се сещам, Пол — въздъхна Мейсън и погледна часовника си. — Може би ни трябва само мъничко сън. Открий каквото ти е възможно...

— Ще имат проблеми с откриването на фаталния куршум — промърмори Дрейк.

Очите на приятеля му леко се разшириха.

— Но те трябва да го намерят, Пол!

— Лейтенант Траг е на същото мнение, но неговите хора все още не са го открили въпреки щателното претърсване на къщата...

— Ще го открият — поклати глава Мейсън. — А на мен ще ми бъде много любопитно да разбере дали той е изстрелян от оръжие, което вече е сред веществените доказателства по това следствие...

— Имам връзки в полицията — рече Дрейк. — Не са кой знае какви, но все пак съм сигурен, че ще науча, ако открият куршума...

— Виж какво можеш да направиш...

Дрейк се надигна от стола и бавно тръгна към вратата.

— Ще поддържаме връзка, Пери.

Очите на Дела Стрийт издаваха силно безпокойство, когато попита:

— Можете ли да си позволите Елън Адеър на банката на свидетелите?

— В момента не — призна Мейсън. — Областният прокурор ще я разкъса. Положението ѝ е тежко, всички косвени улики са насочени срещу нея.

— Тогава какво ще направите?

— Косвените доказателства са нож с две остриета — усмихна се шефът ѝ. — Режат и в двете посоки, освен това винаги сочат към истината. Проблемът е, че понякога ги интерпретираме погрешно главно защото не разполагаме с всички факти...

Имам една теория, Дела. Изглежда малко невероятна, но според мен ще има всички шансове за успех...

— Ще ми кажете ли за какво става въпрос? — попита младата жена.

Мейсън стана и закрачи напред-назад, преди да отговори:

— Да. Ти представляваш съдебните заседатели, а аз съм представителят на защитата...

— Добре — усмихна се Дела.

— Областният прокурор те уверява, че разполага с неоспорими улики за посещението на обвиняемата в дома на Агнес Бърлингтън. Това са следите от колата ѝ в алеята, както и отпечатъците ѝ в къщата на убитата. Всички те са подложени на експертиза и автентичността им не подлежи на съмнение. Въпросът ми е кога е влязла колата в алеята?

На пръв поглед ние не можем да отговорим на този въпрос, а още по-малко да го свържем с часа на смъртта. Но на практика можем...

По всичко личи, че Агнес Бърлингтън е имала навика да полива градината си вечер. Системата ѝ е с подземни тръби. Тя я пуска да тече съвсем слабо и я спира едва когато си ляга...

— Имам въпрос — каза Дела Стрийт.

— Съдебните заседатели могат да задават въпроси по всяко време — кимна Мейсън. — Слушам ви, госпожице съдебна заседателке...

— Откъде знаем, че точно такива са били навиците на Агнес Бърлингтън? В смисъл — да пуска водата навечер и да я спира преди лягане?

— Все още не го знаем, но всички обстоятелства говорят за това — поясни Мейсън. — Поне в онази нощ се е случило именно това, а аз се надявам, че така е било и през останалото време...

— Продължавайте — рече секретарката.

— И тъй, през онази вечер Агнес Бърлингтън не спира водата. Не гаси и осветлението в къщата.

— Защо?

— Отговорът е ясен: когато е включила напоителната система и осветлението, тя все още е била жива. Но в часа, в който би трябвало да ги изключи, вече е била мъртва. Според данните от метеорологичната служба вечерта на четвърти е имало силна гръмотевична буря — едно доста необичайно явление за тези места. Типични са силният вятър и краткият, но пороен дъжд...

Ако Агнес Бърлингтън е била жива в нощта на поройния дъжд, тя положително би изключила напоителната система. А гръмотевиците са заглушили изстрела и по тази причина никой от съседите не е чул нищо.

И тъй, водата си тече през нощта и сутринта на следващия ден. Осветлението в къщата също остава включено. После на сцената се появява Елън Адеър...

Ние не можем да докажем *точния* час, в който е отишла там, но знаем, че тя е паркирала колата си в алеята много часове след смъртта на Агнес Бърлингтън. Това личи от водата, която макар и пусната съвсем слабо, успява да наводни ливадата и да протече на алеята. Именно по тази причина колата на Елън оставя толкова ясни следи...

Казано с други думи, дами и господа съдебни заседатели, уликите сочат, че Елън Адеър е вкарала колата си в алеята на къщата някъде между дванадесет и петнадесет часа, *след* като Агнес Бърлингтън е била настигната от смъртта...

Мейсън направи малка пауза, после вдигна глава:

— Как се справям?

— Много добре — увери го младата жена. — Но Елън няма ли да ви каже кога точно е вкарала колата си в алеята?

— Разбира се, че ще ми каже. Всъщност тя вече го стори. Каза, че е била там час-два, преди да дойде при нас, в кантората.

— Според мен това е лъжа — поклати глава Дела. — Опитва се да прикрие сина си или да даде неясна представа за обстоятелствата...

— Аз трябва да подготвя защитата си така, че да не зависи от външна помощ — кимна Мейсън. — Трябва да разчитам единствено на доказателствата...

— Справяте се добре — окуражително се усмихна младата жена.
— И моята присъда е *невинна*!

— Доста лесно се оставяш да бъдеш убедена — погледна я развеселено Мейсън. — Но до този момент май наистина нямаме друг избор, освен да се надяваме, че фаталният куршум не е бил изстрелян от револвера, открит в колата на Елън Адеър...

— Ами ако излезе, че е изстрелян именно от него?

— Тогава ще ни трябват наистина железни доказателства за невинността ѝ.

— Възможно ли е фаталният куршум да е бил изстрелян от Уайт Беърд?

— Напълно — кимна Мейсън. — И като нищо го е направил. Той е модерен младеж, който предпочита лесния живот. Не знам колко са му оставили осиновителите му, но то положително не е много. А дори и да е достатъчно, такива като него никога нямат нищо против два милиона долара...

— Тогава защо ще убива Агнес Бърлингтън — единственият човек на света, който може да докаже, че има право на това наследство?

— А откъде знаеш, че тя действително е била в състояние да го докаже? — присви очи Мейсън. — До този момент разполагаме само с твърденията на Елън Адеър, която многократно ни е лъгала...

— Тук сте прав — кимна Дела Стрийт.

— Както и да е... Предварителното дело започва утре, а дотогава ние ще научим още много неща.

— Няма да се опитвате да го прекратите, така ли?

— С толкова много улики срещу клиентката ни това е невъзможно — въздъхна Пери. — Ще ни трябва нещо наистина много силно...

— Надеждата умира последна — кимна младата жена.

— Всичко зависи от това, дали фаталният куршум е бил изстрелян от револвера на Елън Адеър или от друго оръжие — рече Мейсън.

— А какво казва Уайт за този револвер?

— Че какво очакваш да каже? Взел го е да се упражнява преди десетина дни, свършил си е работата и го е оставил в жабката на колата ѝ, както предварително са се уговорили. Нещо съвсем нормално

за млад човек с такъв начин на живот — момичета, алкохол, спортни автомобили и прочее...

— Изтръпвам, като си представя как ще се развихри с два милиона в банката — рече Дела Стрийт.

— Трябва само да си представиш нещата от негова гледна точка.

— В какъв смисъл?

— В смисъл да си представиш какво ще прави без два милиона долара в банката!

Съдията Дийн Елуел седна на мястото си, погледна списъка с насрочените дела и обяви:

— Народът на Калифорния срещу Елън Калвърт, известна още като Елън Адеър.

— Защитата е налице — изправи се на крака Пери Мейсън.

След него се надигна и първият заместник-областен прокурор Стенли Кливлънд Дилън — мъж на средна възраст с внушителна осанка.

— Обвинението също е готово — звучно обяви той. — Моля в протокола да бъде отбелязано, че днешното съдебно заседание има предварителен характер и целта му е да определи дали е извършено престъпление от присъстващата тук заподозряна.

— Съдът си знае работата, господин Дилън — язвително отвърна съдията Елуел.

— Убеден съм, че е така — кимна прокурорът. — Уточнявам тези неща само за да изтъкна позицията на обвинението, което не е склонно да търпи тактиката на протакане и отлагане, до която в повечето подобни дела прибегва защитата.

— Нека не персонифицираме нещата — отсече Елуел и махна с ръка: — Моля да призовете първия си свидетел.

Отношението на съдията очевидно раздразни Стенли Дилън, който имаше славата на човек, осъдил на смърт повече престъпници от всички други обвинители в щата Калифорния. Безкомпромисното му отношение беше предизвикало немалко критики, мнозина го смятаха за ловец на скалпове, а един адвокат неотдавна го нарече колекционер на човешки черепи...

Всичко това принуждаваше Дилън да обяснява подробно всяко свое действие, постоянно да изтъква, че просто си върши работата на обществен обвинител. Той яростно отхвърляше нападките, че изпитва удоволствие да иска смъртни присъди, и държеше на всяка цена да покаже, че всъщност е честен и съвестен държавен служител.

В момента проявяваше нервност и очевидно си даваше ясна сметка за претърпаната съдебна зала.

Тъй като около случая се вдигна доста шум, в залата присъстваха тълпи репортери. Тук бяха и Брус и Норман Джаспър, двамата доведени братя на Хармън Хаслет, Гарланд Плъзгавия и частното ченге Джармин Дейтън.

Запазила царственото си излъчване, Елън Адеър седеше до Мейсън с вдигната глава. Изглеждаше така, сякаш случващото се в залата изобщо не я засяга.

— Ако съдът няма нищо против, аз възнамерявам да съкратя процедурата до допустимия минимум — обяви с достойнство Дилън. — Призовавам лейтенант Траг.

Полицаят се приближи към банката на съдията, даде клетва и се настани удобно в стола на свидетелите. После даде личните си данни за протокола — име, адрес, служебно положение.

— Ще ви моля за съвсем кратко описание на събитията, лейтенант — започна прокурорът. — Моля, разкажете на съда какво открихте на пети този месец, след като са ви повикали по спешност на Менли Авеню 1635.

— Когато пристигнах заедно с екипа си на посочения адрес, заварих апартамента със заключена и залостена входна врата — започна Траг. — За разлика от задната, която беше откритата. Апартаментът се намира в типично двойно бунгало. В спалнята, която беше със затворени прозорци и капаци, ние открихме трупа на собственичката на апартамента.

— Името ѝ моля...

— Агнес Бърлингтън.

— В какво състояние беше трупът, лейтенант?

— Беше по бельо, чорапи и обувки, а отгоре носеше домашен халат.

— В какво положение го заварихте?

— В легнало, извит леко наляво, с лице надолу.

— В какво състояние беше от медицинска гледна точка?

— Съдебният лекар ще ви бъде по-полезен в това отношение, но бих казал, че предсмъртните гърчове бяха отминали, а по кожата се забелязваха характерните петна.

— Какво означава това?

— Означава, че трупът не е бил местен след настъпването на смъртта.

— Направихте ли снимки?

— Да. Разполагаме с многобройни снимки на трупа и обстановката около него.

— А какво открихте, след като вдигнахте трупа?

Лейтенант Траг очевидно знаеше, че ще подхвърли бомба в ръцете на защитата, и неволно погледна към Мейсън.

— Открихме револвер „Смит и Уесън“, тридесет и втори калибър — обяви той.

Мейсън скочи:

— Ваша чест, моля секретарят на съда да прочете отново последното изявление на свидетеля!

— Приема се — обяви съдията Елуел.

Секретарят вдигна протокола пред очите си и прочете:

— „Открихме револвер «Смит и Уесън», тридесет и втори калибър.“

— Това ли е оръжието на престъплението? — попита Дилън.

— Възражение, ваша чест — отново се изправи Мейсън. — Въпросът е насочващ. Съдът не разполага с балистична експертиза на въпросния револвер, нито пък някъде се споменава, че жертвата е била убита с огнестрелно оръжие. По тези причини смятам, че в него са включени неизвестни факти по делото.

— Съдът несъмнено разбира, че с възражението си защитата цели да протака — снизходително се усмихна прокурорът. — Бих могъл да попитам лейтенант Траг за причините за смъртта и той ще отговори, че става въпрос за рана от огнестрелно оръжие. След което защитата вероятно ще възрази, тъй като господин Траг е полицай, а не патолог...

— Моля, задайте си въпроса — погледна го с непроницаемо лице Мейсън.

— Каква е причината за смъртта? — попита Дилън.

— Рана от огнестрелно оръжие.

— Ваша чест, моля лейтенант Траг да напусне временно банката на свидетелите и мястото му да бъде заето от патолога, извършил аутопсията — обяви прокурорът.

— Един момент — изправи се Мейсън. — Преди това бих искал да задам няколко въпроса на свидетеля...

— Ще имате тази възможност, след като приключа с него — ядосано го изгледа Дилън.

— Предпочитам да го сторя сега, след отговорите, които вече чухме — настоя защитата. — Имам това право, тъй като вие искате да го отстраните от банката...

— Добре, добре — отстъпи с нежелание Дилън. — Нямам възражения...

— Лейтенант Траг, вие казахте, че сте открили револвер под трупа, нали така?

— Да, сър — кимна полицаят.

— И този револвер е бил „Смит и Уесън“, тридесет и втори калибър?

— Да, сър.

— В какво състояние беше барабанът му?

— Зареден, сър.

— Без празни гилзи?

— Не, сър.

— Разбрахте ли дали е било стреляно с него?

— Направихме съответните експертизи. Заключение то ни е, че с този револвер не е стреляно от известно време насам.

— Направихте ли опит да проследите регистрацията?

— Да, сър.

— Кой се оказа собственикът?

— Покойната Агнес Бърлингтън. Купила го е преди известно време в Сан Франциско. Тя е била медицинска сестра, с ненормирано работно време, оръжието ѝ било нужно за самозащита.

— Имала ли е разрешително?

— По времето на покупката — да. Тогава все още е живеела в Сан Франциско. Но по времето на смъртта ѝ — не.

— Револверът е тридесет и втори калибър, така ли? — попита Мейсън.

— Да.

— Възможно ли е покойната да е била убита с него, след което някой е заменил празната гилза с нов патрон?

Лейтенантът се размърда на мястото си, позамисли се, после поклати глава:

— Бих казал, че това е невъзможно.

— Защо?

— Преди всичко защото според мен жената е била застреляна с револвер тридесет и осми калибър и ние разполагаме с оръжието на престъплението. Освен това съм абсолютно убеден, че с въпросния „Смит и Уесън“ не е стреляно поне от пет-шест седмици...

— Открихте ли куршума? — небрежно попита Мейсън.

— Момент, момент! — скочи Дилън. — Възраждавам, ваша чест! Защитата прибегва до кръстосан разпит още преди да съм приключил със свидетеля. Аз все още не съм задал никакъв въпрос относно калибъра на оръжието, с което е било извършено престъплението, нито пък за фаталния куршум. Не сторих това поради възраженията на защитата, която сега обаче задава именно тези въпроси!

— Ако трябва да бъдем стриктни, това е така — кимна съдията Елуел. — Възражението ви се приема.

— В такъв случай нямам повече въпроси към свидетеля — каза Мейсън.

— Призовавам доктор Лелънд Клинтън — обяви прокурорът.

Доктор Клинтън се оказа висок и сдържан човек, който спокойно седна в стола на свидетелите и още по-спокойно съобщи необходимите за протокола лични данни. След задължителните формални въпроси бе запитан дали е извършил аутопсията на Агнес Бърлингтън.

— Да — беше краткият му отговор.

— Не бих искал да обременяваме съда с медицинска терминология, докторе — направи театрален жест Дилън. — Кажете с две думи какво е предизвикало смъртта...

— Смъртта е предизвикана от огнестрелна рана — отвърна все така спокойно доктор Клинтън. — Куршумът е проникнал близо до гръбначния стълб, преминал е през десния бъбрек, пронизал е сърцето и излязъл от горната част на гръдния кош. Разбира се, бих могъл да ви опиша пътя му с чисто анатомични термини, но...

— Не е необходимо, докторе — спря го Дилън. — Не бих искал да усложняваме протокола с професионална терминология, освен ако защитата не настоява за това. Въпросът ми е дали раната, която описахте, е била достатъчна за причиняване на смъртта?

— Да.

— За какво време е настъпила?

— Била е практически моментална, може би за две-три секунди.

— Възможно ли е жертвата да е направила някакви движения, след като е получила подобна рана?

— Само рефлексивни гърчове — кимна лекарят. — Но нищо повече. От медицинска гледна точка смъртта е била моментална...

— Споменахте, че куршумът е преминал от долу нагоре...

— Точно така.

— Това означава, че оръжието е било държано ниско, нали така? Ако жертвата е била на крака, дулото е било опряно в кръста ѝ, или дори малко по-надолу...

— Това е вярно, сър.

— Нямам повече въпроси — приключи прокурорът.

— Забелязахте ли следи от барут по тялото на жертвата? — изправи се на крака Мейсън.

— Не.

— Значи оръжието не е било опряно плътно в нея.

— Не съм твърдял противното.

— Моля за извинение — усмихна се адвокатът. — Но ми се стори, че на въпроса на прокурора относно положението на тялото, вие отговорихте, че оръжието е било опряно някъде около кръста ѝ...

— Точно така — отвърна доктор Клинтън. — Дадох този отговор, приемайки тезата, че жертвата *действително* е била изправена...

— Но ако тя е била в тази поза, би трябвало да има и следи от барут, нали?

— Да, ние очаквахме да открием барутни изгаряния по кожата. Те невинаги се появяват, но в повечето случаи ги има. Говоря за изправено положение, разбира се...

— Допускате ли, че жертвата не е била в такова положение?

— Да, напълно.

— А в какво друго положение би могла да бъде?

— Изключим ли изправено положение, тя би могла да бъде във всяко друго — на четири крака, легнала на пода, в леглото...

— Открихте ли следи от контузии, които да сочат, че е била повалена с удар?

— Не.

— А куршумът е излязъл от горната част на гръдния кош, така ли?

— Точно така.

— Да ни кажете нещо за съдържанието на стомаха, докторе?

— Момент — изправи се Дилън. — Защитата отново се опитва да иземе функциите на обвинението. А аз все още не съм задал въпрос относно часа на смъртта...

— Значи трябва да го зададете — отвърна съдията Елуел.

— Предпочитам да излагам фактите подред — възрази прокурорът. — Започвам с факта на смъртта, преминавам на причините за смъртта и едва тогава се спирам на времето на смъртта...

— Що се отнася до мен, това няма кой знае какво значение — поклати глава съдията. — А за вас има ли?

— Има — кимна той. — И уважаемият съд скоро ще разбере защо...

— Много добре. Но вашето желание да спазвате споменатия ред не обвързва защитата, която може да задава своите въпроси за *състоянието* на трупа както пожелае и когато пожелае. Аз пък ще ги разреша...

— След като съдът няма нищо против въпросите за съдържанието на стомаха на жертвата, по-добре направо да посочим часа на смъртта — отбеляза с неудоволствие Дилън.

— Защитата вече зададе въпрос в тази връзка и има право да получи отговор — рече съдията. — Моля, нека чуем свидетеля...

Доктор Клинтън спокойно продължи:

— Съдържанието на стомаха беше следното: челен грах, скариди, картофи и хляб.

— В каква степен на разложение? — попита Мейсън. — Или, казано иначе — докъде беше стигнал процесът на храносмилане?

— Смъртта е настъпила приблизително тридесет минути след поемането на храната.

— Господин Мейсън, срещу вашия въпрос нямаше възражения — обади се съдията. — Но все пак се налага да ви предупредя, че трябва да спазвате определени ограничения при разпита, особено що се отнася до изследванията върху състоянието на трупа. Доколкото

разбирам, обвинението има желание да продължи по въпроса за времето на смъртта...

— Много добре — кимна Пери. — В такъв случай ще се въздържа от по-нататъшни въпроси.

— Тогава ще продължа аз — изправи се Стенли Дилън. — Нека преминем върху часа на смъртта. Докторе, колко време според вас е била мъртва жертвата? Имам предвид времето от настъпването на смъртта до вашите изследвания?

— Някъде между двадесет и четири и тридесет и шест часа — отвърна доктор Клинтън.

— Не можете ли да бъдете по-точен?

— Не, защото рискувам да сбъркам. Склонен съм да посоча двадесет и четири часа, но в името на прецизността добавям и още дванадесет...

— Можете ли да кажете дали тялото е било местено след настъпването на смъртта?

— По мое мнение не е било местено. Разбира се, съществува и възможността да е било преместено, но веднага след фаталния изстрел...

— Какво ви кара да мислите така?

— Петната по кожата. След смъртта кръвта се обезцветява и се концентрира в долната част на тялото. Казано иначе, след като сърцето престане да функционира, влиза в действие законът за гравитацията и кръвта се стича в долната част на тялото. Това прави кожата нагоре бледа и безцветна. В случая този процес е ясно изразен и това доказва, че трупът не е бил местен. Пак повтарям — изключение може да има, но само ако преместването е станало непосредствено след фаталния изстрел.

— Мисля, че засега това е всичко — кимна Дилън и седна на мястото си.

— Имате ли мнение относно калибъра на фаталния куршум? — попита Мейсън.

— Тези неща се определят доста трудно — отвърна доктор Клинтън. — По мое мнение куршумът е бил тридесет и осми калибър, но това трябва да приемете с известни резерви. Живата кожа е твърде еластична и по тази причина лесно може да се сгреша. Най-сигурният метод е да се открие самият куршум...

— А такъв в тялото нямаше, така ли?

— Не — поклати глава патологът. — Както вече отбелязах, куршумът е излязъл през горната част на гръдния кош.

— Благодаря, докторе. Това беше всичко.

— Искам отново да призова лейтенант Траг — изправи се Дилън. Полицаят зае мястото на съдебния лекар.

— Лейтенант, кога пристигнахте на Менли Авеню 1635?

— На пети вечерта, точно в осем часа и четиридесет и седем минути.

— Направихте ли оглед на жилището?

— Да.

— Срегнахте ли заподозряната някъде наблизо?

— Да.

— Попитахте ли я какво е видяла в къщата и защо е била там?

— В общи линии, да.

— На този етап сте задавали най-общи въпроси, нали така? Все още не сте имали подозрения към нея.

— Точно така.

— Тя каза ли в колко часа се е появила там?

— Каза, че е пристигнала на мястото в компанията на господин Пери Мейсън и госпожица Дела Стрийт. Тримата открили трупа и веднага позвънили в полицията...

— Обвиняемата спомена ли, че е била на мястото и преди това?

— Не, сър. С отговорите си остави впечатление, че за пръв път е там.

— Спомена ли, че е взела някакви вещи от дома? Например дневник?

— Точно обратното. Твърдеше, че нищо не е пипано.

— Вие направихте ли опит да снемете пръстови отпечатыци от местопрестъплението?

— Да, сър.

— Открихте ли такива?

— Да, сър.

— Идентифицирахте ли ги?

— Да, сър. Идентифицирахме отпечатыци на покойната, отпечатыци на неизвестно до този момент лице и отпечатыци на човек

на име Ралф Корнинг. Той е бил... нека кажем близък приятел на жертвата, но на трети, четвърти и пети е отсъствал от града...

— Други отпечатащи?

— Имаше и други, сред които най-многобройни и най-ясни бяха отпечатащите на заподозряната — отвърна Траг.

— Къде ги открихте?

— По чекмеджетата на бюрото, по бравите, върху стъклото на входната врата.

— От вътрешната страна или от външната?

— От вътрешната. Открихме отпечатащи от заподозряната и на други места. На съда са предоставени съответните надписани и увеличени снимки.

— Открихте ли някакъв дневник на жертвата?

— Да, сър.

— Къде?

— В пощата, отдел „До поискване“. Това стана на шести сутринта.

— Знаехте ли, че става въпрос именно за дневник?

— Не, сър. Потърсихме поща на името на Елън Адеър. След като ни уведомиха, че такава поща има, направихме постъпки за отварянето ѝ. Знаете какви са процедурите — първо заповед за арест, а след това съдебно искане до управата на пощите за проверка на личната кореспонденция. След като свършихме всичко това, в ръцете ни се оказа дневникът на покойната, воден лично от нея, със собствения ѝ почерк...

— На чие име беше надписан пликът с този дневник?

— На името на Елън Адеър, до поискване.

— Имате ли представа чий е почеркът върху плика?

— Не съм експерт-графолог, но все пак имам известен опит — отвърна лейтенант Траг. — Благодарение на него мога да кажа, че почеркът вероятно принадлежи на заподозряната. Това със сигурност ще бъде установено след съответната графологична експертиза.

— Направихте ли снимки на трупа?

— Да. Те са предоставени на съда.

— Моля въпросните снимки да бъдат включени в протокола като веществени доказателства със съответната номерация — рече Дилън.

— Приема се — кимна съдията Елуел.

— Открихте ли револвер, собственост на обвиняемата?

— В жабката на личния й автомобил беше открит револвер тридесет и осми калибър — отговори Траг.

— Зареден?

— Да, с пет патрона. Една дупка в барабана беше празна.

— Без гилза в нея, така ли?

— Точно така. Празната гилза вероятно е била извадена.

— Вие лично ли тествахте този револвер?

— Да, сър.

— Кога за последен път е било стреляно с него?

— Според мен в рамките на трите предишни дни...

— Как установихте това?

— С помощта на химически анализ на отложените газове в цевта, състоянието на барабана и остатъците от бездимен барут в камерата.

— Свидетелят е ваш — извърна се към банката на защитата Дилън.

— Открихте ли куршум в трупа? — изправи се Мейсън.

— Не, сър.

— В помещението?

— Не, сър.

— Но нали куршумът е минал през тялото?

Лейтенант Траг очевидно очакваше въпроса.

— Да, сър — усмихна се той. — Но за нещастие не успяхме да го открием. Такива случаи има много...

— Какво искате да кажете с това? — вдигна вежди Мейсън. — Колко много случаи?

— Знаете на какъв принцип е направен патронът — започна Траг.

— Гилзата е пълна с барут, който при възпламеняване играе ролята на ускорител. Енергията, която се отделя, е достатъчна, за да изстреля куршума с такава скорост, че той лесно преминава през човешкото тяло. Често става така, че куршумът преминава през всички органи и се спира само от еластичността на кожата. При много случаи го откриваме непосредствено под нея, след като вече с нанесъл фаталните си поражения... Понякога куршумът пробива кожата, но се задържа от дрехите. Случва се никой да не го забележи и той се губи при

пренасянето на трупа до моргата. Понякога сме откривали куршуми дори на пода на помещението за аутопсии.

— Казвате, че може да е останал някъде из дрехите — замислено промълви Мейсън.

— Да, сър.

— Но в нашия случай жертвата не носи достатъчно дрехи, за да скрийт куршум...

— Това е вярно, но на един куршум могат да му се случат още много неща...

— Например?

— Например излиза от горната част на гръдния кош и пада на пода. След което е изритан встрани от първите хора, които се появяват на местопрестъплението.

— Полицаяте?

— Казах *първите* хора — намръщено поясни Траг.

— И къде по-точно може да бъде изритан?

— Под бюрото, под някое от леглата... А може би е бил взет.

— Кой би имал интерес да прибира такова нещо като фатален куршум? — попита Мейсън.

— Онзи, който не иска да свързват този куршум с фаталното оръжие — приятелски се усмихна лейтенантът.

— Преувеличавате! — изгледа го Мейсън.

— Само отговарям на въпроса ви. Съществуват и други вероятности: куршумът е попаднал в засъхналата по пода кръв, след което е бил изхвърлен заедно с нея. Или пък е паднал в носилката, с която е изнесен трупът. А при качването в линейката е паднал някъде из разкаляната поляна...

— Ясно — кимна Мейсън. — Но след като разбрахте, че куршумът не е в тялото, вие не предприехте ли някакво претърсване?

— Обърнахме стаята наопаки — усмихна се Траг. — Преровихме чекмеджетата, изтръскахме всяка дреха в гардероба, прегледахме стените сантиметър по сантиметър. Дори разпрахме подгъвите на пердетата...

— Пердетата значи... Между другото, те спуснати ли бяха?

— Да. По всичко личи, че смъртта е заварила Агнес Бърлингтън в момента, в който се е събличана, за да вземе душ. Пердетата бяха спуснати, а прозорците затворени и залостени отвътре...

— Ами тавана? — попита Мейсън. — След като допускате, че с револвера е стреляно отдолу нагоре, има вероятност куршумът да се е забил в тавана, нали?

— Прегледахме и тавана — отвърна Траг. — Прегледахме го много внимателно. Но не открихме нищо.

— Следователно не можете да твърдите, че оръжието на престъплението е именно откритият в колата на обвиняемата револвер, нали така?

— Не можем да го докажем със стопроцентова сигурност. Но тази теза се подкрепя от редица косвени доказателства. На първо място, празното място в барабана. На второ — с този револвер е стреляно сравнително скоро. На трето — калибърът на фаталния куршум съвпада с калибъра на револвера. И така нататък, и така нататък... Това са твърде многозначителни съвпадения, нали?

— Чухте показанията на патолога, според които смъртта е настъпила практически моментално и тялото не е било местено, нали така? — изглежда го Мейсън.

— Да, сър.

— Но въпреки това под тялото на жертвата е открит пистолет...

— Да, сър.

— Който принадлежи на жертвата...

— Да, сър.

— Следствието изясни ли как този пистолет се е озовал там?

— Не, сър. Вероятно някой го е извадил от чекмеджето и го натикал под трупа след извършването на престъплението.

— Или пък преди смъртта си жертвата го е държала в ръка и е заплашвала някого с него — отбеляза Мейсън. — След което нещо за миг е отвлякло вниманието ѝ и...

— И тя се е обърнала с гръб, въпреки че лицето, което според вас е заплашвала, е било насочило срещу нея револвер тридесет и осми калибър — добави с широка усмивка Траг.

— Точно така — кимна сериозно адвокатът.

— Технически погледнато, това също е възможно — рече полицаят. — Но практически ми се струва почти изключено...

— Да преминем на дневника, който сте конфискували от пощата — рече с въздишка Мейсън. — Открихте ли нещо важно в него?

— Много неща.

— Свързани с обвиняемата?

— Да. На две места покойната отбелязва, че е получила известни суми от Елън Адеър. След което добавя, че получаването на пари от тази жена става все по-трудно...

— Нямам повече въпроси — рязко приключи с разпита Мейсън.

— Призовавам свидетелката Максин Едфийлд — изправи се Дилън.

— С каква цел, господин прокурор? — попита съдията Елуел.

— За да изясним мотивите за извършеното престъпление, ваша чест.

— Много добре — кимна съдията. — Ще я изслушаме. Но както вие сам споменахте, това е само предварително съдебно заседание, на което трябва да решим дали е извършено престъпление и дали това престъпление е свързано с присъстващата тук заподозряна... В момента не става въпрос за обосноваване на обвинението пред съдебните заседатели и по тази причина смятам, че изпращането на дневника по пощата на адреса на заподозряната е достатъчно основание за наличието на умисъл. Това заедно с открития в колата й револвер е напълно достатъчно за завеждането на съдебно дело.

— Моля съдът да изслуша и контрааргументите на защитата — изправи се Мейсън.

— Не виждам какъв смисъл има това — поклати глава съдията Елуел. — На този етап не се занимаваме с достоверността на свидетелските показания. Законът гласи, че трябва да приема аргументите на обвинението, стига те да съдържат достатъчно основание за възбуждане на съдебно преследване.

— Означава ли това, че губя възможността да изложа своите аргументи?

— Разбира се, че не — малко ядосано отвърна съдията. — Просто се опитвам да ви подсказва, че в този момент аргументацията ви ще се окаже преждевременна и само ще удължи времето на предварителното съдебно дирене. След като господин прокурорът смята, че поредната му свидетелка ще хвърли светлина върху мотивите, нека я чуем... Държа да подчертая, че не очаквам цялостен обвинителен акт. Моля, господин прокурор... Как беше името на тази свидетелка?

— Максин Едфийлд.

— Много добре. Моля, започвайте...

Максин Едфийлд изглеждаше като човек, който изгаря от нетърпение да разкаже всичко, което знае. Едва изчакала първия въпрос на прокурора, тя се впусна в многословни обяснения.

— Познавате ли заподозряната Елън Адеър? — попита Дилън. — Откога я познавате?

— Познавам заподозряната — отвърна Максин. — Сега се нарича Елън Адеър, но истинското ѝ име е Елън Калвърт. Преди време бяхме много близки и аз знаех, че се среща с един мъж на име Хармън Хаслет. Той беше син на Езекия Хаслет — основател и собственик на кловървилската „Компания за пружини и ресори“. По онова време тя поддържаше интимни отношения с младия Хаслет и когато той охладня към нея, реши да го изнудва с фалшива бременност...

— Почакайте малко! — намеси се съдията Елуел. — Мисля, че ще е по-добре да се придържаме към системата на въпроси и отговори, защото само по този начин ще може да участва и защитата...

— Нека говори, ваша чест — обади се Мейсън. — Когато му дойде времето, аз ще си задам въпросите. Вече съм чувал тази история, но нямам нищо против да я чуя отново, стига това да ускори работата на съда...

— Струва ми се, че в нея има доста клюки — поклати глава Елуел.

— Няма никакви клюки! — сопна се Максин Едфийлд. — Всичко това съм го чула от собствената ѝ уста. Тя искаше да принуди Хаслет да се ожени за нея и обсъди всичките си стъпки с мен!

— Обсъди ли ги? — попита прокурорът Дилън.

— Да — потвърди свидетелката. — Сподели с мен за намерението си да му каже, че е бременна и с помощта на този древен номер да върже Хаслет.

— Каза ви го директно, така ли?

— Точно така.

— Но номерът не мина и Хаслет не се ожени за нея?

— Да. Хаслет сигурно щеше да се върже, но в компанията имаше един човек за специални мисии. Казва се Гарланд и в момента се намира в съдебната зала. Този господин изпрати на Елън хиляда долара в банкноти по сто и тя...

— Почакайте малко — прекъсна я Дилън. — Вие не можете да бъдете сигурна, че е станало именно така...

— Но зная, че тя получи хиляда долара точно когато младият Хаслет ненадейно замина за Европа. Остана сама, с разбити илюзии, но с хиляда долара в брой. След което се премести да живее на друго място и започна живота си отначало.

— Чували ли сте се с нея след заминаването ѝ? — попита Дилън.

— Не, никога.

— А как стана така, че я открихте именно сега?

— Помогна ми господин Ловит, адвокатът.

— Същият господин Ловит, който се намира в съдебната зала?

— Да, сър.

— Какво стана след това?

— Той се беше заел да търси Елън Калвърт, като се опитваше да открие хората, които е познавала някога. Така попадна на мен. Беше много любезен и пожела да узнае всичко за нашето приятелство...

— Каза ли ви къде се намира тя?

— Да. Беше я открил с помощта на частни детективи.

— И ви доведе тук, в Лос Анжелес?

— Да.

— Нямам повече въпроси — седна на мястото си прокурорът.

— Кога за пръв път видяхте обвиняемата след пристигането си в Лос Анжелес? — зададе първия си въпрос Мейсън.

— О, зная какво се опитвате да направите — изгледа го с раздразнение Максин. — Действително я идентифицирах погрешно, но в края на краищата не я бях виждала цели двадесет години. А вие се бяхте погрижили за подставено лице, което доста приличаше на нея. Нарочно ме изправихте пред тази жена и аз сбърках. Но това е единствената грешка в моите показания. Действително помислих подставеното лице за *истинската* Елън Калвърт, или Елън Адеър — както се нарича сега. Но в момента, в който зърнах истинската Елън, аз бях стопроцентово сигурна. Сега вече няма начин да я сбъркам. Обаче по време на онази идентификация вие просто промихте мозъка ми! Но всичко останало в моите показания е абсолютна истина и аз ви разказах нещата точно така, както ги бях чула преди двадесет години от Елън!

Съдията Елуел вдигна глава.

— Дори като вземам предвид факта, че това е предварително съдебно дирене и никоя от двете страни не възразява, аз все пак мисля, че тази жена говори прекалено много, и трябва да я ограничим само в отговори на поставените въпроси.

— Нали това правя? — изглежда го Максин Едфийлд. — Отговарям на въпроси. Но аз знам какво ще се опита да направи този човек — ще се опита да ме дискредитира, тъй като ми пробута подставено лице и аз се хванах на въдицата му. На практика обаче аз имах чувството, че въпросната жена е Елън, но не бях абсолютно сигурна в това...

— Преди малко твърдахте обратното — подхвърли Мейсън.

— Да, казах го — призна свидетелката. — Казах, че съм толкова сигурна в самоличността на тази жена, колкото и в собствените си показания. Но вие ми поставихте капан. Това е стар адвокатски трик, господин Ловит вече ми обясни как стоят нещата. Нямам особено богат опит с номерата на адвокатите...

— Ще помоля свидетелката да отговаря само на поставените ѝ въпроси — обади се съдията Елуел. — Давайте отговор, който съдържа необходимата информация, после спирате!

— Господин Ловит ли поема разходите по престоя ви тук? — попита Мейсън.

— Да. Господин Ловит откровено ми каза за какво става въпрос и предложи да ме доведе тук. Аз отговорих, че съм работеща жена и нямам време за подобни разходки, след което той предложи да поеме всички разноски.

— Даде ли ви пари за покриването на тези разноски?

— Да, даде ми известна сума.

— И вие използвахте тази сума, за да покриете разноските си?

— Част от тях. Останалите пое лично той.

— Със самолет ли пристигнахте?

— Да.

— Кой ви купи билета?

— Господин Ловит.

— В хотел ли отседнахте след пристигането си тук?

— Да.

— В същия хотел ли отседна и господин Ловит?

— Да.

— Кой плаща сметката за стаята ви в хотела?
— Предполагам, че господин Ловит...
— А храната?
— Или подписвам сметка на номера на стаята си, или се храня в компанията на господин Ловит.
— Практически каква част от парите, които ви е дал господин Ловит, изхарчихте за покриване на разноските си?
— Ами... Малка част.
— Колко?
— Не зная точно.
— Не си ли водите сметки?
— Не, не си водя точни сметки...
— А за какво харчите от вашите пари?
— О, за дребни неща. Купувам си вестници, козметика...
— Дали тези ваши разходи възлизат на петдесет долара, да речем?
— Не, по-малко са...
— Двадесет и пет?
— По-скоро не...
— Десет?
— Някъде там — кимна свидетелката.
— А на колко възлизаше общата сума, която похарчихте от господин Ловит?
— Не мисля, че трябва да отговарям на този въпрос. Той засяга единствено мен и господин Ловит...
— Колко пари получихте от господин Ловит? — леко повиши тон Мейсън.
Максин Едфийлд се извърна към съдията и попита:
— Длъжна ли съм да отговоря на този въпрос?
— Да — кимна Елуел. — Въпросът е поставен правилно, освен това никой не възразява срещу него. Следователно и обвинението го намира за уместен.
— Добре — просъска свидетелката. — Получих петстотин долара.
— Петстотин долара за дребни разходи — иронично отбеляза Мейсън.

— Точно така! — пламна жената. — Трябваше да си напусна работата, за да пътувам дотук!

— Взехте си отпуск, така ли?

— И без това имах да вземам...

— Колко дни?

— Две седмици.

— Случайно господин Ловит да е уредил евентуалното продължение на този отпуск?

— Не зная какво е уреждал и какво не. Тук съм по собствена воля и се намирам в отпуск!

— От това следва, че ви се плаща за времето, което прекарвате тук, така ли?

— Какво значение има? Имам право на отпуск и мога да го прекарам където пожелаея!

— Случайно господин Ловит да ви е обещал някаква премия, в случай че вашите показания му помогнат да спечели делото за наследството?

— Не ми е обещавал нищо подобно!

— А не ви ли спомена, че ако показанията ви издържат пред съда, неговите клиенти ще...

— Това е нещо друго — прекъсна го Максин Едфийлд. — Досега ме питахте само за господин Ловит.

— Но нали той ви каза, че клиентите му ще са ви много благодарни?

— Спомена нещо такова.

— Колко благодарни?

— А защо да не ми бъдат благодарни? Става въпрос за наследство от два милиона долара. Ако не бях аз, те не биха разбрали дори част от истината за Елън.

— Споменахте, че става въпрос за наследство от два милиона долара?

— Точно така. След смъртта си бащата на Хармън Хаслет му оставя всички акции на кловървилската „Компания за пружини и ресори“. Самият Хармън изчезва след катастрофа с яхтата си. За наследници са обявени двамата му доведени братя — Брус и Норман Джаспър. Но доколкото разбрах, Хармън е оставил завещание, според което цялата му собственост се наследява от незаконното дете, което

той подозира, че има... Това е всичко, което зная... — Свидетелката тръсна глава и с неприязън добави: — Всичко друго, което евентуално бихте се опитали да изтръгнете от мен, ще бъде недостоверно...

След тези думи се изправи и понечи да напусне банката на свидетелите.

— Почакайте — спря я Мейсън. — Все още не съм стигнал до основния момент, който искам да изясня. Вие познавахте ли се с Агнес Бърлингтън?

Максин се отпусна обратно на стола, втренчи поглед в лицето на Мейсън, после бавно го отмести встрани.

— Да, виждала съм я...

— Кога?

— На трети вечерта.

— Къде?

— В дома ѝ.

— Как попаднахте там?

— Момент, момент! — скочи на крака Дилън. — Тази информация е нова за обвинението и аз възразявам срещу този начин на водене на разпит. Никой до този момент не е повдигал въпроса за отношенията между свидетелката и Агнес Бърлингтън. Прокуратурата смята, че тези отношения нямат никаква връзка с делото.

— Но съдът не смята така! — остро отвърна Елуел. — Тази свидетелка е заинтересована от делото и е познавала жертвата. Аз искам да разбера точно за какво става въпрос!

— Отговорете на въпроса — рече Мейсън.

— Наетите от господин Ловит детективи издириха Агнес Бърлингтън — започна тя. — Пак те се добраха до информацията, че преди години, когато е работела като медицинска сестра в една болница в Сан Франциско, тя е присъствала на раждането на момче на име Уайт Бърд...

Доколкото разбрах, Елън Калвърт е възнамерявала да използва услугите на въпросната Бърлингтън, за да се докопа до наследството на Хаслет...

Отидох да я видя, тъй като бях сигурна, че показанията ѝ ще бъдат абсолютно лъжливи. Възнамерявах веднага да ѝ кажа, че познавам добре Елън Калвърт и зная за намеренията ѝ да шантажира Хармън Хаслет...

— Значи се видяхте с нея, така ли?

— Да.

— Как протече срещата ви?

— Казах ѝ, че ще я обвиня в лъжа, ако реши да даде показания за детето на Елън Калвърт.

— Друго?

— Това беше всичко. Тя ми отвърна да си гледам работата и почти ме изхвърли... Срещата ни едва ли продължи повече от десет минути. Все пак успях да я предупредя, че ще бъде съдена за лъжесвидетелство...

— Как реагира тя?

— Каза да се махам и това беше всичко.

— Нямам повече въпроси — обяви Мейсън.

Прокурорът Дилън стана и се приближи бавно до банката на съдията:

— С това разпитът на свидетелите приключи, Ваша чест. Моля в протокола за веществените доказателства да бъде включен и револверът тридесет и осми калибър, открит в колата на обвиняемата.

— Според мен разполагаме с достатъчни улики срещу госпожица Адеър — рече съдията Елуел. — Но ако защитата желае да призове свои свидетели...

— Ако съдът няма нищо против, бих желал да призова господин Пол Дрейк — изправи се Мейсън.

— Много добре — кимна съдията. — Моля, господин Дрейк. Изпълнете формалностите по клетвата.

Мейсън започна:

— Казвате се Пол Дрейк, имате лиценз като частен детектив и понякога изпълнявате задачи, които ви поставям аз...

— Да, сър — отговори Дрейк.

— Моля да поясните пред съда дали в съответствие с моите нареждания сте установили откъде е пазарувала покойната Агнес Бърлингтън...

— Да, сър. Аз изпълних вашите нареждания.

— Насочвам вниманието ви към вечерта на четвърти този месец. Установихте ли дали покойната е пазарувала на въпросната дата?

— Да, сър — кимна Дрейк. — На четвърти надвечер Агнес Бърлингтън си е купила замразена вечеря от супермаркета „Сънрайз

Спешъл“, който се намира на две пресечки от дома ѝ.

— Знаете ли какво точно е купила?

— Зная това, което сподели с мен госпожица Дона Финдли, една от касиерките в супермаркета.

— Много добре — кимна Мейсън. — В такъв случай ще ви помоля да отстъпите мястото си на госпожица Дона Финдли, която призовавам като следваща своя свидетелка.

Привлекателната млада жена даде клетва и седна на стола на свидетелите. Беше на не повече от двадесет и две.

— Познавахте ли Агнес Бърлингтън? — попита я Мейсън.

— Да, дори бяхме нещо като приятелки — кимна момичето.

— Какво значи „нещо като приятелки“?

— Аз съм касиерка в супермаркета „Сънрайз Спешъл“, където редовно си пазаруваше Агнес Бърлингтън. Тя идваше да плаща на моята каса и обикновено си разменяхме по няколко думи.

— Помните ли какво стана на четвърти вечерта?

— Много добре — кимна Дона Финдли.

— Разкажете го пред съда.

— Агнес купи един хляб, пакетче масло, картонена опаковка мляко и замразена вечеря — от онези, които рекламират по телевизията...

— Знаете ли какво точно съдържаше тази вечеря?

— Скариди. Готова вечеря от скариди, зелен грах, картофено пюре и специален сос.

— Как сте запомнили всичко това?

— Поговорихме си. Аз я попитах какво си е избрала за вечеря и тя ми обясни, че много харесва тези скариди.

— Благодаря — кимна Мейсън. — Нямам повече въпроси.

— Как стана така, че точно тази вечер се заинтересувахте какво ще яде Агнес Бърлингтън? — саркастично попита Дилън.

— Не го правя за пръв път — сви рамене момичето. — Агнес живееше сама и често купуваше замразена храна.

— Сигурна ли сте, че става въпрос за четвърти вечерта?

— Напълно. Помня, че на пети не се появи, а на шести научихме за смъртта ѝ.

— По кое време на деня стана това?

— На четвърти ли? Дойде някъде към пет и половина следобед, може би шест без четвърт...

— Откъде сте сигурна в часа?

— Работя до осем и обикновено си давам сметка за хода на времето.

— Но не можете да бъдете абсолютно сигурна, така ли?

— Не. Мога да кажа, че това стана някъде около два часа и нещо преди края на работното ми време.

— Нямам повече въпроси — седна на мястото си прокурорът.

— Ако съдът разреши, бих искал да попитам лейтенант Траг, дали екипът му е претърсил кошчето за отпадъци в апартамента на Агнес Бърлингтън — пое инициативата Мейсън.

— Защо? — вдигна глава съдията Елуел.

— Искам да разбера дали вътре е била опаковката от замразената храна, купена вечерта преди смъртта ѝ.

— Това няма да докаже нищо — възрази Дилън. — Вече знаем, че жертвата си е купила въпросната храна. Опаковката ѝ трябва да бъде в боклука просто защото съдържанието е открито в стомаха ѝ. Но не знаем *кога* е била изконсумирана вечерята.

— Предполага се, че това е станало още същата вечер — отвърна Мейсън. — Поне така е казала на свидетелката Финдли.

— Но нищо не би ѝ попретило да промени намеренията си, нали? — попита прокурорът. — На практика това няма значение, тъй като следствието установява, че е била убита два часа след като е погълнала храната и нищо повече!

— Има значение — възрази защитата. — Достатъчно е да свържем този акт с включената система за напояване, от която цяла нощ е текла вода...

— Какво общо има това? — попита Дилън.

— Ще ви кажа — усмихна се Мейсън. — Колата на заподозряната влиза в алеята много часове след като почвата е била подгизнала от включената система за напояване. А защо е подгизнала почвата? Защото мъртвата Агнес Бърлингтън не е била в състояние да изключи водата!

— Тези ваши умозаклучения едва ли имат нещо общо с действителността — поклати глава прокурорът. — Алеята би могла да е подгизнала от няколко дни. Патологът определя часа на смъртта

някъде вечерта на четвърти. Всичко останало е опит да се хвърли сянка на съмнение върху тезата на обвинението.

— Но теорията на защитата все пак заслужава внимание — обади се съдията Елуел. — И едва ли може да разколебае едно добре изградено обвинение. Тук става въпрос за интерпретация на косвените улики от страна на съдебните заседатели. Знаете какво означава това, нали? Когато косвените улики допускат съмнение във вината на заподозрения, съдебните заседатели са длъжни да обърнат внимание на този факт и да гласуват за неговото освобождаване от отговорност...

Но това не е работа на този съд. Ние сме се събрали тук, за да установим дали е извършено престъпление и дали присъстващата тук заподозряна има връзка с него.

— Мога ли да отнема още минута от времето на съда? — изправи се Мейсън.

— Моля — кимна съдията Елуел. — Но не се задълбочавайте върху косвените улики, тъй като те са извън моите правомощия. От изложеното до този момент съдът е склонен да обяви, че заподозряната трябва да бъде предадена на редовен съд...

— Бях лишен от възможността да извърша задълбочен оглед на местопрестъплението — каза адвокатът. — По тази причина моля за отлагане на решението ви относно вината на клиентката ми...

— Защо искате този оглед?

— Защото не е намерен фаталният куршум, което ме кара да мисля, че полицейският оглед не е бил достатъчно прецизен.

— Нима очаквате да откриете нещо, което е убягнало от очите на криминалистите? — иронично се усмихна Дилън.

— Мога да опитам — отвърна Мейсън. — Законът ми дава това право.

Съдията Елуел се поколеба, после вдигна глава.

— Струва ми се, че молбата е основателна. Защитата не може да открие улики, които засягат решението на този съд, но, от друга страна, има пълното право да търси такива улики, които биха повлияли върху решението на редовен съд, с редовно избрани съдебни заседатели...

— Възраждам, ваша чест — надигна се прокурорът. — Заподозряната е открила трупа на жертвата, при това в компанията на адвоката си и неговата секретарка.

— След което незабавно са уведомили полицията и не са пипали нищо — добави съдията Елуел. — Сега, след като тялото е изнесено и всички улики са документирани, представителят на защитата има пълното право да направи допълнителен оглед.

— Обвинението възразява, ваша чест — повтори Дилън.

— На какво основание?

— Господин Мейсън е известен със своите неконвенционални похвати при воденето на следствието.

— И това би променило нещата? — присви очи Елуел.

— Защо не допуснете, че той може да подхвърли веществени доказателства, които да подпомогнат защитата? — отвърна с въпрос Дилън. — Револвер в някой ъгъл, куршум във вентилатора, или нещо подобно? А после да твърди, че тези неща са били пропуснати при огледа на полицията...

— Вие се съмнявате в професионалната етика на колегата си, така ли?

— Никого не обвинявам, ваша чест. Тук му е мястото да добавя, че полицията все още не е приключила с огледа на местопрестъплението...

— Така ли? — обади се Мейсън. — Означава ли това, че можем да очакваме нови улики?

— Не зная — сви рамене Дилън. — Но вие сам отбелязахте, че фаталният куршум все още не е открит. По тази причина полицията е запечатала дома на жертвата, а прокуратурата ще настоява той да остане в това състояние поне до определяне датата на същинското съдебно дело.

— Ето какво предлагам аз — вдигна глава съдията Елуел. — Съдът ще направи пряк оглед на местопрестъплението. Искам сам да проверя дали няма да открием дупката от изстреляния куршум. От чутото досега съм склонен да вярвам, че такава дупка може да бъде открита почти навсякъде, дори на тавана...

— Полицията вече е свършила тази работа, ваша чест — възрази Дилън. — Огледали са навсякъде.

— Тогава не виждам причина къщата да остане запечатана — отбеляза съдията, после се изправи: — Съдът се оттегля за два часа. Това време е напълно достатъчно за допълнителен оглед на местопрестъплението. Представителят на защитата ще получи

възможност за пълен оглед. Моля за присъствието на господин прокурора и лейтенант Траг, тъй като съдът вероятно ще има въпроси към тях. Всичко, което открием в дома, ще бъде записано в съдебните протоколи.

— Този оглед няма да доведе до нищо! — заяви Дилън.

— Значи няма да навреди на никого — отсече Елуел.

Прокурорът понечи да каже още нещо, после се отказа.

— Съдът прекъсва заседанието си, за да огледа местопрестъплението — обяви Елуел. — Ще поискаме транспорт от службата на шерифа.

Изправен в средата на помещението, лейтенант Траг пое ролята на церемониалмайстор.

— Уважаемият господин съдия ще отбележи, че мястото на група е очертано с тебешир — започна той. — В червено са границите на локвичката кръв. По мое мнение фаталният куршум е бил почистен заедно с тази засъхнала кръв — нещо, което се случва доста често... Изгубил скорост при преминаване през тялото, той е паднал на пода сред кръвта, която няколко часа по-късно се е съсирила и го е скрила от очите на хората, заети с претърсването.

При други случаи фаталният куршум остава някъде из дрехите на жертвата и пада от тях при транспортирането на трупа. Понякога се намира, понякога не. Но дори и да бъде открит в линейката, от криминалогична точка той вече не върши работа, тъй като никой не може да каже откъде точно се е появил...

Мога да уверя уважаемият господин съдия, че тези неща се случват. Не много често, но се случват.

Съдията Елуел огледа помещението и попита:

— Тук всичко е така, както сте го заварили, нали?

— Абсолютно.

— Изследвахте ли тавана?

— Не само тавана, но и всяко кътче от тази стая — отвърна Траг. — Използвахме мощни фенерчета и други помощни средства, но не открихме нищо. Можете да ми повярвате, че имах огромно желание да открием фаталния куршум, тъй като той без съмнение щеше да хвърли светлина върху случая...

Съдията Елуел кимна.

— А прозорците? — обади се Мейсън.

— Заварихме ги в положението, в което ги виждате — залостени и със спуснати пердета. От разположението на вещите в банята стигнахме до извода, че покойната се е готвила да вземе душ — съблякла е дрехите си и е останала по бельо. Това обяснява спуснатите

пердета. Прозорците вероятно са си били затворени. Всички предмети в стаята са описани и запечатани, за да избегнем евентуалните грешки.

— А не допускате ли, че някой от прозорците е бил отворен *по време на убийството*? — попита Пери. — И куршумът е излетял именно през него?

— Възможно е — призна Траг. — След което убиецът го е затворил и залостил...

— Според сведения от метеорологичната служба на четвърти вечерта между осем и двадесет и пет и осем и петдесет и пет над тази част от града е имало гръмотевична буря — продължи Мейсън. — Не зная дали това има връзка със случая, но помолих моята детективска агенция да провери за някакви необичайни събития в посоченото време. Оказа се, че подобни гръмотевични бури са изключително рядко явление за местния климат.

— Но какво общо има тя? — вдигна рамене лейтенант Траг.

— Затворените прозорци — отвърна Мейсън. — Времето през онази нощ е било изключително тежко — влажно и горещо. А в тази къща няма климатична инсталация. Това ме навежда на мисълта, че прозорците би трябвало да бъдат отворени, а затварянето им е било наложено от гръмотевичната буря.

— Не и когато една жена се готви да вземе душ — възрази полицаят. — Дори и да ги остави отворени, тя би дръпнала пердетата. Но в такъв случай куршумът би оставил дупка в някое от тях, а такава дупка няма.

— Всичко това са празни приказки — обади се Дилън. — По време на бурята жената вероятно е била жива и здрава. Затворила е прозорците, които до този момент са били отворени. Може би е била убита часове по-късно — в два или в три часа през нощта...

— Съдейки по облеклото ѝ, това е изключено — поклати глава Мейсън. — Убийството не е извършено в малките часове на нощта. Предлагам да дръпнем пердетата, да отворим прозорците и внимателно да прегледаме пространството около первазите.

— Каква полза от това? — изглежда го прокурорът.

Съдията Елуел продължаваше да мълчи.

— Ползата е евентуалното определяне на часа на смъртта — отвърна адвокатът. — Вероятността Агнес Бърлингтън да е била застреляна, докато е затваряла прозорците, съвсем не е малка.

— Едно на десет милиона — поклати глава Дилън.

— Не е така — възрази Мейсън. — Нека допуснем, че Агнес Бърлингтън е имала посетител с враждебни намерения. В ръката си е държала пистолет. Бурята е бушувала с пълна сила, дъждът е влизал през отпорения прозорец, а вятърът е развявал пердетата. Домакинята е пристъпила към прозореца с намерението да го затвори и за миг е обърнала гръб на неизвестния посетител. Това е било достатъчно. Онзи измъква револвер и я застрелва в гръб...

Подобен сценарий обяснява движението на куршума отдолу нагоре през тялото. В момента на изстрела жертвата е била наведена над перваза, полуобърната към посетителя. А пердетата са били отменати встрани от вятъра и по тази причина в тях липсва дупка от куршум...

— Това е една от невероятните теории на господин Мейсън — саркастично се обади Дилън. — Както винаги той се опитва да нагоди косвените доказателства към теорията си, без да го е грижа за действителното състояние на нещата. Е, добре... Елън Адеър би могла да убие Агнес Бърлингтън в момента, в който вятърът е отменал пердетата от отворения прозорец. И този момент би могъл да настъпи точно тридесет минути след като жертвата е вечеряла. Но това не доказва нищо.

— Теорията на господин Мейсън е интересна — поклати глава съдията. — При случай, в който полицията не може да открие фаталния куршум, защитата има пълното право да разследва всички възможности. Лейтенант Траг, моля ви да дръпнете пердетата и да отворите този прозорец...

Полицаят мълчаливо се подчини.

Съдията пристъпи напред и се наведе над рамката на прозореца.

— Какво е това, лейтенант? — попита след известно време той.

Траг приклекна до него и внимателно огледа малката дупка в долната част на перваза.

— Дупка — установи той. — Но тя не доказва нищо.

— Възможно ли е тази дупка да е причинена от куршум?

Той се поколеба.

— А възможно ли е дупката да е направена нарочно, за да обърка следствието? — гневно извика прокурорът Дилън. — Струва ми се, че

прекалено лесно я откриваме точно там, където иска да я открием господин Мейсън!

Съдията Елуел замислено го погледна.

— Но на вас не ви хрумна да отворите прозореца и да изследвате долната част на перваза, нали?

— Не, разбира се! — отсече прокурорът. — Трупът беше открит в тази стая, с плътно затворени прозорци и спуснати пердета!

— При тези обстоятелства ми се струва уместно да наредя допълнително разследване — поклати глава съдията. — Пътят на куршума през тялото ясно сочи, че жертвата е била приведена над прозореца, а това означава, че е стреляно в нея в момента, в който се с опитвала да го отвори или затвори... Фактът, че това предположение е направено от господин Мейсън, съвсем не намалява неговата достоверност. Затова мисля, че полицията трябва да продължи своето разследване, като насочи вниманието си върху новооткритата дупка на перваза.

Ако господин Мейсън е прав, фаталният изстрел е бил произведен в момента, в който жертвата е била полуизвърната към убиеца, опитвайки се да го държи на прицел със собственото си оръжие, а едновременно с това и да затвори прозореца. Убиецът, който и да е той, умело се е възползвал от момента, измъкнал е револвер и е стрелял... А Агнес Бърлингтън вероятно не е подозирала, че той (или тя) е бил въоръжен...

След като госпожица Бърлингтън пада на пода, убиецът прескача тялото ѝ и затваря прозореца.

— Все още не знаем дали тази малка дупка в перваза е причинена от куршум — възрази Дилън.

— А от какво друго може да е причинена според вас? — изглежда го Елуел.

— От всичко и от всеки! — подчерта Дилън и хвърли обвинителен поглед към Мейсън. — За тази цел е достатъчно да се опре някаква тънка тръбичка до дървото и да се удари с чук по противоположния ѝ край!

— Теоретически това е възможно — кимна съдията. — Но имайки предвид факта, че полицията е запечатала мястото на престъплението и ние намерихме печатите недокоснати, започвам да си мисля, че именно прокуратурата прибегва до невероятни теории...

Предлагам полицията да претърси терена отвън, точно под прозореца. Може би именно там ще се намери липсващият куршум.

Аз отлагам разглеждането на случая в съда до утре в десет сутринта. Така полицията ще разполага с достатъчно време за допълнителното претърсване. Надявам се куршумът да бъде намерен и това ще допринесе за разрешаването на загадката. Ако този куршум е изстрелян от револвера, който открихме в колата на заподозряната, нещата ще бъдат ясни. Но ако е изстрелян от друго оръжие, съдът ще бъде принуден да разглежда уликите в съвсем различна светлина.

Мисля, че нямаме повече работа тук. Полицията си е свършила работата в помещението, в което е извършено престъплението, но за съжаление е пропуснала да претърси най-важното място...

Съдебното заседание ще бъде възобновено утре в десет часа сутринта, господа.

Пери Мейсън направи така, че да напусне жилището на убитата редом с лейтенант Траг.

— Искаш ли да чуеш това-онова? — попита той.

— Цял съм слух — отвърна полицаят.

— Защо не отскочиш до кантората ми?

— Готово — кимна Траг.

— Предлагам да не казваш нищо на Дилън — добави Мейсън.

— Нямам особено желание да бъда в компанията на Дилън — призна с въздишка полицаят. — Практически изгарям от срам, Пери. Пропуснал съм важна улика... Искрахме да оставим стаята в състоянието, в което я заварихме. Всички прозорци бяха затворени и залостени, включително онзи, който гледа на запад. Отбелязах това в протокола, а след това ги запечатахме с полицейски лепенки. В повечето случаи това върши работа, но не и в този. При липсата на фаталния куршум би трябвало да се поразровя още мъничко, нали?

Съдебните служители, адвокатът и прокурорът се настаниха в микробуса, отпуснат от службата на шерифа. Лейтенант Траг слезе от него заедно с Пери Мейсън и двамата закрачиха към кантората на адвоката.

— Е, Пери, можеш да започваш — въздъхна полицаят, след като влязоха в кабинета.

— Макар и закодирани, някои неща в дневника на Агнес Бърлингтън сочат, че тя е изнудвала моята клиентка — започна Мейсън.

— Продължавай — изгледа го с престорено безразличие Траг.

— Ще се върна малко назад и ще се опитам да разгледам случая от гледна точка на клиентката си...

— От чия гледна точка? — изненада се Траг.

— От гледна точка на клиентката ми — повтори Мейсън.

— Каква полза ще ни донесе това?

— Представи си, че си изнудван — изгледа го настойчиво адвокатът. — Шантажираш една жена, която е родила незаконно дете, но получаваш само трохи. Изведнъж обаче става така, че твоите показания са решаващи за получаването на наследство от два милиона долара. Как ще постъпиш? Нима ще останеш безучастен?

Лейтенант Траг се замисли, примигна няколко пъти, после тръсна глава:

— Не, по дяволите! След като съм изнудвач, аз положително ще направя опит да измъкна нещо солидно...

— Правилно. Агнес Бърлингтън е била изнудвачка и се е опитала да направи именно това... А сега да допуснем, че тя е пазила някакви важни документи и снимки, правени с 35-милиметров фотоапарат. Да допуснем, че е имала работа с човек, който е бил не по-малко твърд и решителен от нея. Стига се до разгорещен спор. Цената на Агнес е твърде висока за неизвестния. За да я получи, тя го осведомява за документите, с които разполага...

Ти знаеш не по-зле от мен, че някои опитни крадци предпочитат да вършат работата си, когато домакините са си у дома и използват банята. Шумът от водата им е достатъчен. Големите хотели са пропищели от такива крадци. Обикновено звънят рано сутринта, после се извиняват и затварят. Обитателят на стаята вече е събуден и твърде ядосан, за да заспи отново. Той става и отива да си напълни ваната... Точно това чака и крадецът, който дебне отвън. Прониква в стаята с помощта на инструментите си, взема каквото му трябва и изчезва. Жертвата обикновено разбира за обира едва когато отвори портфейла си, за да плати нещо. Но вече е късно...

Точно така е станало и в нашия случай. Агнес се е готвела да влезе в банята и е пуснала водата във ваната. Крадецът е чакал на задната врата, която предварително е отворил с шперц.

Но Агнес чува някакъв подозрителен шум. Макар че е полугола, отива и отваря вратата. Така спипва поканения си гост. В ръцете си държи пистолет. Няма намерение да го използва, но е достатъчно предвидлива да го вземе, преди да отвори вратата.

В този момент започва бурята. Вятърът отметва пердетата и полуголата Агнес инстинктивно понечва да затвори прозореца. Неканеният гост се възползва от това и стреля. После прибира

доказателствата, които струват два милиона долара, и спокойно се оттегля.

— Имаш ли някаква представа кой може да е този посетител? — попита Траг.

— Да тръгнем по пътя на логиката — рече Мейсън. — Неканеният гост носи оръжие. Той няма намерение да го използва, защото не знае, че Агнес също има револвер. А може би все още няма представа за унищожителната сила на документите, с които разполага Агнес... Той е човек, който по принцип носи оръжие и е силно заинтересуван от наследството. Най-вероятно човек, на когото двамата братя са обещали процент...

— Адвокатът, който ги представлява? — втренчи се в него Траг.

— Адвокатите не носят оръжие. Въпросът е кой носи такова?

— Полицаят — отвърна Траг. — Но това не означава нищо.

— И частните детективи — подхвърли Мейсън. — По делото работи Джармин Дейтън, който е частен детектив и...

Лейтенантът щракна с пръсти.

— Обикновеният убиец лесно ще се освободи от оръжието на престъплението — продължи адвокатът.

— Но не така стоят нещата с частния детектив, който има лиценз за определен вид и калибър оръжие... Той няма обяснение за евентуалната липса на личното си оръжие. Ето какво ти предлагам, Траг... Докато твоите хора търсят куршума, ти да извикаш Джармин Дейтън и да поискаш оръжието и документите му за проверка, а специалистите от балистиката да изстрелят два патрона за проба. После, ако, дай боже, откриете куршума, ще направят съответното сравнение...

Полицаят се замисли, после нерешително поклати глава:

— Това означава да се изложи на много силно течение...

— Какво ще изгубиш? — присви очи Мейсън.

— Дейтън може да направи официално оплакване...

— А какво ще спечелиш, ако излезеш прав?

Траг отново се замисли.

— Блестящо решаване на случай, който привлича вниманието на обществеността — продължи адвокатът. — Разплитане на престъпление, свързано с огромно наследство...

— Достатъчно — вдигна ръка полицаят. — Печелиш...

Телефонът рязко иззвъня.

Дела Стрийт вдигна слушалката, послуша за момент, после каза:

— Задръж така... — Обърна се към Мейсън и добави: — Важно съобщение, изпратено спешно по телефона.

— От кого?

— Момент — повтори секретарката. — Да, записах го. — Прекъсна линията и вдигна глава: — Съобщението е от личност на име Хармън Хаслет. Изпратено е от Азорските острови. Той съобщава, че е претърпял коработушение и е прекарал няколко часа в морето, облечен в спасителна жилетка. Прибрала го е малка рибарска гемия, която не разполагала с радиостанция. Току-що акостира на Азорските острови, където научил, че ние възнамеряваме да заведем дело относно завещанието му. Ще вземе първия самолет и утре по някое време ще бъде тук...

— Проклет да съм! — слисано промърмори лейтенант Траг.

— Не казвай нищо на Гърти! — рече Мейсън и хвърли многозначителен поглед на секретарката си.

— Защо?

— Знаеш колко е романтична... Веднага ще започне да си фантазира. Хармън Хаслет се среща с любимата си след двадесетгодишна раздяла; тя има незаконен син от него... Той пък никога не е успял да я забрави и тайно се е надявал, че има дете от нея... Ей такива неща.

— А какво ще стане с царствената Елън Адеър? — любопитно го погледна Дела.

— Ако нашият приятел лейтенант Траг побърза да провери оръжието на Джармин Дейтън, тя може би ще бъде свободна преди пристигането на Хаслет и ще може да го посрещне...

— Пак успя да ме натикаш в невъзможна ситуация — ухили се Траг. — Ще запознаеш ли вестниците със съдържанието на току-що полученото съобщение?

— Ти ще свършиш тази работа — усмихна се Мейсън. — Това ще бъде част от наградата ти за сътрудничеството...

Траг се поколеба за миг, после протегна ръка:

— Понякога ме подлудяваш, Пери. Но в момента признавам, че именно ти си домакин на бала!

Точно в десет съдията Елуел се появи на вратата, която разделя кабинета му от съдебната зала.

— Моля, станете — извика съдебният служител.

В претъпканата зала се възцари напрегната тишина.

Съдията седна зад банката си, а служителят почука с жезъла.

— Моля, седнете. Съдебното заседание започва.

— Народът срещу Елън Калвърт, известна още като Елън Адеър — започна Елуел. — Преди да обявя решението си по възбуденото съдебно следствие, искам да изясним още някои допълнителни обстоятелства...

Когато влизат в жилището на убитата, полицаите заварват всички прозорци плътно затворени, със спуснати пердета. За да запази мястото на престъплението в непокътнат вид, следствият екип запечатва тези прозорци и те бяха отворени едва вчера. При този акт бе установено, че предмет с вид и форма на куршум е пробил дупка в един от первазите, но при първоначалния оглед тя не е била открита.

Беше извършен оглед и на пространството под прозорците. След бавно и внимателно разравяне на почвата в непосредствена близост до къщата най-сетне беше открит и фаталният куршум. Същевременно съдът сметна за нужно да привлече към евентуална отговорност и още един заподозрян — Джармин Дейтън, частен детектив от Кловървил. Имаме сериозни основания да смятаме, че фаталният куршум е бил изстрелян от неговия револвер.

Съдът издаде заповед за обиск на багажа на Джармин Дейтън и в него бяха открити документи с личния почерк на убитата Агнес Бърлингтън заедно с определен брой снимки. При тези обстоятелства аз не виждам причини да не приключа съдебното дирене срещу госпожица Елън Адеър. Задачата на този съд не включва установяване вината или невинността на заподозряната, но допълнителните доказателства по делото ми дават основания да прекратя следствието

срещу досегашната заподозряна и да възбужда друго срещу истинския извършител. Госпожице Адеър, вие сте свободна.

В залата избухнаха спонтанни аплодисменти, съдията направи опит да възстанови реда, после се усмихна и стана на крака.

В същия момент вратата се отвори и вътре врхлетя висок мъж. Сдържано усмихнатата Елън Адеър изведнъж се вцепени.

— Елън! — извика мъжът и започна да си пробива път към банката на защитата.

— Здравей, Хармън — промълви тя. Гласът ѝ издайнически трепна.

Хармън Хаслет се закова на място, огледа продължително Уайт Беърд, който се беше изправил до майка си, после поклати глава:

— Не ми казвай нищо, Елън... Той е одрал кожата на дядо си Езекия!

— Но все пак му трябва твърдата бащина ръка — промълви с усмивка Елън, успяла да възвърне самообладанието си.

Хармън Хаслет разтвори ръце и я взе в прегръдките си, а светкавиците на фотоапаратите изпълниха залата с ослепително сияние.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт и с усмивка каза:

— Мисля, че е време и ние да се включим в празника.

Издание:

Ърл Стенли Гарднър. Случаят с кралицата на красотата и
богатият наследник

Американска. Първо издание

ИК „Гарант-21“, София, 1999

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-8009-82-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.